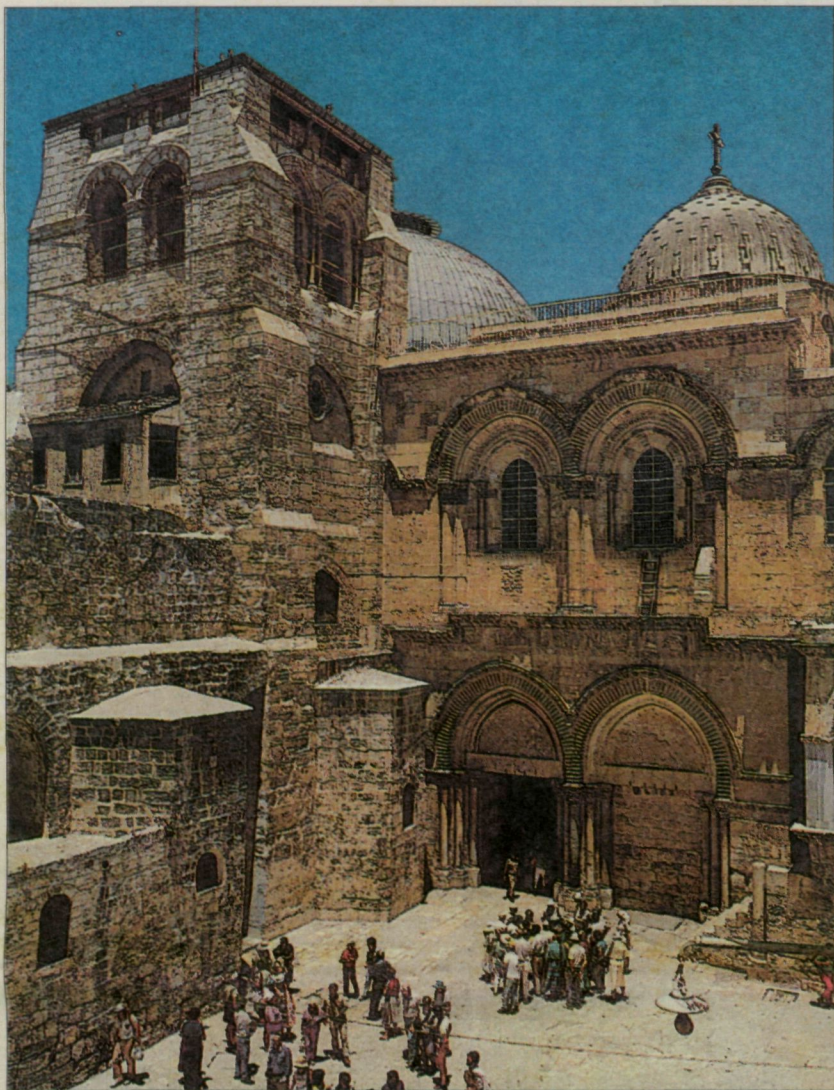

El Sant Sepulcre, com altres Llocs Sants, rep molt pocs pelegrins.

El crit de Terra Santa: «Torneu, pelegrins!»

Les peregrinacions als Llocs Sants són cada vegada més escasses

La por és lliure. I això ho saben perfectament els cristians de Terra Santa. Ells pateixen les conseqüències d'aquesta por que dissuadeix pelegrins i turistes de visitar el país de Jesús. La violència desencadenada arran de l'última intifada ha provocat l'anul·lació de viatges, el tancament d'hotels, de botigues, de restaurants... cosa que significa un cop fort per a la indústria turística. No tan sols és un cop econòmic, també ho és espiritual. El pessimisme i el desànim es troben a Terra Santa, molts cristians han abandonat el país i no veuen la possibilitat d'una pau propera. Els cristians de Terra Santa són molt pocs i necessiten el testimoni

dels pelegrins, que els animen amb la seva presència i possibiliten que el culte es mantingui. Per això, des dels Llocs Sants les Esglésies cristianes criden als pelegrins que tornin a Terra Santa perquè no hi ha res a témer i es pot peregrinar amb total seguretat.

En aquest número us oferim el testimoni de pelegrins que han anat al país de Jesús i una entrevista al P. Teodoro López, franciscà, que fa 25 anys que està al servei de la Custòdia de Terra Santa. Tots coincideixen a assenyalar que val la pena anar a Terra Santa i que s'hi pot peregrinar sense perill.

Pàg. 2, 3, 5 i 6

Sant Josep de la Muntanya, partit en dos

Les activitats i el bon funcionament de la llar de menors que acull el santuari de Sant Josep de la Muntanya es troba ara en perill. L'Ajuntament de Barcelona pretén expropiar a les religioses que ho regenten més de 1.200 metres quadrats de terreny per fer-hi passar un carrer que descongestioni la Travessera de Dalt. Si el projecte es porta finalment a terme, el nou vial partirà en dos les instal·lacions del centre assistencial. Es perdran així zones verdes, pistes de joc, camps de futbol i bàsquet, piscina i tallers de fusteria, mecànica i bugaderia. La reacció de les religioses Mares de Desemparats i de Sant Josep de la Muntanya ha estat fulminant. Des que el 15 de maig passat l'Ajuntament els va anunciar la intenció d'expropiar, les germanes han recollit més de 15.000 signatures oposant-se al projecte.

Pàg. 17

Emotiu reencontre amb Joan XXIII

El diumenge de Pentecosta tornava a ser exposat el cos incorrupte de Joan XXIII 38 anys després de la seva mort. Entre els pelegrins es trobava Caterina Capitani, religiosa italiana, que va experimentar la sanació d'un tumor maligne atribuïda a la intercessió d'aquest Pontífex i que, després d'haver estat declarada per una comissió de metges i científics com a inexplicable per a la ciència, va permetre la beatificació de Joan XXIII el 3 de setembre de l'any passat. Davant de milers de pelegrins dels cinc continents, Joan Pau II va agrair durant l'homilia de la solemne eucaristia «el testimoni de santedat» de Joan XXIII, que va imprimir una renovació sorprenent a l'Església catòlica en convocar el Concili Vaticà II.

Joan XXIII és recordat amb estimació.

Pàg. 9

SANTUARIS

Aquesta setmana visitarem el santuari del Miracle, al Solsonès

Pàg. 20-21

Sumari

Pàg. 7 Viatge de Joan Pau II a Ucraïna

Pàg. 19 Homenatge de l'Ajuntament de Barcelona al beat Manyanet

Pàg. 22 La «Passió de Sant Fructuós» visitarà França

Pàg. 23 Tortosa: nou sacerdots celebren les noces d'or

Pàg. 32 Nova guia dels arxius de l'Església d'Espanya

Editorial

Pau per a la terra del Senyor

Les notícies d'aquests últims dies pel que fa a Terra Santa ens preocupen a tots. L'ombra d'un conflicte bèl·lic molt perillós plana sobre l'ambient d'aquesta Terra Santa, no tan sols per als cristians, sinó també per als musulmans i els jueus. El govern de l'Estat d'Israel està disposat a donar una lliçó dràstica als palestins que s'obstinin a aconseguir els seus objectius per mitjans violents o terroristes. Per la seva banda, el poble palestí intenta que es reconeixin els seus drets, i que tothom s'adoni de la brutalitat i de la repressió que pateixen, moltes vegades contra éssers dèbils i indefensos.

Les posicions estan massa enfrontades, la història d'aquests dos pobles, aparentment irreconciliables, no ha avançat gens cap a la pau, sinó que recentment la divisió i el clima d'enfrontament s'ha incrementat. És difícil en situacions com aquesta trobar un culpable clar, sembla que cal repartir responsabilitats entre jueus i palestins, en alguns moments manca voluntat de diàleg per part d'uns i, en altres casos, per part dels altres. Segons qui s'ho miri, i la proximitat per un dels dos col·lectius, es dirà que les culpes són més d'una banda que de l'altra. El que és cert, com diu el refrany, és que «dos no es barallen si un no vol» i, per tant, cal un esforç mutu per renunciar a alguns dels postulats aparentment irrenunciables i cercar la pau.

Tot això passa en una terra que per als cristians és santa. Allà va estar-hi Jesucrist en els seus anys de presència al nostre món, des de Betlem fins a l'Ascensió. En aquells pobles i ciutats on ara hi ha violència i un clima gairebé prebèl·lic, Jesús va passar-hi fent el bé, i va ajudar tothom sense tenir en compte el color de la pell, ni la condició de cadascú. I a més, el Fill de Déu va venir a portar-nos un missatge de pau, de germanor i d'amor basat en l'esperit de les benaurances. Per això als cristians ens sap molt de greu que sigui especialment en aquesta terra on no es respecti la pau, i on la gent es baralli i es mati. Volem que regni la pau arreu, però especialment en la terra que va trepitjar Jesús.

Aquesta Terra Santa ara en conflicte no ha estat tan sols el lloc on Crist va caminar i travessar comarques i pobles, sinó la terra que han visitat

milions de cristians durant la història per trobar els seus orígens, per veure com són en realitat els llocs concrets on els evangelis ens descriuen totes les activitats i vivències del nostre Salvador. Visitar la Terra del Senyor és una experiència inoblidable per a un creient. Tot el que hem llegit a la Bíblia i ens hem imaginat amb l'ajuda de quadres i d'obres artístiques ho veiem en la realitat, en molts casos, tal com Jesús ho va veure amb els seus ulls. Per això és molt recomanable per a tots els cristians visitar Terra Santa com una experiència que enriqueix la nostra fe i ens ajuda a tenir una visió més real i exacta dels episodis que marquen les nostres creences.

Però, en aquests moments de crisi i de conflicte els pelegrinatges han aparegut en molts mitjans com un risc. Moltes associacions i grups de pelegrinatges s'han fet enrere perquè els visitants no corrin cap perill. Aquest fet és dramàtic per a l'Església cristiana de Terra Santa, ja que sobreviu gràcies als pelegrins que arriben d'arreu del món. A més, moltes famílies cristianes o no cauen en la misèria perquè no tenen els ingressos que reben normalment amb l'afluència de visitants.

Els nostres germans cristians que viuen a la Terra del Senyor i que custodien els Llocs Sants diuen que no hem de tenir por de les notícies que rebem, i que mentre no es digui el contrari, no s'aturin els pelegrinatges. Moltes vegades ens espanten massa aviat, i desconeixem que les mesures de seguretat estan garantides en la majoria dels casos. Així, per exemple, aquests últims dies la Selecció Espanyola de Futbol va jugar un partit a Israel i els seus components van considerar exagerats i desmesurats els comentaris pel que fa als possibles riscos i a la inseguretat que es feien des del nostre país.

Per això els pelegrinatges no s'han d'aturar, si no fos que explícitament es demani des de Terra Santa mateix que no s'hi viatgi a causa d'un perill real per a les persones. I tots els cristians hem d'elevat ara més que mai la nostra pregària al Déu de la Pau perquè la terra on el Pare va enviar el seu propi Fill per redimir-nos, sigui una terra de pau, de convivència i d'entesa entre persones, cultures i religions.

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035

E-mail: catcris@idgrup.iber.net.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 12.480 ptes.

Resta d'Europa: 22.950 ptes.

Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.

Àsia i Oceania: 39.100 ptes.

LA TIRA

Per Pilarín

en primer pla

El Vaticà promou la pau a Israel

■ El cardenal Laghi porta un missatge papal per a Sharon i Arafat

Moltes vegades hem vist Joan Pau II elevar la veu per demanar als líders d'Orient Mitjà que prenguin «decisiones valentes» i que comprometin els seus pobles «a emprendre el camí de la pau». El Papa no és aliè a la mort i al dolor que assoten aquests dies Israel. En les seves pregàries sempre està present la tragèdia de palestins i israelians i la difícil situació dels cristians a Terra Santa.

Molt amoïnats per la situació de violència que experimenta Terra Santa, Joan Pau II va enviar un delegat especial perquè lliurés personalment un missatge autògraf als líders polítics d'Israel, Ariel Sharon, i de l'Autoritat Nacional Palestina, Yasser Arafat. El llegat pontifici va ser el cardenal italià Pio Laghi, prefecte emèrit de la Congregació per a l'Educació Catòlica i antic nunci apostòlic als Estats Units i l'Argentina.

Enmig de la commoció provocada per l'atemptat dramàtic comès en una discoteca de Tel Aviv en què van morir 20 joves i 90 van resultar ferits, la diplomàcia vaticana es va bellugar sense parar perquè tornés la lògica del diàleg i s'adoptés de seguida un alto el foc.

A la carta, el Papa afirmava que és un imperatiu moral que la violència s'aturi i va demanar l'examen de qualsevol camí que pugui conduir a l'alto el foc i a la pau. Sharon va ratificar la voluntat de pau del seu govern, confirmat per l'alto el foc

Pau per al Pròxim Orient

Totes les intervencions del Sant Pare pel que fa a la violència que viu el Pròxim Orient estan carregades de profunda emoció. El Papa clama per una pau, do de Déu, que no arriba. Els seus missatges recullen els camins imprescindibles per aconseguir que els interlocutors s'asseguin al voltant d'una taula a negociar i dibuixin una via de fraternitat:

- el soroll de les armes ha de deixar pas a la veu de la raó i de la consciència.
- atenció sincera a les legítimes aspiracions de tots els pobles.
- observar escrupolosament el dret internacional. (R.M.J.)

unilateral proclamat el 22 de maig, però «davant de l'increment del terrorisme i la subversió», va afegir, Israel no podrà que-

Terra Santa es pregunta quan acabarà la violència.

dar-se durant gaire temps amb els braços creuats. Per això, va demanar al cardenal que la Santa Seu fes servir la seva influència davant d'Arafat per exigir el cessament del terrorisme.

Una mica abans de celebrar els funerals de Faisal Huseini, un alt responsable de l'Organització per a l'Alliberament de Palestina, el cardenal Pio Laghi, acompanyat per l'arquebisbe Pietro Sambi, delegat apostòlic a Jerusalem, es va trobar amb

Arafat. En la reunió, Arafat va presentar tot el patiment del seu poble i el caràcter dramàtic de la situació, així com la necessitat que la comunitat internacional es comprometés per resoldre la situació. El líder de l'Autoritat Palestina va oferir també la seva disponibilitat a favor d'una pau fundada sobre la justícia.

El cardenal Laghi va qualificar les trobades de «cordials» i va dir que el missatge de Joan Pau II «els ha arribat al cor, que realment tant Sharon com Arafat respecten la persona del Pontífex i tot el que intenta fer». En una entrevista a

Ràdio Vaticana, el purpurat explicava l'ambient que viu Terra Santa: «Hi ha un clima que va més enllà de la resignació simple. Arreu sura una pregunta: "Quan acabarà tot?" Vaig estar dues vegades, a primera hora del matí, al Sant Sepulcre per celebrar missa i no hi havia gairebé ningú. No havia vist mai tan desert el Sant Sepulcre. Tot això fa pena i vaig percebre un estat d'ànim realment abatut.» (Zenit)

Més de 300 franciscans als Llocs Sants

Ben bé 334 franciscans de 32 països diferents es troben a 74 llocs bíblics d'Israel considerats sants. Els religiosos exerceixen la seva tasca pastoral a 29 parròquies i 79 esglésies, dirigeixen 16 escoles, tres residències de gent gran i dues cases d'acollida per a orfes. Tots ells formen la Custòdia de Terra Santa, fundada per sant Francesc d'Assís el 1217 i encomanada pel papa Climent VI als franciscans el 1342.

Fins al 1434, la Custòdia va estar en mans dels franciscans conventuals i des d'aquesta data el papa Eugeni IV la va lliurar als franciscans observants, si bé els conventuals van romandre al santuari i convent del Cenacle fins al 1551, quan van ser expulsats pels musulmans.

Al costat de les quatre residències d'hostalatge per a pelegrins (conegudes com a «cases noves», amb més de 450 places), els franciscans promouen la seva tasca ecumènica, cultural i científica des de l'Estudi Bíblic Franciscà, l'Estudi Teològic de Jerusalem, l'editorial Franciscan Printing Press, el Centre d'Estudis Orientals Cristians, a més de l'assistència espiritual als pelegrins.

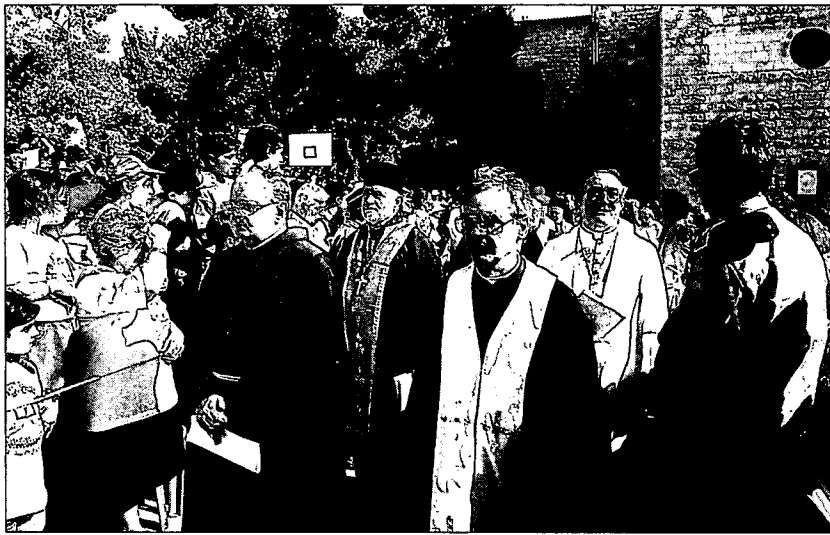
Cristians a la terra de Jesús

Tan sols el 3% de la població total de Terra Santa és cristiana. Israel té una població de 8.700.000 habitants, repartits entre els 6.200.000 jueus, 2.320.000 musulmans i 80.000 cristians, presents a la zona des dels temps apostòlics, i als quals la col·lecta del Divendres Sant aporta una ajuda econòmica.

«Avui ser deixeble de Crist comporta un sacrifici veritable al país de Jesús; d'aquí l'èxode dels cristians», escrivia el franciscà Paul Aimé en la revista *Tierra Santa* (núm. 749, març-abril 2001). Per evitar la marxa de la minoria cristiana, la Custòdia de Terra Santa construeix habitatges a favor dels cristians locals, ja sigui de franc, o bé pagant un preu moderat pel lloguer. D'aquesta manera, s'han construït 392 habitatges a Jerusalem, 40 apartaments a Bet Hanina i 20 a Betània, al nord i a l'est de la ciutat, respectivament.

Durant l'any jubilar 2000, també s'ha portat a terme la restauració de la Casa Nova de Tiberíades, l'ampliació del santuari de Santa Caterina a Betlem i la reestructuració de l'església de Canà. També està prevista la realització d'altres projectes com la instal·lació d'una sala polivalent per a pelegrins al convent de Sant Salvador de Jerusalem i la creació de 72 apartaments a Betfagé. La Custòdia disposa d'un convent nou al centre del barri jueu de Jerusalem per

Els cristians de Terra Santa demanen que no els oblidem.

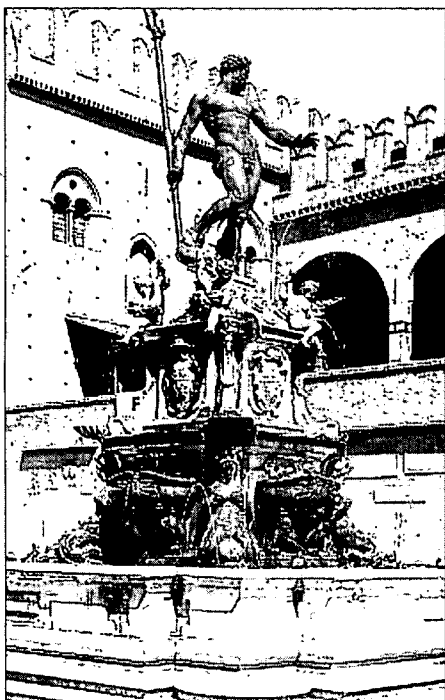
atendre els seixanta cristians de llengua hebrea repartits pels diferents barris de la Ciutat Santa. El convent, dedicat als sants Simeó i a la profetessa Anna, és el número deu dels convents de la Custòdia de Terra Santa a Jerusalem, la majoria situats al costat de llocs evangèlics sagrats, darrere dels de Sant Salvador, Sant Sepulcre, Muntanya Sió, Getsemaní, Flagel·lació, Terra Sancta College, Betfagé, Dominus Flevit i Beit Hanina.

El Divendres Sant totes les parròquies catòliques del món fan la col·lecta pels Llocs Sants, que des del 1887, amb Lleó XIII, tots els papes han prescrit com a obligatòria. La distribució de la recaptació de

les diòcesis i lliurat pels bisbes als comissaris de Terra Santa es fa de la manera següent: el 35% es destina a les esglésies catolicoorientals (melquita, armènia, síria, maronita i caldea), el 20% es dirigeix al manteniment i reparació dels Llocs Sants (74 santuaris, 5 basíliques, 60 esglésies i 43 capelles) i el 45% restant va a favor del sosteniment de la missió pastoral, cultural i social de l'Església a Terra Santa (22 parròquies i 17 sucursals, 16 escoles i col·legis, 2 orfenats, 2 tallers femenins, 3 tallers d'arts i oficis, 7 colònies de vacances, 3 dispensaris, una escola bíblica, un centre d'estudis cristianoorientals i un centre cristià de formació). (IVICON)

RUTA RAIMONDIANA

Amb motiu del IV centenari de la canonització de sant Raimon de Penyafort

BOLONYA: Font de Neptú, al fons el palazzo di Re Enzo.

RUTA ITÀLICA

Del 19 al 26 d'octubre

**Bolonya
Florència
Assís
Roma**

Els viatges de sant Raimon

FLORENCIA: vista de la catedral de Santa Maria dei Fiore.

ASSÍS: vista de la ciutat.

**Oberta la
inscripció**

ROMA: Plaça Sant Pere.

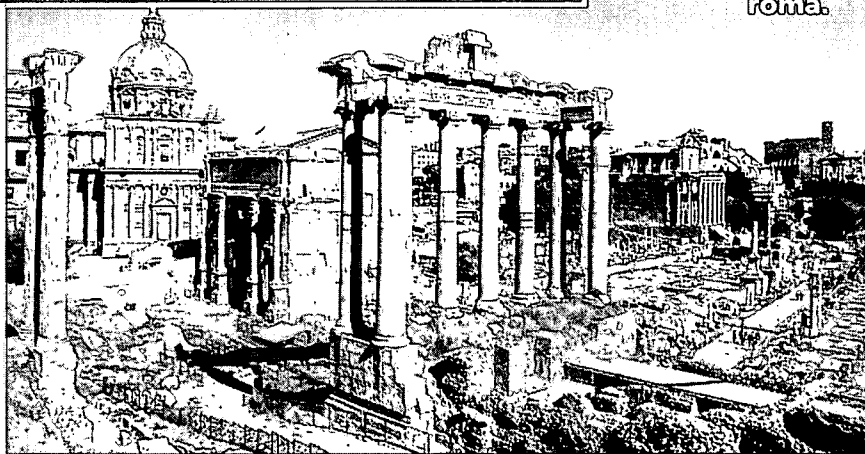

Demaneu informació a:
Amics de Catalunya Cristiana,
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
tel.
934 092 700

Gregori IX rep les Decretals de sant Raimon. Museu del Vaticà.

Forum romà.

AMB
L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

RESULTATS DEL SORTEIG DEL 2001

1r premi **33.934**

2n premi **08.275**

3r premi **26.366**

premi especial de coberta: **0895**

Enhorabona als afortunats! i moltes gràcies per la vostra col·laboració

Pelegrinatges als Llocs Sants

■ Terra Santa pateix l'absència de turistes i pelegrins

Les imatges dels violents enfrontaments entre israelians i palestins i els atemptats suïcides que hem pogut veure arran de l'última intifada han provocat l'anul·lació de viatges, el tancament d'hotels, de restaurants i l'acomiadament de milers de persones que depenien del turisme. La violència ha tirat per terra la indústria turística a Israel i als territoris palestins. Davant d'aquesta trista situació, els líders de les Esglésies cristianes a Terra Santa fan una crida desesperada als pelegrins per visitar els Llocs Sants.

A mics de Catalunya Cristiana té una llarga experiència en l'organització de pelegrinatges a Terra Santa. N'ha fet setanta-cinc. L'últim va ser abans de Setmana Santa. Marta Cantí, secretària executiva d'Amics, explica que per a moltes persones que s'apunten als pelegrinatges aquest viatge és el «viatge de la seva vida. Tenen ganes de conèixer la terra de Jesús, vinculen aquest viatge a la fe. Però també hi ha gent que s'hi ha trobat o retrobat, amb la fe».

Santiago Ruiz ha visitat dos cops Terra Santa: «D'una banda volia desmitificar-la, en el sentit de veure que la terra és terra, que els arbres són arbres i que els homes són homes com a tot arreu. També hi vaig anar per amor a Crist, és la raó de l'enamorat: estimes algú i t'agrada estar on aquella persona va néixer, va viure, els llocs que va visitar...» A aquest pelegrí, el viatge als Llocs Sants l'ha ajudat molt: «Quan llegeixo la Bíblia i veig els noms dels llocs els puc identificar, veig els paisatges, la gent... és més fàcil imaginar sant Pere i els apòstols pescant i Jesús que els diu que tirin les xarxes...»

Xavier Riús i M. Antònia Sambeat van anar al país de Jesús per celebrar els seus 25 anys de matrimoni: «En cap moment vam sentir por o inseguretat. Ens hem quedat amb ganes de tornar-hi, si Déu vol.

Un viatge a Terra Santa planteja interrogants. Et fa molt proper l'Evangeli, el missatge de Jesús, la seva figura... Som limitats i tot el que puguem captar pels sentits ens ajuda a comprendre, a fer més vivencial el cristianisme.»

Per a aquest matrimoni, és molt important pelegrinar en grup perquè «comparteix vivències i t'uneix molt més. Vius les celebracions amb fe i això s'encomana i t'ajuda a tenir una vivència més profunda. Allà cada vegada són menys cristians i la nostra presència els anima molt. També és cert que has de tenir el cor molt poc receptiu com per no emocionar-te».

Emoció que senten els pelegrins al desert de Judea, a Betlem, a la muntanya de les

D'esquerra a dreta: Marta Cantí, M. Antònia Sambeat, Mn. Jarque i Xavier Riús, al desert de Judea.

Benaurances... i sobretot a Jerusalem: «Jerusalem és una ciutat que impacta realment. Són tantes emocions fortes, especialment quan trepitges les pedres del segle I. Necessites temps per pair-ho», explica M. Antònia Sambeat.

Violenta intifada

A Marta Cantí li dolien molt les imatges de violència que copegen Terra Santa: «A causa de la situació política i de les imatges que difonen els mitjans de comunicació, hi van molt pocs pelegrins.

Israel és un país que viu molt del turisme i dels pelegrins. Ara estan molt preocupats perquè passen moltes necessitats econòmiques i tanquen allotjaments, restaurants, botigues... hi ha molt d'atur. Fa molts anys que hi peregrinem i tenim molts amics allà. Ells comprenen que la gent tingui por, però els sap molt de greu. Nosaltres els fem un bé econòmic però també espiritual.»

Roser Martínez i Carme Costa van visitar Terra Santa el maig del 1994, un temps on la situació era força diferent de l'actual: «Nosaltres vam anar-hi en un moment on hi havia molta eufòria, esperança d'un futur en pau. Vèiem un acostament entre el poble jueu i el poble palestí. Era un ambient de festa i alegria. El poble palestí per primera vegada podia posar la seva bandera, la policia palestina anava uniformada, es mostrava la cultura palestina... tothom estava entusiasmat. Es parlava de pau, de convivència.»

Roser i Carme saben que la presència de pelegrins és vital per als cristians de Terra Santa i no només econòmicament: «Ells ens criden perquè ens necessiten, perquè són molt pocs i necessiten del nostre testimoni i perquè el culte es mantingui. La nostra presència és importantíssima perquè no es desanimin.»

Pot ser paradoxal, però actualment visitar els Llocs Sants és una de les activitats més segures a Israel i és que tant israelians com palestins tenen molt clar que els turistes i pelegrins representen una font de vida molt important per al país: «Hi ha molts controls de la policia israeliana i palestina.

Roser Martínez (esquerra) i Carme Costa van viure a Terra Santa un ambient d'esperança i de convivència.

Tot està molt controlat. En l'últim pelegrinatge que vam fer no va passar absolutament res. A Terra Santa cada vegada hi ha menys cristians i necessiten que el culte religiós sigui permanent. Això ho fem els pelegrins perquè hi donem vida», assegura la secretària executiva d'Amics.

Marta Cantí fa una crida per visitar Terra Santa: «Nosaltres no som agosarats ni portem cap pelegrinatge si veiem que no hi ha prou seguretat, perquè estem constantment informats abans d'anar-hi. Parlem amb Jerusalem, abans de marxar, per saber la situació. Amics de Catalunya Cristiana no som temeraris, però diria a la gent que hi vagi perquè val molt la pena.» Per a Santiago Ruiz, «a Terra Santa penso que no passa res del que no hagi de passar. Jo hi tornaria a anar i ben tranquil. Sento molt en el cor i en l'ànima tota la violència, però no tinc por de tornar-hi. Després d'anar a Terra Santa la fe ha sortit guanyant».

Roser Martínez i Carme Costa asseguren que el viatge a Terra Santa és «recomanable per a tothom, tant si es té fe com si no se'n té. És un viatge que tothom s'hauria de plantejar i nosaltres pensem tornar-hi».

Els pelegrins que han anat a Terra Santa, tot i que no es pot generalitzar, coincideixen en diversos aspectes del seu pelegrinatge: els ha sorprès veure tants controls armats, però no han viscut en cap moment una situació d'inseguretat ni han presenciat cap esdeveniment violent; s'han sentit molt acollits i estimats per la comunitat cristiana de Terra Santa; han reforçat la seva fe, i llegeixen l'Evangeli d'una altra manera, i desitgen tornar al país de Jesús. Aquesta sensació l'entén molt bé Marta Cantí: «Amb tantes vegades que he anat a Terra Santa no em canso mai. Sempre hi descobreixo coses noves, sobretot en l'aprofundiment de la fe, que ha estat molt fort.» (R.M.J.)

Cristians, jueus i musulmans

Mn. Lluís Armengol és rector de la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de Sant Boi de Llobregat i secretari de la junta directiva d'Amics de Catalunya Cristiana. Ell ha acompanyat força pelegrinatges i coneix bé Terra Santa: «Tots els cristians a Terra Santa tenen una problemàtica comuna: la presència de cristians està minvant enormement. El 1948 a Jerusalem hi havia 32.000 cristians; al 2000, només 10.000.» Jerusalem és la ciutat tres vegades santa: per a cristians, per a jueus i per a musulmans. Molts cristians, especialment àrabs cristians, marxen del país a causa de les dificultats polítiques i econòmiques. Segons Mn. Armengol, «els cristians que resideixen a Terra Santa pràcticament es queden reduïts a la presència testimonial de les congregacions religioses, començant pels franciscans. Cada vegada hi ha menys laics, sobretot gent vinculada al turisme que ha marxat perquè s'ha quedat a l'atur i cada cop hi ha menys pelegrinacions».

En relació amb la situació actual, Mn. Armengol afirma que «no tot Israel és una foguera» malgrat que reconeix que «la situació està molt malament. Ni a curt ni a mig termini veig la possibilitat d'arribar a una situació de pau i estabilitat». La pau és cosa de tots. En aquest sentit, es fan una sèrie de pregàries conjuntes per la pau, amb la participació de jueus, cristians i musulmans. «Per part d'institucions israelianes, la mateixa universitat hebrea de Jerusalem, busca diàleg amb els cristians. S'intenta que hi hagi una relació. L'anada del Sant Pare a Terra Santa l'any passat va significar un avanç molt fort», constata Mn. Armengol. «Entre cristians i musulmans la relació sempre hi ha estat tot i que no d'una manera institucional. Però sí que és cert que hi ha integristes que fan una oposició molt forta. A Natzalet s'ha complicat amb el tema de la mesquita que la construïren a 30 metres de la basílica de l'Anunciació.» Malgrat tot, sempre hi resta l'esperança: «Penso que gent de seny n'hi ha a tot arreu, també a Terra Santa, i que està entestada a conviure tot i els fonamentalistes.»

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES

per a grans persones grans

Autèntica Llar-residència.

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Entrevista al P. Teodoro López Díez, franciscà

—Què passa a Terra Santa?

—Ho veiem cada dia per televisió o ho sentim a la ràdio. El trencament del procés de pau amb l'aixecament palestí i la represió brutal per part d'Israel, molt més dura des que Ariel Sharon, el provocador de la intifada, ha arribat al poder, no genera més que notícies dramàtiques, amb un saldo de gairebé 600 morts en els nou mesos llargs que dura la situació. Això ha afectat dràsticament el turisme i les peregrinacions. Si es parlava de quatre milions de visitants a Israel pel Jubileu i n'havien entrat 2.700.000 fins a finals de setembre, es calcula que fins a finals d'any hi han deixat d'anar prop d'un milió de pelegrins, amb unes pèrdues de 60 milions de dòlars i l'acomiadament d'uns 10.000 treballadors, pel tancament d'hotels i paralització de les agències. Dramàtica la situació, sobretot a Betlem, on tant d'esforç hotel·ler es va fer amb el projecte Betlem 2000.

—Es poden visitar els Llocs Sants amb seguretat?

—Com que ningú no s'ha ficat amb els Llocs Sants la visita es pot fer amb total seguretat. És més, donada la mínima afluència de visitants, diria que és molt millor per la tranquil·litat amb què es pot gaudir del seu missatge. Hauria d'afegir que no únicament els santuaris sinó tot el recorregut d'una peregrinació es pot fer amb total seguretat. Les jornades de Galilea amb indrets tan suggeridors com Natzaret, Canà, el Tabor i els voltants del Llac no plantegen cap problema. Ni es viu amb sobresalts, ni es pensa que estarà passant a altres zones. I des de Jerusalem, tot i que sembli estrany, tot es visita sense dificultats ni tensions. L'experiència de les quatre vegades que hi he anat, des dels dies més tensos d'octubre fins a Setmana Santa, em diu que cap dels pocs pelegrins que he acompanyat ha viscut amb por.

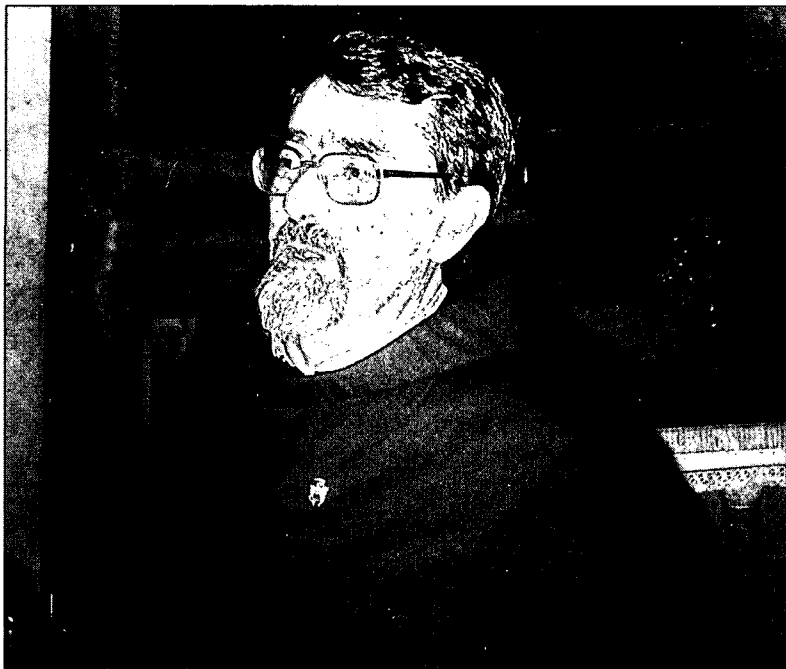
—Quins indrets presenten més problemes per ser visitats?

—Hi ha indrets bíblics que, com que es troben al cor dels territoris ocupats i pel seu caràcter secundari dintre d'una peregrinació, ens resignem a no visitar, com la tomba dels patriarques a Hebron o el pou de la samaritana a Nablus. En d'altres, com les mesquites o Jericó, no s'hi permet l'accés des d'octubre. L'indret que més problemes presenta és Betlem. Seria lamentable renunciar a la seva visita per a un cristià que continua els passos de Jesús a la seva terra. Però la visita se sol fer, bé canviant d'autobús, bé prenent «la ruta del desert». Un cop a la basílica de la Nativitat o pels carrers de Betlem, tot discorre amb total tranquil·litat, tret de l'assetjament dels venedors ambulants, desitjosos de vendre alguna cosa.

—Com trencar la por de visitar Terra Santa?

—No és gens fàcil. Per més que s'intenti aclarir on passen els fets de violència, són tan dramàtics i reiterats que no hi ha manera de convèncer que en el recorregut d'una peregrinació «no passa res». Hi ha una prevenció total i un rebuig al suggeriment de la possibilitat d'anar a Terra Santa. Em vénen a la ment les paraules de Jesús a Nicodem: «Ningú no accepta el nostre testimoni.» Els franciscans, a través del Centre Terra Santa, projectem peregrinacions, que s'anul·len si,

El P. Teodoro anima a anar a Terra Santa.

«Els cristians de Terra Santa ens ensenyen a valorar la fe en Crist Jesús»

El P. Teodoro fa 25 anys que treballa al servei de la Custòdia de Terra Santa: quatre a Jerusalem, com a director de la revista *Tierra Santa* i assistent de pelegrins; des del 1980, a Madrid, al capdavant del Centre Terra Santa, dependent de Jerusalem, com a via d'informació de la Custòdia, coordinador dels comissaris de Terra Santa i promotor de peregrinacions. És coautor del llibre *guia Peregrinació a Tierra Santa*.

Tornem a Jerusalem

- Hauríem de superar la por i tornar a Terra Santa: les mateixes gràcies del Jubileu es poden guanyar cada dia als mateixos santuaris. La peregrinació és una gràcia espiritual.
- Hauríem d'acollir el mandat diví de «pujar a Jerusalem»: per «desitjar la pau a Jerusalem» i experimentar la felicitat perquè «feliços els que t'estimen; feliços els que et volen la pau».
- No hauríem de fer cas dels consells «Ets boig!, com goses?, no veus el que passa?»: mai no ha estat fàcil la peregrinació a Terra Santa. Sempre hi ha hagut inestabilitat. Chateaubriand deia: «La imaginació es recreava a sembrar obstacles i perills pels carrers de la Ciutat Santa. Vaig temptar l'aventura i em va esdevenir el que a qualsevol altre que camina sobre l'objecte de la seva basarda: es va dissipar el fantasma.»
- Hauríem, sobretot, d'escoltar el clam dels nostres germans de Jerusalem: «Malgrat els dies difícils que estem vivint us diem a tots: torneu! els vostres germans en la fe i tots els habitants d'aquesta terra us necessiten.» «El fet de venir com a pelegrins pot ser difícil en aquests temps tan penosos, però seran un compartir les nostres dificultats, els nostres esforços per la justícia i per la pau.»
- Hauríem de sentir la urgència de l'amor i la solidaritat: «Visiteu les nostres parròquies i pregueu plegats, en un intercanvi de sentiments per donar suport i consol als vostres germans en la fe.» «Considerem molt important que vingueu en aquests moments tan crucials de la nostra història, perquè pugueu sostenir la comunitat cristiana.»

Estem disposats a portar-vos en peregrinació a Terra Santa:

- * Amics de Catalunya Cristiana: tel. 934 092 700
- * Comissaria de Terra Santa (Barcelona): tel. 932 092 090
- * Centre Terra Santa (Madrid): tel. 915 412 877

P. Teodoro López

arribada la data, no s'hi ha inscrit ningú.

—Què implica per als cristians de Terra Santa la presència de pelegrins?

—Ho podria resumir en una frase del bisbe auxiliar del patriarca llatí de Jerusalem: «Veure un pelegrí en aquestes circumstàncies inspira vida.» És molt trist per a ells veure els santuaris sense l'escalf de la presència i pregària dels cristians d'arreu del món, els carrers deserts; sentir-se abandonats a la seva sort pels seus germans. Per això té raó de ser el clam dels patriarques de Jerusalem quan convidaven a no interrompre les peregrinacions: «Torneu! Els vostres germans en la fe i tots els habitants d'aquesta terra us necessiten!»

—Com els afecta la situació?

—En estar entre dos focs, com a minoria entre jueus i musulmans, la seva situació és molt precària, donat que moltes de les seves activitats depenen del turisme: servei de guies, hostaleria, botigues i el treball en institucions benèfiques i assistencials. Hi ha qui té la temptació de la fugida, d'emigrar perquè «el futur no és clar». A aquests els deia el patriarca Michel Sabbah en el seu missatge de Quaresma: «No abandoneu la vostra terra. És aquí on Déu us vol com a creients en Ell i testimonis de Jesucrist a la seva terra. Romaneu al costat dels Llocs Sants, tingueu el coratge d'acceptar aquesta vida difícil a què Déu us crida.»

—Què ens ensenya el testimoni d'aquests cristians?

—Tot i que n'hi ha que cauen en la temptació d'emigrar, el seu arrelament a Jerusalem i l'orgull de ser els continuadors de la primera Església —l'Església mare de Jerusalem— ens ensenya a valorar allò més gran que tenim: la fe en Crist Jesús, revelació de l'amor de Déu als homes. És admirable que hi hagi una comunitat cristiana en aquella terra amb una història tan dramàtica, com dramàtica és la situació actual.

—No és fàcil ser cristià allà.

—És una comunitat minoritària i dividida entre ella. Només el 3% de tota la població d'Israel i territoris palestins és cristiana. Les Esglésies —institucions— tenen un pes i una veu rellevants per les seves activitats religioses, culturals i obres benèfiques. Però les petites comunitats cristianes queden marginades i oblidades dintre del conflicte més gran per la disputa de la terra, si bé no es pot parlar de discriminació directa per jueus o musulmans.

—Què fan els franciscans per ser «instruments de pau»?

—El que han fet sempre seguint la recomanació del mateix Francesc d'Assís: «No embrancar-se en disputes, confessar que són cristians i predicar amb les obres.» Per les obres se'ls coneixerà i en elles —pastorals, socials i benèfiques— s'han abocat sempre, juntament amb la custòdia dels Llocs Sants i l'acollida als pelegrins. I fan una altra cosa que pot semblar que no té efecte: resar per la pau. Insistentment. Resulta emotiu assistir al Sant Sepulcre a la processó diària i escoltar-los cantar, davant del Santíssim exposat, «Da pacem, Domine, in diebus nostris...»

Rosa María Jané Chueca

Vaticà

església en el món

Trobada... o xoc ecumènic?

■ Del 23 al 27 de juny Joan Pau II viatjarà a Ucraïna

ROMA.— El viatge no es presenta fàcil per les fortes tensions que hi ha entre l'Església catòlica i l'ortodoxa. La diplomàcia vaticana està posant en joc totes les seves habilitats per asserenar les aigües. Fa present que l'objectiu del Papa és trobar-se amb la

comunitat catòlica de ritu llatí i de ritu oriental (grecoortodoxos: uniates). Els seus respectius arquebisbes majors, Mons. Mariam Jaworski i Mons. Lybomir Husar, han estat darrerament nomenats cardenals.

Unes consideracions i uns fets poden facilitar la «lectura» i projectar llum sobre aquest afer. El camí ecumènic és un dels eixos importants del pontificat de Joan Pau II. Alguns dels seus gestos més significatius han estat de caràcter ecumènic: Assís 1986: Pregària per la Pau; petició de perdó a l'Any Jubilar (07-05-2000); encíclica *Ut unum sint* (1995).

No es tracta d'un capítol de la diplomàcia de l'Església, sinó de la fidelitat a Crist que vol que els seus deixebles siguin una sola cosa en la Veritat a través de la Caritat Fraterna (Jn 17,6-21). Es toca la mateixa credibilitat de l'Església davant de la consciència dels homes. L'ecumenisme, juntament amb l'anunci de l'Evangelí a les noves generacions, és un dels reptes que es plantegen als cristians en el començament del tercer mil·lenni. Diu Joan Pau II a l'encíclica: «Una comunitat cristiana que creu en Crist i vol la salvació dels homes no es pot tancar a l'apel·lació de l'Esperit Sant, que orienta tots els cristians, envers la unitat plena i visible.» En la mateixa encíclica es mostra disposat a discutir també, amb els

El patriarca Alexis II s'oposa a la visita del Papa.

germans de les altres confessions cristianes, sobre la forma d'exercici del primat, que és propi del bisbe de Roma. Per això el diàleg demana paciència i comprensió recíproca, ja que darrere seu hi ha un passat difícil.

Les Esglésies ortodoxes moltes vegades, no tan sols s'han situat en contraposició a l'Església catòlica, sinó també han conegut dificultats i divisions entre elles mateixes, en el seu interior i en xoc contra el poder civil fins a la persecució... o a la submissió. Avui se senten exposades —en les paraules del patriarca de Moscou i de totes les Rússiaes (Alexis II)— a la invasió «cultural» de l'Occident materialista que pot esquarterar la fe del poble conservada amb tants esforços en els llargs decennis de l'ateisme marxista-comunista.

Alexis II

Alexis II, nascut a Tallin (1929), capítol d'Estònia, és des del 7 de juny del 1990 el XV Patriarca de Moscou i de totes les Rússiaes. En una entrevista exclusiva (15-04-2001) al prestigiós setmanari *Família Cristiana* ha exposat clarament el seu pensament: el Papa no ha d'anar a Kiev, perquè aquesta visita té característiques polítiques, tot i que —òbviament— és inevitable que assumeixi també un sentit religiós. No hi ha hagut enteniment ple en la fase preparatòria d'aquesta visita. A més «els creients a Ucraïna són ortodoxos i pertanyen a l'Església ortodoxa ucraïnesa-patriarcat de Moscou, única jurisdicció canònica ortodoxa al territori del país».

Per millorar les relacions de l'Església ortodoxa russa amb l'Església catòlica (Roma) hi ha un doble problema: el conflicte entre ortodoxos i els grecocatólics (uniates) a Ucraïna, i el proselitisme de l'Església catòlica sobre el territori canònic de l'Església ortodoxa russa. L'única solució possible és la suspensió de l'activitat missionera de les organitzacions catòliques cap a una població que no ha pertangut mai a l'Església catòlica. No hi ha dubte que algunes afirmacions del patriarca resulten dures. Hi ha, a més, preocupacions no del tot justificades, com la del proselitisme de l'Església catòlica amb les ortodoxes. Això no obstant, les seves paraules no es poden passar per alt. El seu prestigi al món és gran; representa les tres quartes parts dels 200 milions de fidels ortodoxos que viuen a Europa. La postura de l'Església ortodoxa, la hipersensibilitat del patriarca moscovita Alexis II davant d'aquest viatge, produeixen perplexitat.

Tres cares de l'Església ortodoxa a Ucraïna

- Església ortodoxa ucraïnesa-patriarcat de Kiev (COU-PK): presidida pel metropolita Filarete Denisenko. Aquest, el 1990, un cop superat per Alexis II en la «carretera» per ser metropolita de l'Església ortodoxa russa, va deixar Moscou i va fundar l'Església ortodoxa ucraïnesa-patriarcat de Kiev. Rep el suport del govern local i ha estat excomunicada per Moscou.
- Església ucraïnesa autocèfala (COUA): hereva de la Diàspora dels temps soviètics, recull evidents simpaties dels ambients a fons nacional i contraris al govern actual.
- Entre totes dues, l'Església ortodoxa russa, presidida pel metropolita Vladimir. Favorable al metropolita de l'Església ortodoxa russa (Alexis II) reconeix la primacia del patriarcat de Moscou. Està compromesa en la difícil tasca de defensar la seva pertinença canònica amb Moscou (a la qual està unida des de fa gairebé set segles) i alhora desitjosa de ser expressió de l'originalitat i proximitat de la fe ortodoxa a Ucraïna. (L.O.)

Joan Pau II no vol renunciar al que considera, no tan sols un deure, sinó un dret (trobar-se amb les comunitats catòliques de ritu llatí i de ritu oriental grecoortodox).

Com es veu les dificultats no són poques ni lleus. Això no obstant, l'ecumenisme és avui «el camí que la llum de l'Esperit Sant assenyalava tots els cristians». Ha de millorar les mútues relacions i cal una profunda conversió mental i espiritual. Tant de bo que el proper viatge—malgrat tot— sigui un pas endavant en el camí de trobada i d'unitat. *Faxit Deus!* (L.O.)

El programa

- **Dissabte 23:** Després d'arribar a Kiev el Papa farà una visita de cortesia al president d'Ucraïna, Leonid Kuchma i es trobarà amb els representants del món de la política, la cultura, la ciència i l'economia.
- **Diumenge 24:** Joan Pau II celebrarà missa amb beatificacions a l'aeroport de Kiev i tindrà reunions separades amb els membres de l'episcopat catòlic ucraïnès i amb representants del Consell Panucraïnès de les Esglésies i de les organitzacions religioses.
- **Dilluns 25:** El Pontífex celebrarà una litúrgia divina en ritu bizantí a l'aeroport de Chayka, a Kiev, abans de desplaçar-se a Lvov.
- **Dimarts 26:** Presidirà una missa de beatificacions a l'hipòdrom de Lvov i després es traslladarà al Seminari major de ritu llatí de Sant Josep a Bryukhovychi i esmorzarà amb els bisbes catòlics d'Ucraïna. Aquell mateix dia tindrà una trobada amb els joves a Sykhiv.
- **Dimecres 27:** A l'últim dia de la seva visita se celebrarà una litúrgia divina en ritu bizantí amb beatificacions a l'hipòdrom de Lvov, a la qual seguirà un esmorzar amb els bisbes d'Ucraïna. Joan Pau II beatificarà 26 màrtirs del comunisme d'Ucraïna. La cerimònia serà el moment més emocionant de la visita papal per als catòlics ucraïnesos, que fa tan sols deu anys que van sortir de les catacumbes. Els màrtirs van testimoniar heroïcament la seva fidelitat a Crist i al Papa durant la II Guerra Mundial i en els anys successius, quan l'Església i la jerarquia ucraïnesa van ser perseguides pel règim comunista. Es tracta de Nicolas Carneckyj, bisbe, exarca apostòlic de Volyn i Pidljashja, i de 25 companys de martiri: set bisbes, catorze sacerdots diocesans o religiosos, tres religioses i un laic, pare de família. Se'ls afegeix el jove bisbe rutè, Teodoro Romzas, de ritu bizantí, administrador apostòlic de Munkacs a Ucraïna. (Zenit)

J.M. Bonet

VITRALLS des del 1923

Vitralls emplomats

Restauracions

Gravats a l'àcid

Vitralls amb formigó

Astúries, 6 - 08012 Barcelona
Tel. 932 182 399 - Fax 932 183 098

VATICA

Dolor del Papa per l'atemptat a Bangla Desh

ROMA.—Joan Pau II ha enviat un telegrama per transmetre el seu condol i les seves oracions per les deu víctimes mortals i els setze ferits que va causar la bomba que va explotar el 3 de juny passat a Bangla Desh, en una església catòlica totalment plena de fidels que participaven a la missa de Pentecosta. El Pontífex va expressar la seva proximitat a les famílies afectades per la tragèdia, va condemnar de manera rotunda qualsevol acte de violència i destrucció, i va dirigir als bengalins una crida a cooperar per «assegurar un clima de pau i de respecte mutu». Al tancament d'aquesta edició l'atemptat no havia estat reivindicat, encara que es pensa en grups fonamentalistes islàmics. La diòcesi en la que va passar l'atemptat té 14 milions d'habitants, dels quals 26.000 són catòlics, distribuïts en 11 parròquies i assistits per 40 sacerdots i 100 religioses. La major part de la població és musulmana. (Zenit)

El fragor dels exèrcits

El primer cap de setmana de juny va tenir a Roma notables ressonàncies bèl·liques. El divendres 1 de juny, la pel·lícula *Pearl Harbor* va arribar a les pantalles. Un total de 160 minuts dedicats al bombardeig japonès de la base americana que va passar el 7 de desembre del 1941, farts amb la rivalitat de dos pilots enamorats de la mateixa dona. A través d'Internet, es pot accedir a un tràiler de dos minuts i mig amb fotogrames del film dirigit per Michael Bay. El 2 de juny, dissabte, va ser festiu a Itàlia. Es va celebrar el 55è aniversari de la proclamació de la República. El president Ciampi, després de realitzar l'homenatge al Soldat Desconegut a l'Altar de la Pàtria que hi ha a la plaça Venècia, va presidir la desfilada militar que aquest any presentava dues novetats importants: la incorporació de dones militars i de les banderes i les tropes de l'OTAN. La música de les bandes, els colors dels uniformes dels 7.000 soldats, la geometria de les tropes que semblaven parterres voladors sobre la calçada dels Fòrums Imperials, el trot dels cavalls, el rugit dels motors i els solcs celestes d'avions i helicòpters van constituir un espectacle de dues hores de durada en un escenari inigualable amb el Colosseu de teló de fons.

El diumenge, 3 de juny, la festa de Pentecosta va congrega desenes de milers de persones a la plaça de Sant Pere. La litúrgia del dia i el cos incorrupte de Joan XXIII en el 38è aniversari de la seva mort van ser dues claus per a l'emoció i la pregària. Joan Pau II, al final de la missa, va dedicar unes paraules vibrants als nens implicats en els conflictes armats i va convidar la comunitat internacional a protegir-los: «Posem en mans de la Mare de Déu les esperances de pau i justícia del món. Particularment, volem recomanar a la intercessió de la Mare de Déu les vides de tants joves que són víctimes de l'absurda violència que té lloc, desgraciadament, en diversos països, tal com ho testimonien les notícies arribades, els últims dies, de Terra Santa. Entre ells, un record especial per als nens implicats en conflictes armats. En una cinquantena de països, molts menors viuen enmig de conflictes o de situacions de postguerra. Són víctimes del reclutament forçat i d'abusos de tot tipus; no poden anar a l'escola, se'ls separa dels seus pares i estan sotmesos a violència física i psicològica.»

Hi ha, en l'actualitat, unes 50 guerres declarades oficialment.

Els moviments pacifistes fan sentir la seva veu. La realitat bèl·lica sembla que s'imposa a les nostres utopies de pau. Costa Rica va suprimir l'any 1948 el seu exèrcit. Pot estendre's aquesta mesura a tots els països? Com es pot resoldre el problema de la seguretat? Quin percentatge dels pressupostos de cada país està dedicat a la defensa? Quins perills es poden córrer davant d'un desarmament unilateral? Quins criteris hi ha per justificar les intervencions militars? Perquè Espanya va enviar tropes als Balcans i es va enfonsar en un silenci vergonyós durant la massacre de Txetxènia, fins i tot davant la desafortunada comparació que Putin va fer amb el terrorisme basc? Quants milers de milions de dòlars igressen els fabricants d'armes que subministren sense cap remordiment a tots dos bàndols en conflicte? S'acusa els moviments per la pau de ser massa idealistes, però que potser no són massa realistes els partidaris dels exèrcits militars? On es pot trobar el punt d'equilibri?

La festa nacional de Catalunya coincideix amb la commemoració d'una derrota militar que la va desposseir d'una autonomia que mai ha recuperat del tot. Des de llavors, l'entroncament amb Espanya ha estat problemàtic i ho serà fins que el projecte comú sigui fruit de la llibertat i superi les conseqüències històriques de la imposició. La seva voluntat de supervivència s'ha identificat en l'àmbit lingüístic i cultural, en la seva personalitat, especialment en el fet de ser una nació sense exèrcit. Per això potser té una més gran voluntat de diàleg i una més gran sensibilitat per la pau. Més enllà d'aquestes consideracions, crec que l'arrel de la guerra es troba en l'afany pels diners, pel poder i pel prestigi i en el que els clàssics anomenaven «pecats capitals», és a dir les passions que destrueixen les persones, que desintegren les societats i que originen els desastres. Els comunicats de guerra neixen al cor dels homes. Per això, després d'un cap de setmana amb ressonàncies bèl·liques, sense excloure les imatges sanguinàries provinents de Terra Santa, el cadàver incorrupte de Joan XXIII, el «Papa bo», davant del qual vaig desfilar com tants milers de persones, representa un missatge de concòrdia i de bondat. La seva encíclica *Pau a la terra* no ha d'apagar-se pel fragor dels exèrcits.

Lluís Serra i Llansana (lluis.serra@fms.it)

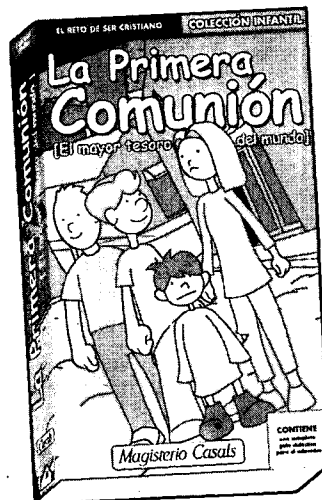
vídeos «El reto de ser cristiano»

COL·LECCIÓ JUVENIL

Comienza una nueva vida (La Confirmación)

L'Albert creu que la Confirmació és un sacrament de segona categoria. Per això se li apareix el seu Angel de la guarda i li explica la veritable història de la seva vida: com Déu l'ha vist des del moment en què va néixer i com espera que es decideixi a ser un cristià de veritat.

COL·LECCIÓ INFANTIL

El mayor tesoro del mundo (La Primera Comunió)

L'Andreu i en Lluís no entenen per què a l'església hi ha una capseta i un llum encès. La Fàtima, una nena que coneixen i que acaba d'arribar, els explica que allà hi ha Jesús, esperant-los per ajudar-los i ser el seu millor amic. L'Andreu i en Lluís descobren amb la Primera Comunió el tresor més gran del món.

L'AJUDA QUE ESTAVES ESPERANT

Ja són a la venda els vídeos de la col·lecció «El reto de ser cristiano».

Cada vídeo conté, impresa, una **guia didàctica per a l'educador**, molt completa i original, amb preguntes per als alumnes, textos per completar les idees principals, orientacions pedagògiques i material per fer debats.

Durada aproximada: 25 minuts.

Preu unitari: 2.500 ptes.

COL·LECCIÓ INFANTIL

a partir de 6 anys.

1. Las aventuras de Nina y Juan LA VERACIDAD
2. El mayor tesoro del mundo LA PRIMERA COMUNIÓN

COL·LECCIÓ JUVENIL

a partir de 12 anys.

1. Yo estuve allí LA SANTA MISA
2. Comienza una nueva vida LA CONFIRMACIÓN
3. Encuentros en un chat LA IGLESIA

COL·LECCIÓ SÈNIOR

a partir de 16 anys.

1. Tu felicidad en juego EL PECADO Y LA GRACIA

Casals

Editorial Casals, S.A.
C/ Casp, 79
08013 Barcelona
Fax: 93 265 68 95

PER A INFORMACIÓ I COMANDES ADRECI'S A LA SEVA LLIBRERIA O TRUQUI AL TELÈFON

902 158 286

Vaticà

Milers de persones desfilen davant les despulles del Papa bo

■ Joan Pau II en destaca el «testimoni de santedat»

ROMA.— El cos incorrupte de Joan XXIII va tornar a ser exposat a la plaça de Sant Pere el diumenge de Pentecosta, quan es complien exactament 38 anys de la seva mort. Un dia després del seu traspàs, el cos d'aquest Pontífex també havia estat exposat com aquest diumenge a la plaça de Sant Pere davant de cent mil persones.

Davant dels milers de pelegrins dels cinc continents, Joan Pau II va agrair durant l'homília de la solemne eucaristia «el testimoni de santedat» de Joan XXIII, que va imprimir una sorprenent renovació a l'Església catòlica en convocar el Concili Vaticà II. «Aquella "brisa lleugera" es va

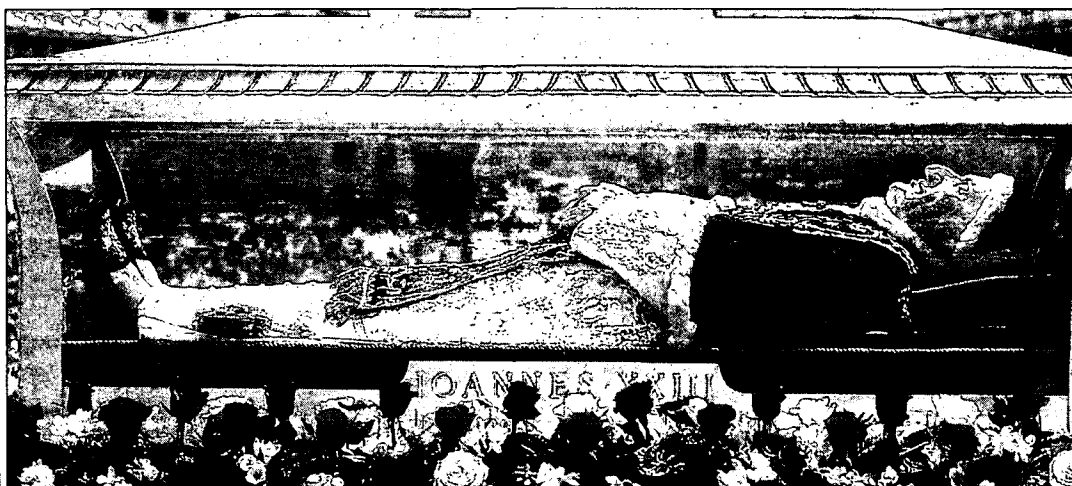
convertir en un "vent vigorós" i l'esdeveniment conciliar va assumir la forma de Pentecosta renovada», va constatar Joan Pau II.

El cos incorrupte de Joan XXIII, vestit amb els ornaments pontificals blancs, i la típica musseta de vellut vermell brodada d'ermíni, va aparèixer davant dels pelegrins en una urna de bronze i vidre antibales a la plaça de Sant Pere del Vaticà, minuts abans que comencés la missa presidida pel papa Wojtyła. El rostre del Pontífex estava cobert amb una mascareta de protecció de cera.

Quan l'urna, de 450 quilos de pes, empesa per 16 persones, va travessar l'arc de les Campanes i la plaça, el silenci de la solemnitat va ser trencat pels

aplaudiments dels fidels, molts d'ells ancians que havien conegut en vida el Papa bo. Entre els pelegrins, a les primeres files, hi havia Caterina Capitani, religiosa italiana, que va experimentar la guarició d'un tumor

en referir-se als màrtirs i als pontífexs sepultats a la basílica de Sant Pere i a les grutes vaticanes: «A vegades, les relíquies dels seus cossos han quedat reduïdes a ben pocs ossos, però hi continua batejant el seu record i oració.» El papa Wojtyła va remarcar que «el regal més preciós deixat pel papa Joan al Poble de Déu ha estat ell mateix, és a dir, el seu testimoni de santedat. (...) Si l'evangelització necessita la santedat, aquesta al seu torn necessita la saba de la vida espiritual: de l'oració i de l'íntima unió amb Déu a través de la Paraula i els sacraments. Necessita una

Imatge de la recent exposició el diumenge de Pentecosta.

Fa 38 anys també es va mostrar el cos de Joan XXIII.

maligne atribuïda a la intervenció d'aquest Pontífex i que, després d'haver estat declarada per una comissió de metges i científics com a inexplicable per a la ciència, va permetre la beatificació de Joan XXIII el 3 de setembre de l'any passat.

Per explicar el motiu pel qual va decidir tornar a exposar el cos del Papa bo, Joan Pau II va citar una frase que Joan XXIII solia pronunciar

vida personal i profunda en la vida de l'Esperit».

Acabada l'Eucaristia, el cos de Joan XXIII va ser dut en processó a la basílica de Sant Pere. Va ser col·locat davant l'altar de la Confessió perquè pugués ser venerat pels pelegrins fins a les 20.00. Fet el tancament de la basílica vaticana, l'urna es va col·locar definitivament a l'altar de sant Jeroni, el preferit d'aquell pontífex en vida. Es calcula que les seves despulles han estat visitades per mig milió de persones en aquesta setmana. (C.C.)

ESPANYA

Nova vida per a Joaquín José Martínez

BARCELONA.— «No culpable.» Aquestes eren les paraules que esperava sentir Joaquín José Martínez, el jove espanyol acusat als Estats Units d'un doble assassinat i condemnat a mort el maig del 1997. Des de llavors, els seus pares Joaquín i Sara, han remogut cel i terra i han entaulat una batalla llarga i costosa (més de cent milions de pessetes) per aconseguir demostrar la innocència del seu fill i obtenir-ne la llibertat. Ha estat un camí llarg que va tenir la seva recompensa el 6 de juny passat, quan un nou judici va convertir Joaquín José Martínez en un home lliure.

La família Martínez està immensament feliç pel desenllaç d'aquesta història i és ben comprensible. Han estat quatre anys d'espera angoixosa al passadís de la mort i de lluita contínua. Però aquesta família no s'ha rendit mai ni ha perdut l'esperança d'aconseguir justícia. El febrer de l'any 2000, *Catalunya Cristiana* publicava unes entrevistes a Joaquín José i als seus pares en què mostraven la intenció d'arribar fins al final i el convenciment que no estaven sols en aquest camí. «La meua fe en Déu, el suport dels meus pares i de molta gent i el

desig de tornar a la meua família són la meua força. (...) Déu ho és tot per a mi, és la meua força i la meua millor companyia, amb Ell no estic mai sol», indicava Joaquín José. En això coincidien amb els seus pares: «Déu no ens ha fallat mai i estem segurs que la fe mou muntanyes. En les situacions difícils, però, un busca més Déu, perquè com a humans a vegades defallim i en Ell trobem la força.»

El primer que va fer la família en conèixer el veredict va ser agrair el suport de tantes i tantes persones que han estat al seu costat. L'alegria pel veredict que declarava «no culpable» Joaquín José ha estat molt ben rebut no només pels seus pares, sinó per totes les associacions i persones que hi han donat suport amb diners, temps i pregària. Un dels grups que més s'ha compromès amb aquesta causa és el Moviment Pro Joaquín José Martínez: «Estem molt contents i no hem perdut mai l'esperança. Sempre hem treballat contra la pena de mort. Nosaltres hem fet sobretot una tasca de suport dels drets humans, cosa que ens ha permès contactar amb altres associacions i conèixer molta gent compromesa. Ha

estat una experiència molt enriquidora i això ho han agraït tant Joaquín com els seus pares», explica Margarita Sopeña, membre d'aquest grup.

El Moviment Pro Joaquín José Martínez ha observat que cada vegada són més les persones contràries a la pena de mort i considera que el cas de Joaquín José tindrà una gran ressonància internacional. Així, Margarita Sopeña opina que «a més obre l'esperança a altres presos que són al corredor de la mort».

La Comunitat de Sant Egidí és un altre dels grups que més lluita per aconseguir l'abolició de la pena de mort. Jaume Castro, responsable de la Comunitat a Catalunya, assenyala que «és una gran notícia. És una gran alegria per a ell, per a la seva família... però ens ha de fer reflexionar el fet que un innocent s'ha passat quatre anys al corredor de la mort. A més s'ha posat en evidència la injustícia d'aquesta pena perquè són molt pocs els que poden pagar un bon advocat. La majoria de condemnats a mort són pobres, afroamericans o malalts mentals».

Joaquín José Martínez ha pogut lliurar-

se de la pena capital, però encara hi ha molts homes i dones al corredor de la mort. Per això, el Moviment Pro Joaquín José Martínez té molt clar que pensa continuar la lluita a favor de la vida: «Es continua parlant de la pena de mort i és bo que es plantegi en aquest moment. A Espanya, legalment està abolida, però quan es produeixen actes de terrorisme hi ha gent que la torna a demanar. Nosaltres pensem que sempre s'ha de respectar la vida i els drets humans.»

La Comunitat de Sant Egidí recorda que entre aquests condemnats a mort hi ha Johnny Paul Penry, malalt mental, que s'ha vist tres cops a les portes de la mort. Actualment se n'ha suspès la pena i la Cort Suprema dels Estats Units ha ordenat que es revisi el seu cas. La Comunitat també continua la seva tasca per aconseguir l'abolició de la pena de mort. Un dels camins que segueix Sant Egidí és el contacte epistolar amb els condemnats a mort per establir així una amistat amb el presoner. Qui vulgui participar en aquest iniciativa se'n pot informar a www.santegidio.org, en l'apartat corresponent. (R.M.J.)

Espanya

El Dia de la Caritat, dedicat a la pobresa i a l'exclusió social

MADRID.— El 17 de juny, festa del Corpus Christi, l'Església celebra el Dia de la Caritat, que aquest any té per lema «Depèn de tu que ningú no sigui exclòs». Amb motiu d'aquesta jornada, la Comissió Episcopal de Pastoral Social de la Conferència Episcopal Espanyola ha fet públic un missatge.

Els bisbes de la Comissió recorden que l'eucaristia actualitza els sentiments i les actituds de Jesús. Cada vegada que es parteix el pa i s'aixeca la copa, es renova l'amor entregat de Crist, es criden les seves paraules de perdó, es reafirma el compromís de compartir allò que tenim i allò que som. «En aquest Dia de la Caritat ens deixem interpel·lar pel món de la pobresa i de l'exclusió social. És una realitat humiliant i dolorosa: milions d'éssers humans indefensos, desvalguts, despallats de la seva dignitat; milions d'éssers humans oblidats, anònims, sense paraules, sense possibilitat de defensar-se o de valdre's per si mateixos», asseguren els prelat.

El missatge assenyalava que un món on ningú no fos exclòs seria un món ideal, però la realitat ens mostra que vivim en un món ple de violències, d'injustícies, de misèries i de marginacions. El text recull les paraules de Pau VI: «El nostre món

està malalt i amb metàstasi: malalt, sobretot, per falta de fraternitat entre els homes i entre els pobles.» I les de Joan Pau II: «El nostre món comença el nou mil·lenni carregat de contradiccions. La humanitat comença aquesta nova etapa de la seva història amb ferides encara obertes.» Els bisbes de la Comissió de Pastoral Social assenyalen les ferides més doloroses i terribles: la violència, la guerra i el terror, l'opressió i la tortura, l'esclavitud i la persecució; la injustícia, cristal·litzada en sistemes polítics i financers que exploten i espolien els pobles i origina malalties, misèria, dependència, fam i mort; la intolerància, el racisme, el fanatisme religiós; la cobdícia, l'afany de tenir i de consumir, la idolatria pels diners, la competitivitat, l'exclusió dels vençuts; l'amoralitat, la pèrdua de fe i de valors, el desencís, el conformisme i el relativisme, el buit interior...

El missatge subratlla que el desenvolupament

aconseguit pels països rics no respon a les veritables necessitats i exigències de l'home; es basa més en la tècnica que no pas en l'ètica, en les exigències de l'economia i no en les necessitats de la persona, en els valors de la borsa i no en els de l'esperit. «El desenvolupa-

«E cristià no pot només somiar i denunciar, cal que s'esforci perquè els somnis es converteixin en realitat i construir així la civilització de l'amor»

ment dels països rics és inhumà, perquè està amassat amb injustícies i violència. Els països més pobres van ser despallats dels seus béns naturals i continuen sent explotats a través d'un comerç injust o d'un deute injust. No són pobres sinó

empobrits.» Els bisbes denuncien que el desenvolupament no arriba a tota la humanitat i que els exclosos no sempre ho són per raons econòmiques. També n'hi ha per raons de salut, d'edat, de sexe, de raça, de religió o per falta de preparació.

Depèn de tu

Els prelat consideren que el cristià no pot només somiar i denunciar, cal que s'esforci perquè els somnis es converteixin en realitat i construir així la civilització de l'amor: «Depèn de tu que algun pobre sigui evangelitzat, que algun oprimat recuperi la llibertat. (...) Depèn de tu, però no tinguïs por. Tu no pots canviar el món, però sí que pots encendre la llum en la nit del món. La teva feina serà humil i callada, forta i constant. Pots aportar una paraula, una acollida, una ajuda, una oració. Cada un dels teus gestos serà llevat d'un món nou. Comença per no excloure ningú del teu cor, que el més allunyat dels homes sigui quelcom teu. Que cadascú pugui sentir-se al teu costat com a casa seva. Contagia després els teus ideals als altres... i tot anirà canviant.»

En aquest treball, no estem sols, asseguren els bisbes. Moltes persones, plenes de fe treballen en aquest mateix camp, i Déu és present en tot moment: «No tinguïs por. Obre't a l'esperança, treballa i confia. És Déu qui vol salvar el món, i tu ets un petit instrument a les seves mans.» (C.C.)

Diumenge, 24 de juny de 2001

Consagració de les Famílies al Sagrat Cor de Jesús en el Temple del Tibidabo

A les 12 hores. Celebració de l'Eucaristia presidida pel Excel·lentíssim i Reverendíssim Monsenyor Joan-Enric Vives, Bisbe Auxiliar de Barcelona.

Consagració de les Famílies i obsequi als assistents amb una llàmina record. Acompanyarà la celebració el Cor Capella Gramalla de Sant Andreu.

A les 13,15 hores. Temps d'esbarjo familiar amb refresc, en el «Jardí d'en Domènec Savio».

Organitzen:

- * Delegació Episcopal per a la Família
- * Adoració Perpètua del Tibidabo
- * Apostolat de l'Oració

Hi són convidades totes les Famílies Cristianes

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.** ☐
Àsia i Oceania: 39.100 ptes. ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 905 988 - Fax 934 902 035

Carta Dominical

Un espai privilegiat per a l'acció de gràcies

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Menjar amb els altres, en companyia, en família, és certament una litúrgia perquè és una ocasió privilegiada per expressar a Déu el nostre reconeixement. I això en un doble sentit, en el sentit de reconèixer i en el sentit d'agrair-li a Déu els béns que ens dóna. Per això, l'acte de menjar és per al creient un espai privilegiat per a l'acció de gràcies.

El pare Rahner, parlant de l'eucaristia i de l'àpat, diu que no podem menysprear una determinada celebració de l'eucaristia pel fet que hi hagin faltat alguns detalls en la celebració. Penseu, diu, que un àpat familiar mai no és una obra perfecta en tots els detalls, en la conver-

sa, en la convivència... Malgrat tot, no deixem de reunir-nos. I acaba dient: hem de procurar que les eucaristies siguin profundes, que siguin realment viscudes. Però celebrem-les amb el mateix esperit amb què ens asseiem a la taula familiar.

El costum jueu de la benedicció ens recorda que l'home, en tota ocasió, està invitat a beneir Déu.

Aquesta perspectiva és fonamental per entrar d'alguna manera en el misteri trinitari. El Fill és aquell que ho reconeix tot com a rebut del Pare i que li retorna constantment una acció de gràcies. En aquests actes de reconeixement, d'acció de gràcies, som lluny dels ritus pagans. En les religions antigues, paganes, la persona sacrifica una cosa que és seva per tal que els déus, en canvi, el protegeixin, protegeixin les seves collites, li concedeixin salut i pluges... És com una transacció entre els homes i Déu. En canvi, en la tradició cristiana tot és de Déu. I a la vegada tot està confiat a l'administració de l'home. L'home no és l'amo sinó l'administrador de totes les coses que Déu li ha confiat.

I aleshores, per al cristià, no hi ha dos dominis asseparats: el sagrat i el profà. Déu confia els seus béns a l'home i aquest el reconeix. I el sacrifici, per això mateix, no és quelcom que jo trec de l'àmbit profà, ho passo a l'àmbit religiós i ho entrego a Déu, sinó que és

un reconeixement sagrat del fet que tot ens ve de Déu. Per això el lloem i per això li donem gràcies.

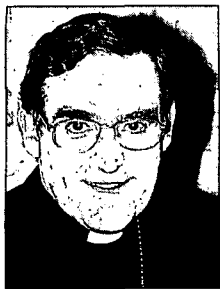
Fem ara un pas més, parlant del veritable sacrifici. Per als cristians, el veritable sacrifici, la veritable benedicció, la veritable acció de gràcies al Pare és el mateix Jesús, amb tota la seva vida. I així podem parlar del banquet del Senyor. En aquell dijous sant, en aquell sopar de comiat dels seus deixebles, Jesús fa els gestos del sopar pasqual, agafa el pa i la copa, i resa les benediccions... Pot fer l'efecte que està complint un ritus immutable, aquell ritus amb el qual Israel celebra el seu alliberament i la seva Pasqua. Tanmateix, es produeix un canvi. Jesús compleix la tradició i la canvia.

Al ritus tradicional Jesús hi ha afegit unes paraules que el canvien totalment. Les paraules que l'identifiquen a Ell com a aquelles ofrenes: sóc jo, és la meua sang, és la meua vida.

En aquest gest, la celebració del qual confia als sacerdots, Jesús recapitula i resumeix la seva vida. Jesús pren el pa en les seves mans per lliurar-lo, i això és un signe que pren la seva vida en les seves mans per lliurar-la, per donar-la. Jesús havia dit: «Ningú no em pren la vida; sóc jo que la dono perquè vull, perquè tinc poder per prendre-la i tinc poder per donar-la. I aquesta és la voluntat del meu Pare.»

Paraula i vida

La festa dels dos amors

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Corpus Christi és una festa eminentment eucarística. Amb aquesta festa se celebra la presència real del Cos i de la Sang de Crist en l'eucaristia. Tanmateix Corpus Christi és la festa de dos amors: a Jesucrist i als germans, que són com un altre Crist.

Aquesta solemnitat contribueix a vivificar la fe cristiana en la presència veritable, real i substancial de Jesucrist en l'hòstia consagrada, és a dir, sota les espècies de pa i de vi. No es tracta pas d'un signe o d'una figura, sinó de la veritable presència del mateix Jesucrist, no solament durant la celebració de la missa, sinó també mentre subsisteixen les espècies sacramentals.

L'apòstol Pau és ben clar quan ofereix la tradició que ell ha rebut. Ens diu que Jesús, la nit que havia de ser entregat prengué el pa, i dient l'acció de gràcies el partí i digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres.» Igualment prengué el calze, havent sopat, i digué: «Aquest calze és la nova aliança amb la meua sang.»

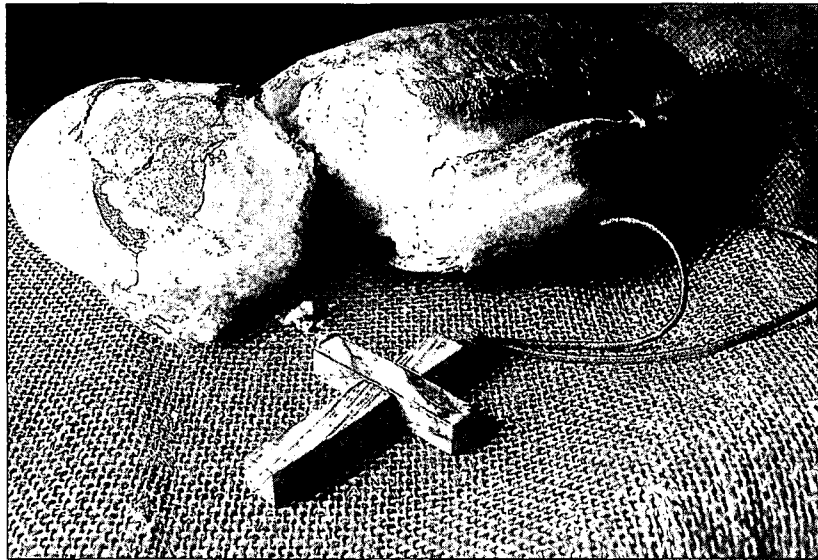
Rebre l'eucaristia en la comunió porta com a fruit

principal identificar-nos més i més amb Jesucrist. Ell ens ha dit que «qui menja la meua carn i beu la meua sang està en mi i jo en ell». La comunió amb la carn de Crist ressuscitat, «vivificada i que vivifica per l'Esperit Sant», conserva, augmenta i renova la vida de la gràcia rebuda en el baptisme.

Corpus Christi és, certament, la festa de l'amor a Jesucrist i als germans. Amb tota raó el Concili Provincial Tarraconense ens recorda que «cal revifar la tradició, tan intensament viscuda en els primers segles de l'Església, de vincular visiblement la celebració de l'eucaristia amb la caritat fraterna, insistint de manera particular en la relació entre la fracció del pa i la comunió cristiana de béns». Per això, la festa del Corpus té una dimensió de caritat fraterna que es canalitza a través de Càritas per tal d'ajudar els pobres i marginats.

Per contemplar el rostre de Crist hem de saber-lo descobrir sobretot en el rostre d'aquells amb els quals ell mateix ha volgut identificar-se: «Perquè tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure.» Aquestes paraules de Jesús no són una simple invitació a la caritat; són també una lliçó de cristologia, que il·lumina el misteri de Crist. Joan Pau II ens diu que «sobre aquesta pàgina de l'evangeli, l'Església mesura la seva fidelitat d'Esposa de Crist».

L'eucaristia compromet a favor dels pobres. A fi de

Jesús prengué el pa, i dient l'acció de gràcies el partí i digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres.»

rebre veritablement el cos i la sang de Crist lliurats per nosaltres, hem de reconèixer el Crist en els més pobres, germans seus. Sant Joan Crisòstom exhorta amb aquestes paraules: «Has tastat la sang del Senyor, i no arribes ni a reconèixer el teu germà. Fins i tot deshonres aquesta taula eucarística, si no consideres digne de compartir el teu aliment el qui ha estat considerat digne de participar en aquesta taula.»

No podem oblidar l'existència d'immenses multituds de famolencs sense esperança de futur. Ignorar aquesta realitat seria assemblar-nos al «ric Epuló», que feia veure que no coneixia el pobre Llätzer, postrat a la seva porta.

opinió

Punt de vista

Josep. M. Puigdollers*

Ser ecologista, científic, polític, treballador... i estimar Déu?

Estimar Déu. Certament ha de ser així. Però és difícil estimar el que no saps on és, el que no has vist, el que no tens constància de si t'escolta, ni et pots imaginar com és.

El Déu dels filòsofs, el que amb raonament lògic —però limitat— han deduït, ens diu quelcom sobre la seva existència però poca cosa més: el de la causa primera d'Aristòtil, o de les cinc vies de sant Tomàs, el de l'argument ontològic de sant Anselm o Hegel, el de la raó pràctica i ètica de Kant o el de l'esperança de Bloch, no ens diuen gran cosa. El podràs acceptar amb el pensament, però et costarà estimar-lo i comunicar-t'hi amb el sentiment o amb el cor, perquè no és el Déu que surt com una intuïció, com una vivència de la teva intimitat, de la consciència pura del teu jo.

I el Déu de la fe, el dels teòlegs, el Déu u i tri que ens explica Mn. Rovira Bellosó? És l'essència divina única que es manifesta en tres persones o maneres de ser intransferibles en les seves propietats i intercomunicats entre elles?

Déu com a Pare, (tot ell pura paternitat), engendra el Fill i és el creador de tot. Per això és pare, perquè ha creat.

I Déu ha creat aquest món tan bonic que meravella el nostre Maragall.

I llavors comença a tenir sentit estimar Déu, perquè vol dir estimar les seves creatures, que és el món i els homes. I estimar la natura és conservar-la i perfeccionar-la. Per això el catòlic és, o ha de ser, el primer ecologista, el primer preocupat pel medi ambient. El catòlic ha d'estimar la ciència que fa progressar i transforma el nostre medi i posa més la natura al nostre abast, com declaraven els marxistes, la medicina que cura, la informàtica que eixampla les nostres comunicacions. El catòlic s'ha d'entusiasmar amb l'art, la poesia i la música, creacions de l'home o reflexes de la natura.

I Déu ha volgut que al cim de l'evolució de la natura hi hagi l'home, a imatge i semblança seva. El cristià ha d'estimar l'home, fomentar la relació interpersonal sense egoïsmes, als immigrants, perquè estimar els seus germans és estimar Déu. Per això el cristià ha de lluitar per la pau, i ha de rebutjar el racisme i la xenofòbia. L'home ha de fer o fins i tot participar en la política que és la via de la justícia i de la convivència.

Déu se'ns presenta com a home vertader en el Crist. Jesús el Déu fet home, engendrat pel Pare. La segona persona de la Santíssima Trinitat, imatge del Déu invisible.

Llavors el problema comença a ser més fàcil. Estimar Crist és estimar Déu. I a Crist, sí que l'hem conegut. Sabem el que va fer, el que va dir. El que ens va manar.

Déu va voler orientar el sentit de la humanitat (la nostra salvació diuen els clàssics) d'una manera més clara que amb els profetes de l'Antic Testament, o fins i tot les normes excel·lents d'altres religions monoteïstes o politeïstes. S'expressa amb paraula humana, assolible a la nostra manera de ser. La paraula, el verb, ens expliquen com cal interpretar el que Déu ens comunica, com cal pregar-li. S'obre una nova autopista en el coneixement de Déu (que desconeixia els anteriors en terminologia de Derrida) amb totes les implicacions de veritat i d'amor. En el rostre de Crist hi veiem Déu. L'evangelí de sant Joan és molt clar en aquesta línia. Realment és un moment extraordinàriament oportú la vinguda del Crist, com diu Yves Congar.

Però la humanitat continua el seu cicle de progrés en el temps —successió d'esdeveniments— malgrat que per a Déu el temps no tingui raó de ser. I Déu creu convenient no deixar sol l'home en la interpretació del missatge que li va donar inicialment a través de Crist, i que resta en la paraula escrita, i de la tradició.

Déu en forma d'Esperit Sant emanat, amb amor, no deixa d'ajudar gratuïtament per la fe el Poble de Déu i tota la humanitat en la comprensió de la paraula i en l'esforç de la conducta ètica.

La Trinitat la veig d'aquesta manera: un sol Déu, creador (Pare), comunicador (Fill) i clarificador (Esperit Sant).

Amb aquestes premisses, l'home pot estimar Déu, pregar a Déu, rebre l'ajuda de Déu, i místicament arribar a identificar-se amb Ell, essent ecologista, científic, polític, artista, treballador, però sobretot solidari amb tots els germans.

I tot això pot fer-ho millor seguint el que Crist-Déu ens va comunicar, i amb l'ajuda de l'Esperit Sant-Déu que ens permet, fer-ho realitat.

* Professor titular de Medicina. Llicenciat en Filosofia

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Caius, Diotrefes i Demetri

Heus aquí els noms dels tres personatges a qui s'adreça l'apòstol sant Joan en la seva tercera carta. Una lletra, molt breu, del «deixeble estimat». Tan curta que només té quinze versets. Tanmateix és una epístola que implica unes determinades tensions en l'Església dels primers dies. Conté, però, una gran afabilitat i fraternitat i mostra que l'autor gaudeix d'una gran personalitat.

L'escrit de Joan estaria adreçat a una comunitat cristiana de l'Àsia Menor. Caius era el centre d'un cercle d'amics, un cristià de primera línia i molt diligent a dur a la pràctica els ensenyaments de l'apòstol. No obstant això, comptava amb fortes tensions que creava el cap d'aquella església. L'evangelista li adreça la carta, en lloc d'escriure-la al bisbe. L'«estimat Caius» —així el qualifica en quatre ocasions— era segurament un seglar. Un fidel bo que acollia els germans, especialment els estrangers, els missioners o pregoners de l'Evangelí. Joan s'alegra: el cristià ha de posseir una fe viva i una caritat sense fronteres pels germans. Altres —ho lamenta l'apòstol— no es comporten cristianament i això li sap molt de greu.

Diotrefes és la mostra de la rêmora humana. Ens fa adonar que la primavera de l'Església tingué també problemes. Aquest jerarca devia ser ambiciós, autoritari i, fins i tot, rebel a sant

Joan. En efecte, és anomenat «gelós de la seva primacia» i titllat de persona que no admet les directrius apostòliques. Murmurava contra Joan, no acollia els missioners itinerants, impedia que altres cristians els acollissin i als qui ho feien els expulsava de la comunitat. L'apòstol amenaça d'anar personalment a reptar Diotrefes. L'autor de la carta —bon pedagog— fa mirar vers dos punts: l'exemple de Demetri i la mala conducta de Diotrefes. Escriu: «Estimat (Caius), no imitis el mal, sinó el bé; el qui fa el bé és de Déu; el qui fa el mal no ha vist Déu.»

Ara, com si fos una inclusió, una figura simpàtica: Demetri. Seria, tal vegada, el cap dels missioners itinerants? Possiblement era el portador d'aquesta tercera carta i gaudia de tota la confiança de sant Joan evangelista. Les seves virtuts i qualitats personals eren notables. Un creient molt fidel a la doctrina apostòlica, que caminava en la llum. Joan apel·la al seu testimoniatge de deixeble del Senyor Jesús.

Sant Joan no vol allargar l'escrit, perquè aviat anirà a veure els cristians d'aquesta comunitat. I el tanca amb una gran cordialitat: «Que la pau sigui amb tu. Els amics et saluden. Saluda els amics, cadascun pel seu nom.»

De totes maneres, el millor és llegir la tercera carta de sant Joan. És una lectura breu i substancial.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@retmail.es)

Principis o principiants

El que vas escriure la setmana passada pot fer creure als teus lectors que es tracta de reformar. De tot el que vam parlar, tan sols recordes allò de les calçades romanes. I et diré, fent el símil, que no es tracta de millorar el paviment, sinó de canviar el traçat. A la pedra va succeir-li l'asfalt, i a aquest, el quitrà. Però, en realitat, el més notable és que les vies unien ciutats en la Roma antiga, però més tard les poblacions es van edificar a les muntanyes, ja que pels camins passaven els bandolers i hi havia invasions. Posteriorment, les carreteres van creuar els nuclis urbans. Ara, les autopistes passen per fora de les ciutats, sense tocar-les, protegides amb tanques que hi impedeixen l'accés, fora de les entrades corresponents. I això, avui dia, va bé, diu el meu amic de l'ànima...

—Escolta, que els meus lectors no volen lliçons d'obres públiques, li dic.

—Si entens aquest exemple potser et serà més fàcil comprendre les idees. Antigament es va proposar com a valor la pobresa, i no seré jo qui negui la seva vàlua. Sant Francesc l'anomenava germana, i això en diu molt. Però no em negaràs dues coses. En primer lloc, que no sona a actualitat que els líders socials, religiosos i polítics hi lluitin en contra. D'altra banda, la manca de béns no rep el beneplàcit bíblic. En l'Antic Testament, que també és paraula de Déu, la riquesa hi apareix moltes vegades com un do, com un signe de predilecció divina...

—Però, la pobresa cristiana és una altra cosa...

—Doncs, si és una altra cosa anomenem-la pel seu nom i ens entendrem més bé. Em preocupa que el vot de pobresa sigui individual, però que no impliqui per sí mateix el conjunt. Dificilment serem creïbles si afirmem que el 16 vàlvules tan elegant i potent que tenim no és nostre, que no tenim res, perquè som pobres, però el continuem fent servir. Com aquell que deia que el seu esportiu no era seu, perquè el feia servir en *renting*. El mal que ens envolta és el confort, el malbaratament, el consumisme. I contra aquests mals cal aportar l'austeritat. La pobresa destrueix, l'austeritat adreça i allibera. El vot moltes vegades és l'abandonament fàcil de la pròpia llibertat, la mandra d'arriscar-se a decidir, la seguretat que la comunitat que t'acull no et deixarà mai morir de gana. La pobresa és lletja com una barraca de suburbi, com una *favela*. L'austeritat és atractiva i bonica com una església cistercenca.

Qui ha fet el vot de pobresa no pot donar res, perquè no té res. Qui ha elegit el camí de l'austeritat ho ha de compartir tot. Se sentirà obligat a regalar, potser, allò que per fidelitat evangèlica no se sent legitimat a posseir. Estarà convençut que aquell vestit mentre serveixi, l'ha d'utilitzar, que aquell aparell, ordinador, càmera, telèfon, o el que sigui, mentre funcioni, s'ha d'aprofitar, o cal arreglar-lo, independentment del seu aspecte extern. Menjarà, no allò que estigui al seu abast, sinó el que amb dignitat podria fer-ho al costat d'un indigent, d'un malalt, d'un deprimat. L'auster tanca l'aixeta de l'aigua perquè en queda ben poca de neta al planeta i els seus germans del Tercer Món, aquells amb els quals es trobarà el dia del Judici Universal, la necessiten, no per regar la gespa, sinó per fer passar la set. El compromís d'austeritat, públic, íntim i social, és un imperatiu que conforma tot el seu fer.

Notes insignificants

Germà Adrià

Una altra manera de pensar

A vegades, la gent que tractem amb marginats i que intentem ajudar-los, quedem desconcertats.

Com si fóssim dos mons divergents: amb valors i visions de la vida diferents; diferent vida des del principi. I costa molt penetrar en la seva manera de ser i d'interpretar les situacions que els envolten.

Fa dies, estava al despatx d'una advocada meravellosa que fa tot el que pot perquè els seus joves no vagin a la presó.

Aleshores en va venir un de 34 anys. Tenia la malaltia de la sida molt avançada. La seva dona també la patia i ja s'havia quedat invàlida.

Feia set anys que era a la presó. Quan en va sortir, durant una baralla, va apunyalat un company. I l'advocada havia aconseguit que el jutge li commutés la pena de quatre anys per una cosa ben senzilla: que

anés a veure l'agredit i li demanés disculpes. L'agredit estava d'acord a rebre'l i a estrènyer-li la mà... Però el jove no va voler acceptar-ho. Els nostres raonaments no van servir de res. Va dir que abans de demanar disculpes preferia complir els quatre anys. I es va aixecar, va donar un cop de porta i se'n va anar. Podia haver estat una commutació més senzilla, més raonable? Ho era per a nosaltres que formem la societat normal amb les nostres regles «normals». Per a ell no era «normal».

Fa temps que atenc una jove que també té la sida en estat avançat. Dorm al carrer. Té totes les cames plenes de llagues i ja no la deixen ni entrar als bars. No se li apropa ningú. No accepta anar a cap hospital. I, quan vaig aconseguir que hi anés, s'hi va quedar només dos dies. Es va estimar més tornar al carrer.

Em vaig indignar. Em vaig enfadar molt amb ella. Vaig estar uns dies sense saludar-la. Jo, que sóc de la societat, no volia acceptar la seva manera de no ser de la nostra societat.

Ara mateix acabo de rebre la visita d'en Cati. Ha estat a la presó moltes vegades. Complia una condemna de cinc anys i li van donar el primer permís.

No ha tornat a la presó. Amb tota la pena de l'assistent social que havia lluitat tant per aconseguir-li el permís. Amb tota la pena dels dos funcionaris que també havien lluitat molt perquè li concedissin el permís.

I per aquí està. I el coneix tota la policia. I sap que en qualsevol moment tornaran a agafar-lo i haurà de complir «a pols» com diuen ells. És a dir, complir els 26 mesos que encara li falten i alguna cosa més que

li caurà per transgredir les normes.

L'assistent social ha vingut a parlar amb ell. Em va demanar que intentés convèncer-lo... Però ell pensa d'una altra manera. No entra dins dels nostres esquemes «socials», aquells que nosaltres, els bons, hem establert.

Fa poc vaig visitar en Juno. Té 41 anys. Va sortir en llibertat després d'onze anys seguits a la presó. I al cap de dos dies va intentar fer un atracament. Portava una pistola de joguina. El van descobrir. I al mateix magatzem li van donar una pallissa i ja torna a estar a la presó. Li espera una condemna llarga. Per què va haver de fer l'atracament? No en tenia prou amb onze anys de presó? Jo ja hauria escarmentat. Ell té una altra manera de pensar. No és d'aquest món.

Potser la gent que intentem tractar i servir els marginats hauríem de sotmetre'ns abans a un curset dels mateixos marginats. Ni els sociòlegs, ni els psicòlegs, ni els tècnics socials, poden fer-nos endinsar en el seu món.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

«Testimonis d'esperança per a la nostra vida»

Aquest és el títol d'un llibre escrit pel jove Joan Manuel Gutiérrez, acadèmic, professor universitari, escriptor i periodista, i col·laborador de *Catalunya Cristiana*.

Ens fan falta «testimonis d'esperança» en un món pessimista i descoratjat. Com alternativa és bo presentar exemples personals de fe cristiana, de confiança i esperança, d'alegria i de pau, perquè, d'aquestes persones, n'hi ha, tot i que els mitjans informatius en fan cas omís. L'autor presenta el que ell anomena 33 pensadors cristians del segle XX. Les figures escollides formen un ventall divers: homes i dones, blancs i de color, d'Europa, d'Amèrica i de l'Extrem Orient.

Joan Manuel Gutiérrez ha sabut vertebrar la vida i el pensament de cada personatge en una síntesi reeixida i no fàcil de fer. La reflexió i l'estil periodístic fa que el llibre sigui a l'abast de lectors i lectores d'una formació general. La proposta és una

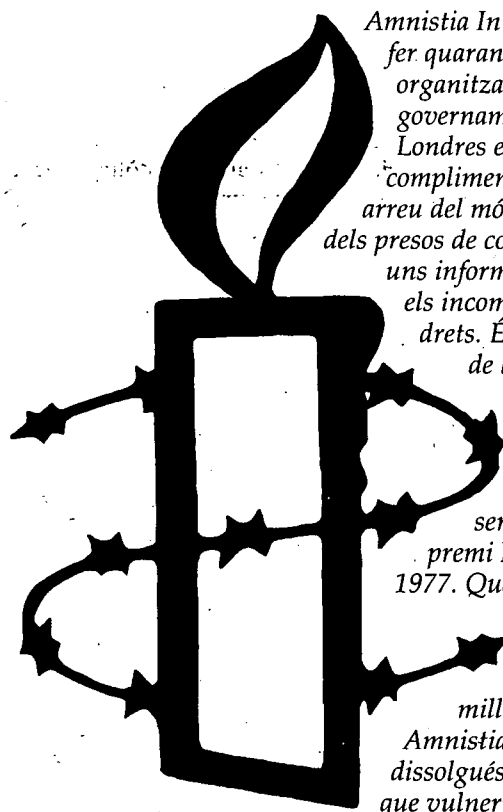
alternativa que s'ofereix «al servei de la cultura i de la promoció de les grans figures del cristianisme», escriu Francesc Torralba. Són testimonis emblemàtics de pensadors que poden enriquir, enfortir i donar raó de la nostra pròpia esperança.

Com a modest suggeriment a l'autor, seria bo que ara escrivís una obra complementària: un pomell de testimonis d'esperança cristiana format per figures humils, sense lletres, de l'àmbit del treball, del camp o de la indústria; persones anònimes, testimonials, que no s'han distingit per la saviesa humana i que són els petits i humils, els predilectes de Jesús de Natzaret; també ells i elles són exemples per a la nostra vida; una obra —com l'esmentada— escrita amb el cor, però pensada en aquest altre col·lectiu. Joan Manuel Gutiérrez té prou qualitat i capacitat per dur-ho a terme.

Mentrestant, alegrem-nos del llibre, publicat per Editorial Scripta (Barcelona), que omple un buit a bastament. De debò, és una bona notícia!

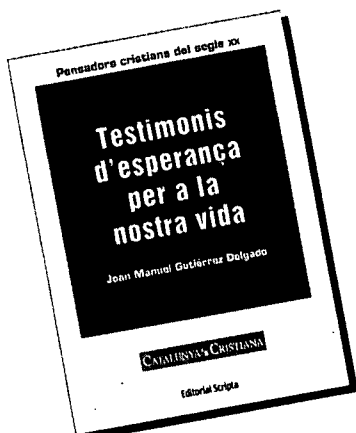
Zoom

Eduard Brufau

Amnistia Internacional acaba de fer quaranta anys. Aquesta organització no governamental, fundada a Londres el 1961, vetlla pel compliment dels drets humans arreu del món, especialment pels dels presos de consciència, i elabora uns informes en què denuncia els incompliments d'aquests drets. És membre consultiu de l'ONU, del Consell d'Europa i de la UNESCO, i la seva tasca és tan important que va ser mereixedora del premi Nobel de la Pau el 1977. Que per molts anys pugui continuar amb al seva feina, encara que la millor notícia seria que Amnistia Internacional es dissolgués per falta de causes que vulnerin els drets humans.

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

**JA TENIM
EL LLIBRE**

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Pensadors cristians del segle XX
Pensadores cristianas del siglo XX

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 1.600 ptes. = _____ ptes.
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

☐ Entitat ☐ Oficina ☐ DC ☐ Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

□ Apostolat bíblic

Admirat del gran treball que promou cada any la Federació de Cristians de Catalunya-Grup Avant de Terrassa en la divulgació del coneixement de la Bíblia, a través de concursos i pel suport que *Catalunya Cristiana* li dona, us felicito a tots. Us agrairia, a qui de dret coordina els treballs —tal vegada en Jordi Simó— si fos possible que li feu arribar la meua admiració.

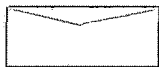
Sóc un pobre missioner del bisbat de Solsona que fa quaranta-cinc anys que serveixo al Brasil. La meua passió pastoral ha estat sempre l'apostolat bíblic. He recorregut milers de quilòmetres per desenvolupar la meua tasca a diverses parròquies, diòcesis i fins i tot països. En aquest sentit, he escrit a tots els participants premiats del bisbat de Solsona i els he felicitat. Aquí, al Brasil, on les sectes abunden tant, es fa urgent una tasca semblant al Grup Avant de Terrassa.

Mn. JOSEP FIGULS
Brasil

□ Una lliçó de la Mare de Déu

Una vegada hi havia un home que vivia angosat pel temor de presentar-se, després de mort, davant del tribunal de Jesucrist, jutge de vius i de morts. I tant se li feien pesats aquests pensaments que se li va acudir de recórrer a la Mare de Déu per pregar-li que demanés a Jesús que fos Ella qui el jutgés, ja que confiava que el seu amor maternal li seria així més propici... I tant va insistir en la pregària que un dia la Mare de Déu se li va aparèixer en somnis i li va dir: «Que n'ets, de ximple! Que ets penses que hi guanyaries res amb el canvi que em demanes? Doncs t'equivoques, hi perdries; perquè si bé és cert que jo t'estimo molt, més del que et penses, encara t'estima més el meu Fill. De manera que ni vull ni puc concedir-te el suposat favor que em demanes. Tu no tinguis por, fes el

Cartes del lector

bé, estigues alegre i deixa que cantin els ocells.»

Diuen que des d'aquell moment, aquell home va viure tranquil i agraït per la lliçó rebuda. I ara no pregunteu si això va succeir, o no, en realitat. Penso, com els italians, allò de *si non e vero, e ben trovato*.

MAGÍ MIRET i BUTÍ
Sant Pere de Ribes

□ Una eucaristia diferent

Per raons que no vénen al cas, a la meua parròquia, que no diré quina és, perquè tampoc no ve al cas, ens hem quedat sense pastor. Vull dir que ens hem quedat sense rector. Diàriament s'hi celebren dues misses, una a dos quarts de nou del matí i una altra a les vuit del vespre. L'arxiprestat del qual depèn la parròquia —que és de Barcelona— a la qual estic al·ludint, té cura que les misses siguin celebrades correctament i envia un sacerdot per a cadascuna.

Això no obstant, fa un parell de setmanes, a la missa de les vuit del vespre, els que hi vam acudir vèiem passar els minuts i el sacerdot no arribava. Passat un quart d'hora, ens vam posar en contacte amb l'arxiprestat, que, en no poder enviar cap sacerdot, va autoritzar que nosaltres mateixos féssim la Litúrgia de la Paraula. I així es va fer.

Una senyora molt capacitada, de les que diàriament acudeixen a aquesta missa, va dirigir la cerimònia. Una senyora va llegir la primera lectura i el salm; una altra, l'evangeli i una tercera va continuar amb la pregària dels fidels, el *Parenostre* i les pregàries pertinents per preparar la comunió que finalment va ser repartida amb molta

unció i fervor per una quarta senyora. No van faltar els cants i una certa emoció en sentir-nos tots plegats, més d'una seixantena de fidels, incorporats en la celebració d'aquesta eucaristia. Va ser una experiència molt positiva i per a mi, personalment inèdita i sumament agradable.

JOSEP BOSCH i MERCADER
Barcelona

□ Cristians practicants?

Sabem que tots els batejats són cristians, ens agradi o no. Quan comencem a classificar, de seguida en fem dos grans grups: els cristians que practiquen i els cristians que no practiquen, naturalment sense faltar a la caritat. Per tant, sense menysprear ningú. Això és el que és correcte: respecte. «La teua fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau» (Lc 7,50).

Alguns cristians practicants s'erigeixen en delegats i inspectors de l'ordinari del lloc. Són capaços d'assenyalar cap a fora, començant pels ordenats, vulgarment anomenats «capellans». Aquests cristians practicants exigeixen que el sacerdot sigui: místic, seriós, complidor al cent per cent, puntual, amable sempre, que assisteixi a les reunions per obligació, etc. No permeten, doncs, que sigui humà, que es trobi indisposat, que tingui algun error, ha de fer tot al seu gust i complaure els seus feligresos sense equivocar-se mai.

Alguns cristians practicants comenten, de manera desafortunada, tot el que és possible i impossible a les actuacions de l'Església, i n'assenyalen molts errors i pocs encerts. Aquests cristians obliden que tots som Església. El Papa, el bisbe, el sacerdot, el darrer batejat. «Aquell de vosaltres que no tingui pecat, que tiri la primera pedra» (Jn 8,7).

MANUEL ALCOLEA MARÍN
Barcelona

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ Incultura religiosa és incultura

Fa l'efecte que parlar de religió o cultura religiosa ha esdevingut tabú o polèmica. Que jo sàpiga —durant els meus anys de director escolar— a l'ESO i al Batxillerat s'impartia «cultura religiosa» i això comprenia religions del món, cosa que no fa l'assignatura més «interessant, enriquidora i atractiva» si no és per la creativitat del professorat. Ara sembla que tan sols «és vàlid» el que és útil, i fins i tot per a molts pares és preferent una hora de repàs, o matemàtiques o llenguatge que la «cultura religiosa». Al col·legi de la meua parròquia no reparteixen inscripcions a catequesi, mentre que sí se'n reparteixen a sevillanes, o a pintura o a d'altres activitats.

Com deia la Sra. María Sánchez a *La Vanguardia*, i

això ho pensen molts altres, l'apostolat és cosa de cristians, sacerdots o no; però la cultura religiosa, i a Europa ha predominat durant segles la religió «cristiana» (no dic tan sols catòlica), és patrimoni de tothom (creients i no creients, practicants o no). Em podeu explicar què entenen els infants, joves i molts adults que no tenen «cultura religiosa» davant del pòrtic de Ripoll? O la *Pietat* de Miquel Àngel? O un quadre d'El Bosco? O la Sagrada Família?... Reconeixen les persones i les escenes que representen? O els passa com a una nena que va venir a catequesi de Primera Comunió i el primer dia em va preguntar: «Qui és aquell "senyor amb sang" que té els braços oberts damunt d'aquella fusta?»

JUAN JOSÉ RECASENS
Religió passionista. Sabadell

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Fumar: qüestió moral

—És pecat fumar?

—Aquesta pregunta que em va fer mig seriosament i mig de broma un simpàtic seminarista de Girona mereix una consideració moral. Fa pocs dies que se celebrava el Dia sense Tabac. Als mitjans de comunicació es donaven notícies sobre els efectes del tabac sobre la salut humana. Al nostre país moren cada any més de 45.000 persones com a conseqüència directa dels efectes del tabac. També més de 3.000 fumadors passius. Recentment llegia que els fills de fumadors tenen una elevada propensió a patir determinades malalties. No és, doncs, un tema trivial.

Des d'un punt de vista moral penso que es pot dir que un abús greu del tabac és objectivament un pecat greu contra el cinquè manament del decàleg. Tant com l'abús greu d'alcohol o d'altres drogues. A més, s'ha de tenir en compte que la vida moral cristiana no s'ha de reduir als mínims d'evitar el pecat. L'ideal de moralitat, que és expressió de la nostra pertinença i configuració a Jesucrist, ha de ser créixer en la caritat. No hi ha dubte que molts fumadors infligeixen un veritable suplici en obligar els no fumadors a inhalar el fum nefast. Avui molts països elaboren lleis estrictes i promouen sancions per defensar el dret d'aquells que no volen fumar passivament. Fumar o no fumar, la quantitat, els efectes en la salut pròpia i dels altres ha de ser un aspecte a tenir en compte quan es realitza un delicat examen de consciència.

Imitar Crist o seguir-lo?

—Abans es parlava molt d'imitació de Crist. Avui sembla que es diu més «seguiment». No és això una influència del protestantisme?

—Crec que tots dos conceptes són vàlids i fonamentats en els evangelis. Les primeres persones que s'adhereixen a Crist són anomenats «deixebles», que vol dir «seguidors». Jesús diu a Pere, «i ara, segueix-me». El mateix Jesús ens diu que hem de ser imitadors seus com Ell ho és del Pare. Aquest seguiment o imitació no és una realitat exterior o superficial. És l'obra de l'Esperit Sant en nosaltres, la nostra transformació o configuració en Crist, en llenguatge de sant Pau. També s'anomena inhabilitació de la Trinitat en l'ànima del just. Jesús recorda que sense Ell no podem fer res. És important tenir això present quan avui predomina un neopelagianisme que menysprea la gràcia i els mitjans ordinaris de santificació (la pregària i els sacraments). Pelagi considerava Crist com un exemple que nosaltres podíem imitar amb tan sols les nostres forces. Sant Agustí ho va combatre vigorosament. Més que perdre'ns en terminologies, cal anar al fons de la qüestió: la vida cristiana que s'inicia per la conversió i la fe i es manté en la gràcia culminant en la glòria implica una realització i vivència constant de la filiació divina en Crist. Sense la gràcia (la presència constant i actuant de Déu en nosaltres) no seria possible la realització de la nostra vida cristiana.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@idgrup.iber.net -
www.balmesiana.org - *Catalunya Cristiana*,
c/ Puiggari, 5, 4t - 08014 Barcelona, fax 934
902 035. Cal indicar sempre «Consultori».

Ministeri i eucaristia

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Lectures d'enguany

Els leccionaris actuals compleixen molt bé la norma que el Concili Vaticà II va donar per a les lectures de la missa: que la taula de la Paraula sigui abundant i ben parada! Això és evident en totes les celebracions eucarístiques, però resplendeix especialment en algunes solemnitats, com la del Cos i de la Sang del Senyor, en les quals diversos cicles —A, B i C— proposen lectures adients alhora amb el misteri celebrat i amb l'evangelista sinòptic llegit durant el temps ordinari.

Aquest és el cas en aquest any 2001, tot ell il·luminat per la lectura de l'evangelista de Lluc. Si comparem les lectures d'enguany amb les dels altres cicles, veurem tot seguit que els accents són diversos: el cicle A accentua el tema clàssic del «Cos» del Senyor, el cicle B en canvi accentua el tema de la «Sang». El cicle C sembla que accentua especialment el tema «celebració», o potser millor, el «sagrament». La figura profètica

de Melquisedec, amb la benedicció i la multiplicació dels pans i dels peixos; i, finalment, el gest d'institució de l'Eucaristia, en el sopar, amb el manament del memorial.

«Doneu-los menjar vosaltres mateixos»

L'evangelista de Lluc ofereix una narració de la multiplicació dels pans molt paral·lela a la de Joan. En els dos textos es remarca la preocupació dels deixebles per la multitud, i la desproporció dels mitjans materials en relació amb la gent congregada. Això porta a la paraula de Jesús: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos.»

L'imperatiu de Jesús sembla que quedar en suspens després de la resposta dels deixebles. I, tanmateix, més endavant de la narració, es diu de quina manera es compleix el que el Senyor havia dit: «Els donava (els pans i els peixos) als deixebles perquè els servissin a la gent.» El Senyor manté la paraula, però

és ell el qui proveeix perquè la seva paraula es pugui complir per part dels deixebles.

Sant Lluc precisa aquesta missió ministerial dels deixebles en l'aliment del desert. No són pas ells els qui protagonitzen el prodigi, però Jesús se serveix d'ells perquè el prodigi compleixi la seva finalitat. «Els donava als deixebles perquè els servissin a la gent»: no pas per menjar més ells, egoistament, sinó perquè la gent mengés. Una profecia magnífica del ministeri sacerdotal en la celebració eucarística. El Senyor ressuscitat continua dient als sacerdots: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos», i posa en les seves mans el pa de vida i el calze de salvació «perquè el serveixin a la gent».

«Tothom en menjà tant com volgué»

Pel que fa a la multitud, l'única observació de Lluc és el sentit de llibertat i d'abundància amb què es descriu el menjar. «Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves de les sobres.»

És un text que recorda la narració del manà i algunes de les frases dels salms, per exemple: «Obre la boca, que jo te l'ompliré.» D'una banda, Déu ofereix sense límit; de l'altra, el destinatari pot refusar el menjar o menjar a desdir. En el fons, és la qüestió de la llibertat de l'home davant els dons de Déu.

Actualitzant la frase en relació amb l'Eucaristia, trobem una constatació del que passa entre els cristians, fins a cert punt. Hi ha cristians que tenen l'Eucaristia a l'abast cada dia, i en poden menjar si volen. Per què no ho fan? Però també hi ha cristians que no tenen aquesta possibilitat, i que potser en menjarien amb fervor i profit, però no poden fer-ho. «Doneu-los menjar vosaltres mateixos...», és a dir, vetlleu perquè hi hagi sempre deixebles als qui el Senyor continuï posant a les mans el pa de vida. Si tenim «una devoció tan gran als misteris del Cos i de la Sang del Senyor», tindrem també l'impuls i motivació per vetllar les vocacions al ministeri sacerdotal.

petites homilies

El Cos de Crist. Amén

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

La corrua dels fills s'ha posat en moviment. S'atansa a la taula de l'altar. El ministre —el servidor dels germans— deixa el pa de l'eucaristia a la mà oberta, franca i confiada, que rep el do de Jesús, i diu: *El Cos de Crist*. I qui combrega respon: *Amén*. Un ritual ben senzill. Com correspon al menjador pairal. Som a casa. Entre els germans. Els compliments hi sobren. La cordialitat respectuosa de la confiança familiar, en canvi, hi té el seu lloc natural. I el seu clima. Per això aquestes paraules del servent i del servit tenen alhora l'aire de la proclamació i de la confessió. Cada vegada que mengem aquest pa i beveu aquest calze, anuncieu la mort del Senyor fins que torni.

Anunciar la mort de Jesús —era amb nosaltres i ens ha estat pres— i esperar el seu retorn —però tornarà, segur— és la gran paradoxa de la celebració eucarística. El memorial. El gran desafiament dels cristians al pecat del món. *Jo sóc el pa viu, baixat del cel; qui menja aquest pa viurà per sempre*. Per això en endinsar-nos en la comunió del misteri de la vida de Jesús proclamem la nostra fe. Som el Cos de Crist. L'Església. Amb ell al cap som en el nostre món i fem via cap a la vida per sempre. La comunió amb el Cos de

Multiplicació dels pans i els peixos, versió gòtica del «Llibre de les Hores» del Duc de Berry (museu Condé de Chantilly).

Crist és comunió amb el misteri de l'encarnació i compromís de seguiment del seu estil. Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Qui s'acosta a menjar el pa de

l'altar ha d'estar disposat a oferir-se pels germans. Per això a les paraules del prevere —de Crist— el cristià respon: *Amén* —vull que sigui així. Ho és? Ho volem de debò? *Aquest calze és la nova aliança* —qui és a favor del canvi?— *segellada amb la meua sang* —que ho demostri lluitant pels germans fins a la sang del compromís de cada dia. Comunió. Cos i sang. Vida oferta pels altres. Eucaristia. Compromís d'alliberació. Lluita contra el pecat del món. Festa de la vida de Déu en tots i cadascun dels homes i de les dones. *Amén*. Volem fermament que sigui realitat aquest compromís de comunió amb el Cos del Crist total: el Cap i els membres.

Jesús els digué: *Doneu-los menjar vosaltres mateixos*. El manament de Jesús segueix urgint-nos. Alimenteu l'esperit del poble. Alimenteu-los també en el cos. Lluiteu de valent per eradicar la fam del món. La fam de pa. També la de saber. I la de la justícia i llibertat. La de poder ser el que el Senyor vol que sigui tothom. Homes i dones. Fills de Déu. *Feu-ho per celebrar el meu memorial*. Pareu la taula de la comunió al mig del món. Feu-hi seure tothom. Feu Església. Signe de la presència salvadora de Jesús en el món. *El Cos de Crist. Amén*.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial I)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 3)

JUNY

17. Diumenge

El Cos i la Sang de Crist. (S) *Blanc* Lectures: Gènesi 14,18-20 / Salm 109 / 1 Corintis 11,23-26 / Lluc 9,11b-17
 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gregori Barbarigo, b. i card.; Aviti, prev.; Isaure, diaca, mr.; Montà, sold. mr.; Manuel, Sabel i Ismael, mrs.; Himeri, b.; Innocenci, mr.; Ranier, laic; Santa Teresa de Portugal, rel.
 Festa Major: a Cornellà de Llobregat.

18. Dilluns

Fèria. *Verd.* Lectures: 2 Corintis 6,1-10 / Salm 97 / Mateu 5,38-42
 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Armand, b.; Ciríac i Eteri, mrs.; Santes, Marina i Paula, vgs. mrs.; Isabel vg. i mr.
 Festa Major: a la Pobla de Segur.

19. Dimarts

Fèria. *Verd.* Lectures: 2 Corintis 8,1-9 / Salm 145 / Mateu 5,43-48. Si es vol: Sant Romuald ab. fund.(MLI) *Blanc.*
 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gervasi i Protasi, mrs.; Gaudenci, b. mr.; Ursicí, mr.; Santes, Juliana de Falconieri, vg. fund.; Aurora, vg. mr.

20. Dimecres

Fèria. *Verd.* Lectures: 2 Corintis 9,6-11 / Salm 111 / Mateu 6,1-6.16-18
 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Silveri, p. mr.; Macari, b.; Ciríac, mr.; Santes, Florentina vg., i Elia, ab.

21. Dijous

Sant Lluís Gonçaga, S.J. (MO) Blanc. Lectures: 2 Corintis 11,1-11 / Salm 110 / Mateu 6,7-15. LLEIDA: *Sant Ramon de Roda, b. (MO) Blanc.*
 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Terenci, b. mr.; Albà, mr.; Rudolf, b.; Santa Demètria, vg. mr.
 Festa Major: a Camprodon.

22. Divendres

El Sagrat Cor de Jesús. (S) *Verd.* Lectures: Ezequiel 34,11-16 / Salm 22 / Romans 5,5b-11 / Lluc 15,3-7.
 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Innocenci V, p.; Flavi Climent, cònsol, mr.; Santa Consòrcia, vg.
 Festa Major: a Badia del Vallès, Montgat, Odena i Olesa de Montserrat.

23. Dissabte

El Cor Immaculat de Maria. (MO) *Blanc.* Lectures: 2 Corintis 12,1-10 / Salm 22 / Lluc 2,41-51
 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan i Fèlix, prevs. mrs.; Zenó i Zenes, mrs.; Jacob, patriarca; Santa Agripina, vg. mr.
 Festa Major: a Lés, Palamós, Reus, Sant Joan Despí, Sant Joan les Fonts i Vilademuls.

Lectures bíbliques

Diumenge del Cos i la Sang del Senyor

Lectura primera

Gn 14,18-20

Portà pa i vi

Lectura del llibre del Gènesi:

En aquells dies, Melquisedec, rei de Salem, portà pa i vi. Com que era sacerdot del Déu Altíssim, beneí Abram amb aquestes paraules: «Que el Déu Altíssim, creador del cel i de la terra, beneeixi Abram. Beneït sigui el Déu Altíssim, que ha posat a les teves mans els teus adversaris.» I Abram li donà el delme de tot el botí.

Salm responsorial

109

R. «Ets sacerdot per sempre, com ho fou Melquisedec.»

Oracle del Senyor al meu Senyor:

«Seu a la meua dreta,
 i espera que faci dels enemics
 l'escambell dels teus peus.» R.

Que el Senyor estengui lluny des de Sió
 el poder del teu ceptre.
 Impera enmig dels enemics. R.

«Ja eres príncep el dia que vas néixer,
 tens la glòria sagrada des del si de la mare,
 des del principi jo t'he engendrat.» R.

El Senyor no es desdriu del que jurà:
 «Ets sacerdot per sempre
 com ho fou Melquisedec.» R.

Lectura segona

1Co 11,23-26

*Cada vegada que en mengeu i en beveu,
 anuncieu la mort del Senyor*

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, aquesta tradició que jo he rebut i

que us he transmès a vosaltres, ve del Senyor: Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat prengué el pa, i, dient l'acció de gràcies, el partí i digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això per celebrar el meu memorial.» Igualment prengué el calze, havent sopat, i digué: «Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meua sang. Cada vegada que en beureu, feu-ho per celebrar el meu memorial.» Així, doncs, cada vegada que mengeu aquest pa i beveu aquest calze anuncieu la mort del Senyor fins que torni.

Al-leluia

Jn 6,51

*Al-leluia! Al-leluia! Jo sóc el pa viu, baixat
 del cel, diu el Senyor; qui menja aquest pa,
 viurà per sempre. Al-leluia!*

Evangeli

Lc 9,11b-17

Tothom en menjà tant com volgué

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

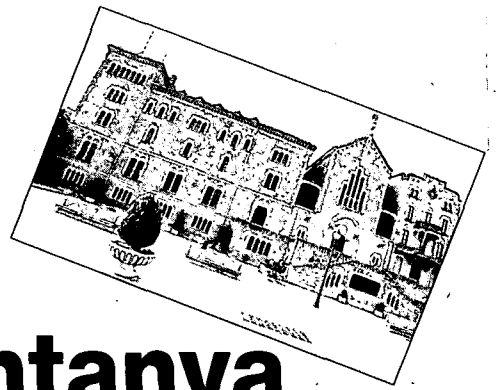
Un dia Jesús parlava del Regne de Déu a la gent i curava els qui en tenien necessitat. Veient que començava a fer-se tard, els dotze anaren a dir-li: «Acomiadeu la gent. Que vagin a passar la nit als pobles o a les masies del voltant, i puguin trobar-hi queviures; aquí és un lloc despoblat.» Jesús els digué: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos.» Ells respongueren: «Només tenim cinc pans i dos peixos. Hem d'anar nosaltres mateixos a comprar menjar per a tota aquesta gentada?» Tots plegats eren uns cinc mil homes. Ell digué als deixebles: «Feu-los seure en grups de cinquanta». Els deixebles ho feren i tothom s'assegué. Jesús prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i els donava als deixebles perquè els servissin a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves de les sobres.

Barcelona

diòcesis

Greu obstacle per a l'obra social de Sant Josep de la Muntanya

■ L'Ajuntament pretén fer-hi passar un carrer que partiria en dos el centre residencial per a menors

BARCELONA.— El santuari de Sant Josep de la Muntanya és per a molts infants la seva segona residència. Hi conviuen diàriament uns 70 menors d'entre 2 i 18 anys tutelats per la Direcció General d'Atenció al Menor (DGAM) i la guarda dels quals resideix temporalment en la congregació de les Mares de Desemparats i de Sant Josep de la Muntanya. Aquest centre d'acció educativa forma part d'una important tasca social que les religioses realitzen des de fa moltíssims anys i que ara es podria veure obstaculitzada per la partició en dues parts del santuari.

La descongestió viària del barri de Gràcia ha esdevingut una prioritat per a l'Ajuntament de Barcelona. Per a això, s'han proposat executar al peu de la lletra el Pla General Metropolità del 1976. Segons aquest projecte, està previst que un carrer de 16 metres d'amplada uneixi els carrers Maignon i Mare de Déu de la Salut per tal de descongestionar la Travessera de Dalt. L'únic inconvenient és que justament enmig hi ha el santuari de Sant Josep de la Muntanya, on resideixen actualment 70 infants tutelats per la DGAM.

El projecte feia temps que havia estat aprovat, però de moment no s'havia parlat d'executar-ho. Fins que el 15 de maig passat la Mare M. Carmen Moreno va rebre una notificació de l'Ajuntament que anunciava l'inici dels tràmits per a l'expropiació forçosa dels terrenys. Això vol dir tirar a terra una extensa zona verda, pistes de joc, camps de futbol i bàsquet, jocs infantils, piscina i tallers de mecànica, fusteria i bugaderia. Es perdrien uns 1.200 metres quadrats i es destruiria la configuració esglaonada i racional del centre assistencial. El lloc quedaria completament desmembrat i els màxims perjudicats en serien els mateixos infants.

La reacció de les religioses ha estat fulminant. La Mare M. Carmen Moreno, superiora de la comunitat, té molt clar que «el pla pot ser magnífic, però no han comptat amb una realitat existent, que potser ni tan sols coneixen. No es poden aplicar teories des d'un despatx, sense tenir en compte la vida quotidiana de les persones». Una cosa molt semblant, tot i que més contundent, deia un dels infants acollits: «Com es nota que l'alcalde no coneix això, perquè si ho conegués no ens ho trauria pas, sinó que ens en donaria més.»

Els 70 infants acollits en aquest centre residencial per a menors estan distribuïts en sis llars, de 10 a 12 infants cada una, on

El nou carrer destruiria el lloc de lleure del centre assistencial infantil de Sant Josep de la Muntanya.

conviu amb un educador, una educadora i una religiosa. L'espai pel qual l'Ajuntament pretén fer passar el carrer és el seu espai de joc, de lleure, de contacte amb la natura, a més d'un lloc que permet la relació entre les llars i la distribució d'uns serveis centrals. «Si l'important és la descongestió del trànsit, segurament obriran la carretera però, què volem fer prevaldre, això o que els infants tinguin una vida sana on puguin desenvolupar tota la seva capacitat en contacte amb la natura?», es pregunta la religiosa M. Carmen Moreno.

L'Ajuntament, per la seva banda, es mostra rotund i no es planteja ni tan sols la possibilitat de replantejar la seva decisió. Des del departament d'Urbanisme s'assegura que «simplement s'executarà una cosa que ja estava prevista fa molt de temps, que està estudiada; a partir d'aquí el procés d'expropiació és imparable». Les religioses, però, s'hi resisteixen. S'ha començat un dur procés de negociació en què l'Ajuntament ha presentat com a única alternativa la creació d'uns passos sota la carretera perquè les llars es puguin comunicar entre elles. La solució no satisfà en absolut.

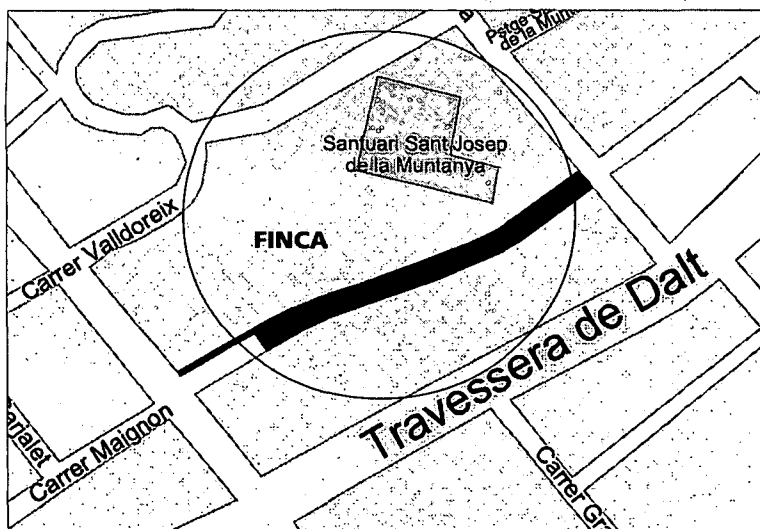
Al greu dèficit social que el nou carrer suposaria s'hi afegeix també un inconve-

nient ecològic. L'arquitecte Joan Bassegoda Nonell, director de la càtedra Gaudí, assegura que d'aquesta manera es posaria punt final a «un conjunt harmònic d'edificis units entre ells i que resulta que formen el darrer jardí romàntic de Gràcia». Com diu la pancarta que des de fa unes setmanes es pot llegir en un dels edificis del santuari, «el pulmó de Gràcia està en perill».

El conflicte entre l'Ajuntament i santuari respon a una qüestió de prioritats, «però, en aquest cas, el que es perjudica és una institució benemèrita que atén els infants pobres i abandonats i que necessita mantenir, no tan sols els edificis d'interès artístic en què s'allotja, sinó també l'espai lliure per a l'esbarjo normal dels infants», afirma també Bassegoda Nonell.

Les Mares de Desemparats i de Sant Josep de la Muntanya ja han començat a moure's. No perden la pau, ja que saben que es troben en mans dels millors advocats, sant Josep de la Muntanya i la beata Petra, la seva fundadora, però alhora no deixen de lluitar amb totes les seves forces ja que consideren que és «un bé més gran per a les generacions futures i per a la mateixa societat». Juntament amb veïns de la zona i l'associació d'Amics de Sant Josep de la Muntanya han començat a recollir firmes i en ben poques setmanes ja han aconseguit més de 15.000. Una prova bastant explícita d'allò que el poble opina respecte dels plans de l'Ajuntament.

Samuel Gutiérrez

En negre, el nou carrer que l'Ajuntament vol obrir i que parteix la finca de Sant Josep de la Muntanya.

¡COL·LABORA AMB LA CAMPANYA EN FAVOR DEL SANTUARI!

ENVIA LA TEVA BUTLLETA A:

Congregació de Mares de Desemparats i Sant Josep de la Muntanya.
Av. Sant Josep de la Muntanya, 25, 08024 Barcelona.

Recollida de firmes contra l'obertura del carrer al jardí del santuari i la desaparició de les pistes esportives dels infants.

Nom i cognoms:

DNI:

Firma:

Barcelona

«És tot un art fer surar la fe religiosa d'entre els convencionalismes socials»

■ El teòleg Rovira Beloso ha protagonitzat la cinquena Aula Joan Maragall

BARCELONA.— Amb el tema *El pensament simbòlic, accés als sagraments cristians*, el prevere Josep M. Rovira Beloso (Barcelona, 1926), professor de la Facultat de Teologia de Catalunya i rector de la parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, va ser l'encarregat de protagonitzar la cinquena edició de l'Aula Joan Maragall, organitzada per la Fundació Joan Maragall el mes de maig passat. Fruit d'aquesta aportació ha estat l'obra *Símbols de l'Esperit*, editada per Cruïlla.

—Per què ha triat tractar els sagraments des de la perspectiva dels símbols?

—Perquè el símbol és allò més adequat per servir d'enllaç entre el Déu transcendent i la nostra història humana, en la qual rebem els dons divins: la fe, l'amor, la gràcia de Déu. Són símbols el banquet del pa i del vi (l'Eucaristia), la immersió en l'aigua (Baptisme), la pregària amb el signe de l'oli en el sagrament de la Unció dels malalts...

—Quina és la funció dels sagraments i de la seva simbologia en la vida cristiana?

—La funció dels sagraments és santificar els homes i les dones d'aquest món. Déu ens estima i l'Amor ve de Déu. Els sagraments

ens anticipen ara i aquí aquest Amor, que no és altra cosa sinó l'Esperit Sant, el do diví per excel·lència, «la gràcia-de-Déu» per antonomàsia.

—Fins a quin punt els sagraments han estat capaços de fer comprensible el missatge de Crist?

—He dit que els sagraments tenen com a fruit santificar els humans. Són també un llenguatge comunicatiu i, per cert, elemental, perquè tothom entén què significa el pa i el vi o l'aigua. Tots els signes transparenten l'amor de Déu que es dona a cada persona i a la comunitat. Però en el sagrament hi ha també la paraula que no ve del món sinó de Déu. Hi ha també, evident-

ment, la pregària nostra. La Paraula de Déu (la lectura de l'Evangeli i de les altres Escriptures) i la pregària de l'assemblea constitueixen un llenguatge que cal aprendre amb aplicació. Quan, en la celebració, llegim les Escriptures, cal entendre-les, cosa que es pot fer tot preparant-les (també les pregàries). Però hi ha un llenguatge que ho embolcalla tot i s'entén del tot. És el llenguatge de l'amor fratern: la caritat i la solidaritat, que sempre ha d'acompanyar la vida sacramental.

—El primer capítol del seu llibre comença amb rotunditat: «Avui, els sagraments cristians encara són poc compresos.» Com s'explica aquest desconeixement?

—Perquè els anys seixanta estaven immersos en una visió de les coses que presentava els sagraments d'una manera que avui sembla molt desenfocada. Com si en comptes de ser el contrapunt festiu de la vida quotidiana, que dona nova empena per a la lluita per la pau i per l'esforç ètic, fossin uns entreteniments alienadors i un exercici del poder humà de l'Església.

—Ens podem acostar als sagraments des de diverses perspectives i punts de vista?

—Ja ho crec: com a festes de l'Esperit Sant; com a accions de Crist viu en l'Església; com a moments molt importants en la nostra vida...

—Els sagraments són també una convenció social?

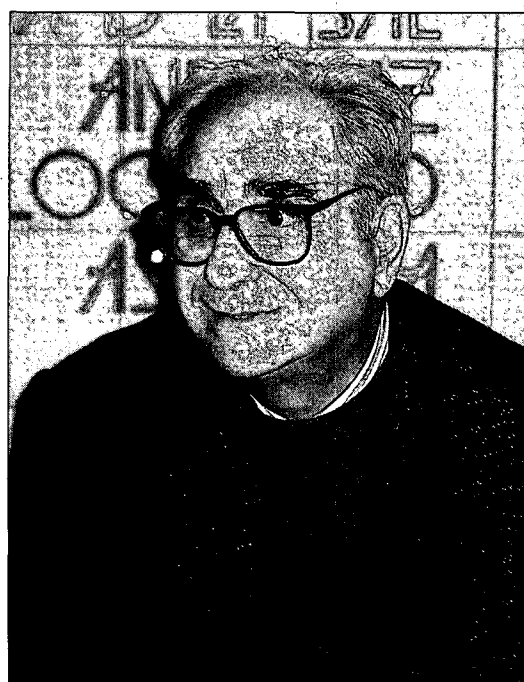
—Hi ha celebracions, especialment les primeres comunions i el matrimoni, que tenen una forta càrrega de funció social. En la celebració del Baptisme, m'agrada dir que es tracta d'una festa entranyable, senzilla i familiar, però que té una gran transcendència religiosa, perquè Déu fa visible l'amor que té als infants, a través dels símbols de l'aigua que raja, de la llum del ciri del padrí i de la unció amb l'oli que representa el do joïós de l'Esperit Sant.

—L'essència del sagrament ha quedat afeblida per la festa social amb què s'acompanya?

—Segurament és tot un art fer surar la fe religiosa d'entre els convencionalismes socials. Tot el que costa val la pena. Crec que els celebrants hem de procurar amb alegria i «bona moral» fer sortir (*educere*) els millors sentiments de la gent, presidits per la fe confiada que estima Déu i els altres.

—Què cal fer per tal de recuperar la sobrietat de la celebració religiosa?

—És una pregunta que fa rumiar i que hem de respondre entre tots. Per la meua part, diré que cal conèixer bé el missal i els rituals, i —a més— molta convicció, sentit comú i arribar a disfrutar quan celebrem el misteri de la fe —la mort i la glorificació de Crist— de manera que aquesta essència del sagrament doni llum i sentit a tota paraula i a tot gest. «Vigila, esperit, vigila, no perdis

Mn. Josep M. Rovira Beloso.

mai el teu nord...», deia el poeta. El «nord» és la paraula i la presència de Crist viu en la comunitat de lloança.

—La teologia sacramental ha estat font de controvèrsia entre catolicisme i protestantisme? Què veia Luter en l'acte sacramental?

—Diria que Luter hi veia sobretot una paraula o promesa de Déu, rebuda en la fe. Crec que devaluava la corporalitat o visibilitat del símbol i la seva capacitat de referir-se al «principi» i a la «fi» de la nostra existència, que és Jesucrist, Fill de Déu. La teologia catòlica de l'època tendia a una altra exageració: tendia a fer dels sagraments «coses», per això s'ha pogut parlar de «cosisme», és a dir, d'obres que actuen en virtut d'elles mateixes, no pas perquè fossin —i això és el que són— accions de Crist.

—Per què tenim set sagraments?

—Per poder respondre a certes preguntes, com aquesta, caldria penetrar en el més secret de la ment de Déu. Essent això impossible, només es pot donar una certa resposta, que mira la conveniència de les coses. Sembla convenient que hi hagi un sagrament que acompanya el néixer humà amb el renaixement espiritual; i que aquest renaixement sigui confirmat en plenitud; cal que hi hagi el pa de vida per al desert, un banquet que preludeix el banquet del Regne de Déu; cal un sagrament del perdó que ens aixequi de l'error i del pecat; és bo que hi hagi un consol en la feblesa i malaltia; i és bo que Déu hagi donat dos sagraments en bé de la comunitat: l'orde mitjançant el qual són cridats, designats i afaïonats els qui predicaran la paraula i seran ministres de l'Eucaristia per a la comunitat, i el matrimoni, que simbolitza la unió de Crist amb l'Església. Amb això, he resumit el pensament de Tomàs d'Aquino.

Carme Munté

EDITADA PER LA URC (Unió de Religiosos de Catalunya)

GUIA DE CASES D'ESPIRITUALITAT DE CATALUNYA

Casa Maristes

Germans Maristes de l'Ensenyament - 17535 Planoles
Tel.: 972 736 067 - Fax: 938 412 786 - A/e: planoles@maristes-cat.es

La Casa Maristes de Planoles ofereix als visitants el que podríem qualificar més pròpiament d'un alberg molt acollidor en un entorn immillorable. Així, es troba situada al Prepirineu, molt a prop de la collada de Toses, i es presenta com un dels paratges més adients per passar-hi inoblidables vacances familiars o escolars. A efectes més pràctics, disposa d'un servei de cuina casolana digne de ser tingut en consideració.

LLEGENDA

PODEU TROBAR LA GUIA A LES LLIBRERIES RELIGIOSES O BÉ A LA URC. TEL. 933 024 367

Barcelona

Homenatge de l'Ajuntament de Barcelona al beat Manyanet

■ Es va celebrar al Saló de Cent el dia 30 de maig

BARCELONA.— «Promoure una cultura de col·laboració des dels valors de la missió educadora de la família, per construir entre tots una ciutat plural i respectuosa amb tots però fidel a les seves arrels cristianes.» Aquest va ser el resum del treball realitzat a la Ciutat Comtal pel

beat Josep Manyanet i Vives (1833-1901) que va fer el superior general dels Fills de la Sagrada Família, Luis Picazo, durant la seva intervenció en l'homenatge que l'Ajuntament de Barcelona va rendir al pare Josep Manyanet en ocasió del primer centenari de la seva mort.

Picazo va recordar que el fundador dels Fills de la Sagrada Família i de les Missioneres Filles de la Sagrada Família de Natzeret es va entregar en cos i ànima a la realització de la seva vocació i de la seva missió per fer una societat més fraterna i justa. També va demanar a les institucions municipals de Barcelona que sàpiguen fer honor a les exigències del símbol més representatiu de la ciutat: el temple de la Sagrada Família, del qual el beat Manyanet va ser inspirador, com va reconèixer Joan Pau II durant la seva visita al temple expiatori el 7 de novembre del 1982. De fet, està prevista la col·locació d'una estàtua del beat, obra de l'escultor Francesc Carulla, en un dels finestrals laterals del temple.

La superiora general de les Missioneres Filles de la Sagrada Família de Natzeret, Edith Gutiérrez, que va entregar al representant de l'alcalde de Barcelona Albert Batlle la medalla commemorativa del centenari, obra de Ramon Ferran, va recordar en la seva intervenció que, des d'una «cultura del cor i de la intel·ligència», els tres pilars fonamentals de la pedagogia i del treball evangelitzador del pare Manyanet són la persona, la família i la societat. Manyanet va saber harmonitzar aquests tres aspectes des de la seva experiència espiritual a la llar i a l'escola de Jesús, Maria i Josep a Natzeret. D'aquesta manera, Manyanet, amb enginyosa habilitat, va ser capaç d'obrir per a la ciutat i per a l'Església de Barcelona un solc fe-

Retrat del pare Josep Manyanet.

cund en obres, cridades a perpetuar-se fins i tot després de la seva mort.

A més d'aquestes salutacions, la intervenció més àmplia i destacada va dur-la a terme l'arquitecte Pere Serra i Armengol, exalumne del col·legi Jesús, Maria i Josep de Sant Andreu de Barcelona durant tretze anys i pare d'un alumne durant vint-i-quatre, que va explicar, davant dels cinc-cents convidats que van omplir l'esplèndid i històric Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona, la vinculació del pare Manyanet amb el centre i la perifèria de la ciutat de Barcelona des de l'any 1892, tot

i haver nascut a la població lleidatana de Tremp.

Serra va destacar la vigència del model i la proposta educativa de Manyanet des d'una ètica cristiana del compromís, la interculturalitat i l'educació per a tothom, sense perdre de vista la col·laboració estreta entre la institució escolar i la familiar en la formació integral dels alumnes, proposant l'exemple de la Sagrada Família. En aquesta feina hi dediquen els seus esforços, en l'actualitat, els vuit col·legis de l'institut religiós masculí i els onze de les religioses fundades pel pare Manyanet que hi ha a l'Estat espanyol.

Finalment, el representant de l'alcalde va tancar l'acte felicitant religiosos i religioses per la seva inserció en el teixit social de la ciutat des de fa gairebé 130 anys a través de l'educació que cultiva totes les facetes de la persona per al seu desenvolupament integral, individual i familiar, i la convivència ciutadana.

La Banda infantil de música de l'escola Pare Manyanet de Barcelona va tancar l'acte interpretant cinc peces i l'himne del beat Josep Manyanet. (C.C.)

Ordenacions a la catedral

BARCELONA.— El 27 de maig passat el cardenal arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, en una celebració plena de goig i fraternitat, va ordenar sacerdot Mn. Cristóbal Robledo i diaca Mn. José Rodríguez. Van ser-hi presents diferents parròquies, comunitats religioses i grups relacionats amb tots dos protagonistes de la celebració.

El cardenal en la seva homilia destacava: «Avui Jesús us diu a vosaltres dos: "Sereu els meus testimonis fins a l'extrem de la terra." Avui no sabeu on us portarà la vostra entrega al Senyor i a la seva Església, com em va passar a mi ara fa cinquanta anys; no sabia on m'enviaria el Senyor. Fins a la fi de la vostra vida, Crist i l'Esperit Sant us ajudaran a donar un testimoniatge com a ministres de Jesús.»

El cardenal Carles també va incidir en la necessitat urgent de l'evangelització amb fets i paraules: «Anuncieu Crist, que és qui dona sentit a la vida que necessiten els homes i les dones, com sempre. Demostreu, amb les vostres vides, que Jesús salva. Que vegin com us aneu transformant en semblants a Crist.»

Certament, tots nosaltres, com a membres de l'Església, tenim l'obligació d'ajudar a aquests nous sacerdot i diaca amb la nostra pregària i amb el nostre testimoni de fills de Déu. (Magda Marquès)

Un moment de l'ordenació a la catedral de Barcelona.

Per Corpus la Garriga s'omple de flors.

Festa de Corpus a la Garriga

LA GARRIGA.— La Garriga, a la comarca del Vallès Oriental, celebra el proper diumenge 17 de juny la Festa de Corpus, la més important del municipi ja que hi prenen part veïns de totes les edats. S'espera que el poble rebi uns 20.000 visitants en una festa que combina el caràcter religiós, cultural i popular. Enguany, es confeccionaran vint-i-dues catifes de flors, tres més que l'any passat, que convertiran els carrers més cèntrics de la població en quasi un quilòmetre i mig lineal d'estora natural. La festa, que té una gran tradició al poble, està organitzada per la Comissió de Corpus de la Garriga.

Enguany s'utilitzaran prop d'un milió de clavells

procedents del Maresme, a més d'altres flors, com ara roses i ginesta, i altres elements vegetals (eucaliptus, esclòfia d'arròs, bruc, etc.).

Entre els actes paral·lels al Corpus, s'organitza el XVI Concurs de Cartells de Corpus per escollir el que ha d'anunciar la festa de l'any que ve. Durant la jornada també se celebraran el III Premi de Pintura Honda-La Garriga, el XVI Concurs d'Aparadors, la IV Trobada de Puntaires i el IV Concurs Foto Corpus.

Podeu trobar informació més detallada, el programa d'actes, la història de la festa i fotografies a la pàgina web: <http://www.corpuslagarriga.org>. (C.C.)

Santuari del Miracle

El Miracle, tot un centre de religiositat mariana.

Façana principal del monestir.

No hi ha miracle més gran que el descobriment de l'amor de Déu. Hi resideix tot el secret de la vida cristiana. I això precisament és el que intenta suscitar en els cors dels homes la Mare de Déu des que el seu fill li ho va encomanar a la creu. Aquesta és la seva missió, la de tornar a l'home vers Déu, atreure'l cap a l'amor que tot ho pot i que no vol tenir en compte el mal. És el gran miracle de la conversió. La resta són només mediacions, algunes vegades més espectaculars, d'altres menys, però mediacions al cap i a la fi. Les estratègies que fa servir la Mare de Déu per dur a terme la seva tasca acostumen a ser silencioses i ocultes als ulls dels homes. Ocasionalment, però, recorre a allò extraordinari. De vegades, fins i tot, aquesta extraordinarietat tan sols forma part de la llegenda popular, però el cas és que serveix de guia d'alguna manera per fidelitzar un seguiment més intens a Déu.

Catalunya coneix bé aquestes estratègies. La seva terra està plena de miracles. On Maria s'ha manifestada. Aparicions i miracles. Parreu de la geografia. Temes similars, tot i diferents. El miracle no és solament allò extraordinari d'uns fets que es transmeten de pares

a fills com a part d'una tradició ancestral sinó en la devoció i el seguiment cristià que això ha provocat. El santuari que visitem aquesta setmana, el del Miracle, compleix a la perfecció tots aquests esquemes. La mateixa advocació de Maria, Mare de Déu del Miracle, rememora uns fets «sorprenents» que van marcar l'inici d'aquesta devoció que ja dura més de 500 anys.

El santuari del Miracle, situat al municipi de Riner (Solsonès), constitueix una de les joies més preuades de la diòcesi de Solsona. Al llarg de cinc segles no tan sols ha reafirmat les seves fortes arrels marianes sinó que ha esdevingut tot un centre de religiositat format pel mateix santuari i alhora per un monestir benedictí i una casa d'espiritualitat. D'aquesta manera ha sobrepassat els límits de la simple devoció, i s'ha constituït en lloc de forta espiritualitat on una tranquil·litat i un silenci contagiosos disposen de forma privilegiada per a la intimitat amb Déu.

FETS «INSÒLITS»

L'origen del santuari es remunta a mitjans del segle XV, més concretament a l'agost del 1458. En aquesta data s'han situat els fets «insòlits» que els van succeir als germans Jaume i Celdoni, i al metge Pere

Claustre interior.

La Casa d'Espiritualitat, un complement ideal per al descans i la pregària.

Tot l'any al servei de tothom

- L'Església està oberta permanentment per al culte, la visita dels fidels i l'acollida de peregrinacions. A més de la pròpia devoció a la Mare de Déu es pot gaudir d'un conjunt artístic-cultural de gran valor.
- Els dies festius la missa és a les 9.00 i a les 12.00; els laborables a les 13.15. Les pregàries pròpies de la litúrgia monàstica són a les 7.00 i a les 20.00.
- La Casa d'Espiritualitat disposa de 42 habitacions i 65 llits, 4 sales de conferències i reunions, 2 menjadors, una capella, calefacció, ascensor, telèfon i fax. Per allotjar-se, el monestir de monjos també disposa de les cel·les de Sant Antoni, Sant Benet i Nostra Senyora, disponible per a les persones i famílies que desitgin gaudir del descans i la bellesa del lloc.

Per a més informació: Monestir de Monjos, tel. 973 480 002, 25287 El Miracle (El Solsonès); Casa d'Espiritualitat, tel. 973 480 045, fax 973 480 243, 25287 El Miracle (El Solsonès).

dels Ots. Tan cridaners van ser aquests esdeveniments que fins i tot es va instruir un procés canònic per constatar-los. Tal com es relata en una acta elaborada per a l'ocasió, els dos joves germans es van topar mentre pasturaven el ramat amb una nena amb mantellina vermella, agenollada i de cara a un Crist crucificat. Aquella Nena, la Mare de Déu, va demanar als dos joves que «el poble celebrés processons, es confesés i es convertís a Déu». Més tard el metge Pere dels Ots també rebria un missatge, tot i que sense aparició, on se l'instava a creure en allò explicat pels joves. La història és molt més complexa i es detalla amb una precisió sorprenent en l'acta de procés canònic, pas a pas, circumstància que llavors li va atorgar gran veracitat.

Amb una cobertura tan solemne, acompanyada d'una sensibilitat molt particular en aquesta època per a aquest tipus d'esdeveniments, és fàcil entendre que allò rellançés fàcilment una intensa devoció mariana. El poble responia així a la petició de la Mare de Déu, i el prat de Bassadòria, on es van produir les suposades aparicions, va esdevenir un important focus d'espiritualitat mariana. Molt aviat es va autoritzar la construcció d'una primera capella en la qual va ser col·locada una imatge que encara avui es conserva i l'advocació de la qual era la de la Mare de Déu del Miracle. D'aquell primer edifici, però, no queda res. Però la devoció era tan gran que es construiria una segona capella, consagrada el 1590, i que duraria fins a finals del segle XVIII. Encara se'n conserven algunes restes, i sobretot un retaule gòtic que actualment adorna la capella del Santíssim.

El final del segle XVI i l'inici del XVII va coincidir amb un creixement aclaparador de la devoció. Peregrinacions i romiatges vinguts des de molts llocs tenien com a destí el santuari del Miracle. Això provoca que el 1668 s'iniciï la construcció d'un nou temple, molt més gran, la construcció del qual es

El retaule barroc, un tresor artístic

El retaule barroc del Miracle és una de les seves joies més valuoses. La seva elaboració va ser encomanada el 1747 a Carles Morató, un dels grans escultors de l'època i constitueix una rúbrica solemne al nou temple construït a mitjan segle XVIII.

Estilísticament es tracta d'un model d'art barroc català de l'època de transició, precisament quan el gust pel barroc començava a decaure i es caminava cap al classicisme. Proporcions impecables, sobrietat ornamental o distribució equilibrada de l'estructura són algunes de les seves característiques més destacades. En un primer cos inferior, en el qual s'inclou l'altar i el sagrari, destaca l'escena de l'aparició de la Mare de Déu als pastors. Més amunt, en un segon cos format per l'estructura arquitectònica de columnes, arcs, timpans i cambril, se situa la imatge de la Mare de Déu, al centre, i presideix el conjunt ornamental. És la imatge més antiga del santuari, una talla gòtica d'apenes un metre d'alçada, de peu i amb el nen Jesús nu als braços. Juntament a aquesta imatge, a tots dos costats, l'acompanyen nombrosos sants universals i particulars de la catolicitat.

I per concloure, en un tercer cos sobreposat al segon, la imatge de sant Martí, bisbe i monjo, patró de la parròquia de Riner, a la qual pertany el santuari. L'acompanyen nombroses figures: les virtuts teològals, l'Esperit Sant i àngels i arcàngels de renom.

El retaule barroc presideix amb magnificència l'altar major.

perllongaria força anys. Només el 1733 es traslladaria la imatge al nou santuari.

Un dels grans al·licients d'aquest nou temple és el retaule barroc que des de mitjan segle XVIII presideix l'altar major. Es tracta d'una autèntica obra d'art com a colofó a la majestuositat d'un santuari en el qual no tan sols destaca l'aspecte religiós sinó també l'artístic i el cultural.

Si els segles XVII i XVIII havien estat de gran apogeu per a aquest centre marian de la diòcesi de Solsona, el XIX va ser el de la recessió. La guerra del francès, primer, i el perill de les desamortitzacions, després, van

fer pensar en un tancament definitiu del santuari. El 1886, però, un veí de Riner va adquirir la propietat coneguda com el Miracle amb l'objectiu de donar-la a la diòcesi. Uns pocs mesos després es reobria al públic.

MONJOS AL MIRACLE

A partir de llavors un dels grans èxits del santuari va ser l'arribada al lloc d'un grup de monjos benedictins procedents de Montserrat. Va ser el 1901, ara fa justament 100 anys, i va ser una aposta personal del llavors bisbe de Solsona, Mons. Ramon Riu.

Amb l'arribada d'aquesta comunitat monàstica, els orígens de la qual no van ser gens fàcils, s'assegurava la vida al santuari, a part del més important, el culte a la Mare de Déu. El 1903 el monestir va rebre la categoria de priorat, que es va concretar el 1917 amb la independència de Montserrat. En aquests primers temps es van fer importants obres de condicionament i es van construir els edificis de cel·les de Sant Benet i de Nostra Senyora.

El 1932 el monestir passava de nou a dependre de Montserrat, i des de llavors el superior seria nomenat pel Pare abat. Uns anys més tard, el 1936, tant el santuari com el monestir, gairebé annex a l'església, patien les conseqüències de la guerra civil. De nou incendis i pèrdues materials, tot i que es va aconseguir salvaguardar els dos retaules principals i la imatge de la Mare de Déu. El 1940 va ser retornada al santuari de manera solemne.

En aquesta segona meitat de segle passat aquest enclavament marian ha tornat a recuperar l'esplendor d'antany. Els romiatges i les visites parroquials de poblacions properes s'han tornat comuns i la festa major del 3 d'agost, o diumenge posterior, ha esdevingut una cita obligada per als fidels de la Mare de Déu.

La rúbrica a aquesta recuperació va arribar el 1980 amb la creació de la Casa d'Espiritualitat, sota la direcció dels mateixos monjos i atesa per les Germanes de la Fraternitat de la Mare de Déu.

L'impuls que aquest «servei» ha atorgat al santuari és incalculable. El Miracle s'ha convertit en un centre de religiositat, en un lloc on el silenci i tranquil·litat disposen el visitant a una intimitat més gran amb Déu. Unes dues mil persones, de grups i moviments diversos, s'allotgen anualment a la casa i s'endinsen durant uns dies en l'atmosfera i el ritme de la vida monàstica. En aquest context, Déu pot seguir fent els seus «miracles».

Samuel Gutiérrez

Goigs a Santa Maria del Miracle de Riner, que es venera en el seu santuari del bisbat de Solsona

*A Riner us heu desclosa
Rosa vera celestial:
Del Miracle Verge hermosa
deslliureu-nos de tot mal.*

El bell prat de Bassadòria
un capvespre rellorí
amb poncelles de la glòria
fet del cel com un jardí:
éreu Vós, mística Rosa
que hi floríeu virginal.

De noieta en la figura
i el cabell en rínxols d'or
sou un sol per l'hermosura
i de gràcies un tresor:
vestit blanc, mantell de rosa
us escauen sens iguals.

Vostra veu, dolça harmonia,
aqueix poble té encisat
fins la nit es torna dia
a Riner on heu parlat:
han fruit nens de Ciroso
vostra veu angelical.

De genolls posada en terra
i les mans juntes al cel,
no veniu en so de guerra,
de bonança sou l'estel:
iris bell que al món Déu posa
d'aliança per senyal.

De divins amor penyora
n'és la Creu en vostres mans
font de gràcia, que a tothora
va guarint flagells humans:
vostre Fill, Mare amorosa,
ens hi duu vida immortal.

Mare pura de clemència
del blasfem repteu el crim:
convidant-lo a penitència
si no vol caure a l'abim;
prompte fuig la pesta afrosa
quan ell diu que és criminal.

A la part de Déu es gira
tot el terme humiliat;
la fe santa el món admira
en el temple que us ha alçat:
i ell com Reina amorosa
us implora filial.

Des del cim d'eixa encontrada
nou cancell del Paradís,
gireu dolça la mirada
sobre els fills d'aqueix país
i guieu-nos bondadosa
a la pàtria celestial.

*Acolliu-nos pietosa
des d'aqueix trono reial:
Del Miracle Verge hermosa
deslliureu-nos de tot mal.*

Tarragona

La «Passió de sant Fructuós» visitarà França

■ L'obra teatral es representarà l'any vinent a Orleans

TARRAGONA.— La *Passió de sant Fructuós*, obra teatral d'Andreu Muñoz basada en les actes martirials del primer bisbe de Tarragona Fructuós i dels seus diaques Auguri i Eulogi, serà representada el mes de maig del 2002 a la ciutat francesa d'Orleans, en el marc de les prestigioses festes de Santa Joana d'Arc.

Tarragona i Orleans són ciutats que mantenen estrets vincles d'amistat nascuts de l'agermanament signat entre totes dues ciutats el maig de l'any 1970. D'afegit cal recordar que les dues poblacions tenen orígens romans, arrels cristianes antigues i els seus màrtirs respectius —Joana d'Arc i Fructuós— van ser cremats vius, si bé en contextos històrics diferents. És així que el mateix bisbat i el municipi d'Orleans han demanat que l'espectacle tarragoní pugui ser representant a la ciutat del Loira, a la plaça de la catedral d'Orleans. És el mateix emplaçament on té lloc l'espectacle de llum i fum que simbolitza el martiri de Joana d'Arc.

Va ser precisament el mes de maig passat, entre els dies 4 i 7, coincidint amb la celebració de les festes de Santa Joana d'Arc, que membres de l'Associació Cultural Sant Fructuós i el vicari general de l'arquebisbat de Tarragona, Mn. Miquel Barbarà, van desplaçar-se a la ciutat gal·la, en categoria de delegació de la ciutat de Tarragona, per tenir una reunió amb les autoritats municipals. També l'al-

La representació s'emmarcarà en les festes de Santa Joana d'Arc.

calde de Tarragona, Joan Miquel Nadal, i el regidor de Relacions Ciutadanes, Esteve Ortiz, van participar en aquesta trobada, que va servir per establir els primers contactes i organitzar el complex muntatge de l'esdeveniment, que es viurà el maig de l'any vinent.

Sens dubte que l'enllaç que possibilita, un cop més, aquest intercanvi entre totes dues ciutats és Anna Dolç, una tarragonina que des de fa molt temps malda per l'acollida dels espanyols mitjançant la Casa de Tarragona al centre de França.

Segons ha declarat Andreu Muñoz, l'artífex que ha dignificat a l'escena el

Gent d'Orleans podrà participar com a figurant en la Passió.

relat de la *Passió de sant Fructuós* i, per tant, la representació plàstica dels orígens del cristianisme a Tàrraco, «es preveu que un total de 200 tarragonins es desplacin a la ciutat francesa d'Orleans per executar aquest projecte que estem acaronant. Paral·lelament, s'instal·larà una exposició sobre Tarragona, patrimoni de la humanitat i bressol del cristianisme hispànic».

Hi ha una vessant important, a redós d'aquest esdeveniment, i és que el projecte restarà obert a la participació de ciutadans i ciutadanes d'Orleans que col·laboraran en algunes parts de la representació. Tal com ha indicat Andreu Muñoz, «l'aportació de la gent d'Orleans es concretaria en la part de figurants i també per la incorporació de veus i d'instruments pertanyents al Conservatori Nacional, a fi i efecte d'afegir-se a la Schola

Cantorum i l'orquestra dels Amics de la Catedral de Tarragona, dirigida per Mn. Miquel Barbarà, que executen la part musical de l'obra teatral».

El muntatge preveu la instal·lació d'uns empostissats davant de la façana de la catedral d'Orleans on poder representar els diferents quadres de la *Passió de sant Fructuós*, com el martiri, la presó, la casa de Fructuós o el palau del governador.

Andreu Muñoz, que a la vegada és president de l'Associació Sant Fructuós, considera que «és una bona oportunitat aquesta d'anar a Orleans, per universalitzar el projecte teatral i la figura dels sants màrtirs tarragonins al mateix temps que es pot difondre la riquesa del patrimoni cristià de la ciutat de Tàrraco a Europa».

Joan Boronat

GIRONA

Demanen la beatificació de Joan Alsina

EL COLLELL.— Els assistents reunits el 12 de maig en la segona trobada d'exalumnes del Seminari de Girona van aclamar amb unanimitat la proposició que el bisbat promogui el procés de beatificació del sacerdot de Castelló d'Empúries Joan Alsina, que va ser assassinat a Xile el 1973. Un dels presents era Joan Vila, sacerdot company del missioner, que va ser un dels que van identificar el cadàver.

Vila va aprofitar l'ocasió per reafirmar que Alsina «va ser capellà fins a l'últim moment». Així contestava rumors que es van donar després de la seva mort en cercles conservadors que l'acusaven d'haver-se secularitzat. Joan Vila, que continua exercint el sacerdoci a Xile, va donar testimoni que «actualment sempre hi ha flors a la tomba d'en Joan i ningú no sap qui les hi porta». El prevere gironí va estudiar al Seminari diocesà, però els últims cursos de teologia va anar al Seminari Hispanoamericà de Madrid. A Xile va servir diverses parròquies, fou consiliari del moviment obrer de cristians i va treballar en un hospital de la capital, Santiago. Precisament va ser anant a trobar els seus companys de feina que va ser detingut. Era el 19 de setembre del 1973 i poc abans havia declarat al vicari general que «havia de ser solidari del sofriment dels seus germans». Uns dies després, els 27 capellans de la parròquia de San Bernardo van ser cridats per identificar el cadàver. El funeral a Girona va ser el primer acte que va presidir l'actual bisbe Camprodon, i ara, si s'acceptés començar el procés de beatificació, es tancaria un cicle del seu episcopat, ja que al desembre ha de presentar la seva dimissió. (G.F.)

Èxit de les Jornades de Dret de Família

GIRONA.— Els dos primers caps de setmana de maig l'equip del tribunal eclesiàstic del bisbat de Girona va impartir un mòdul per formar els advocats sobre el dret familiar amb un gran èxit d'assistència. Mn. Cosme Badia, secretari del Tribunal, ja feia anys que preparava els lletrats per assumir casos d'anul·lació matrimonial segons el dret eclesiàstic, però aquesta ha estat la primera vegada que s'ha impartit en un curs formal. La resposta dels lletrats va desbordar totes les expectatives, de manera que es van haver d'ampliar les 75 places inicials fins a vuitanta participants.

El conjunt de les jornades va ser organitzat pel Col·legi d'Advocats de Girona, amb un temari en dos blocs. En el primer es va tractar la nul·litat civil, figura jurídica que existeix al costat de la separació o el divorci. En segon lloc es van exposar les circumstàncies i el procediment que afecten la nul·litat eclesiàstica.

Els advocats que van seguir aquesta formació podran accedir al torn d'ofici

d'eclesiàstic i portar casos en els tribunals del bisbat. Així ajudaran a alleugerir la gran demanda existent de nul·litats matrimonials. A Girona, actualment hi ha 44 processos en curs, i solen durar entre dotze i divuit mesos. Aquest ritme fa que aquest tribunal diocesà sigui un dels més efectius dels bisbats catalans.

L'Església considera que el matrimoni és indissoluble, però accepta la possibilitat que el vincle no sigui vàlid. Les causes d'invalidesa més comunes són la infidelitat repetida, la negació de la indissolubilitat o la incapacitat d'alimentar o educar els fills. En aquests casos es considera que el sagrament no ha existit, i per tant que el matrimoni és nul. La declaració d'un tribunal diocesà ha de ser ratificada per un altre de segona instància, que en el cas de Girona és el metropolità de Tarragona. Si no hi ha acord, es pot recórrer al de la Rota, que a Espanya, per un privilegi especial, té seu a Madrid. (G.F.)

Fernando Pinós
Galeria d'Art

Exposició de
SERRANO
(maig-juny del 2001)

Compro:
Pintura i dibuixos d'artistes catalans i espanyols / Mobles antics i d'estil / Làmpades antigues / Llibres i biblioteques / Passo a domicili a qualsevol lloc i pago al comptat / Peritatges gratuïts per escrit
Tel. i Fax: 934 677 203
C/ Consell de Cent, 325 - 08007 Barcelona

Lleida

Nou capellans celebren les noces d'or

■ El director del Col·legi Episcopal celebra les d'argent

LLEIDA.— El Col·legi Episcopal de Lleida va acollir el 19 de maig passat la celebració d'una jornada sacerdotal amb motiu de la celebració de les noces d'or sacerdotals de nou capellans de la

diòcesi. Sis d'ells van ser ordenats pel bisbe Aurelio del Pino Gómez, el 29 de juny del 1951, a la capella de l'antic Seminari, avui seu de la Universitat de Lleida.

Els actes es van iniciar a les onze del matí a la capella del col·legi, amb una eucaristia d'acció de gràcies, presidida pel bisbe de Lleida, Francesc Xavier Ciuraneta, i concelebrada pel presbiterat diocesà.

A prop del bisbe es van situar els capellans que celebren els seus cinquanta anys de sacerdoci: Ramon Abadia, José Coso, Jesús Pelegrí, Lluís Pociello, Francesc Soldevilla, Joan Torrelles, Salvador Gonzalo i Jaume Meler; aquests dos darrers procedents d'altres diòcesis, així com el religiós Paul Josep Prat. Amb ells concelebrà també Mn. Lluís Sallant, director del

Col·legi Episcopal, que celebra enguany les seves noces d'argent.

Els celebrants també van tenir presents en l'eucaristia els companys ja traspassats i que no han pogut arribar a celebrar aquestes noces d'or: Josep M. Arregui, Rufino Farràs, Josep Llanas, Josep Serentill, Pablo Mariñoso i Josep Solé, així com el mateix bisbe que els va impartir l'ordenació sacerdotal, Aurelio del Pino, que va morir l'any 1967.

Després de la missa va tenir lloc una xerrada a càrrec de Mn. Joan Esquerda Bifet, canonge de la basílica de Santa

El bisbe Ciuraneta, amb els capellans que celebren les noces sacerdotals.

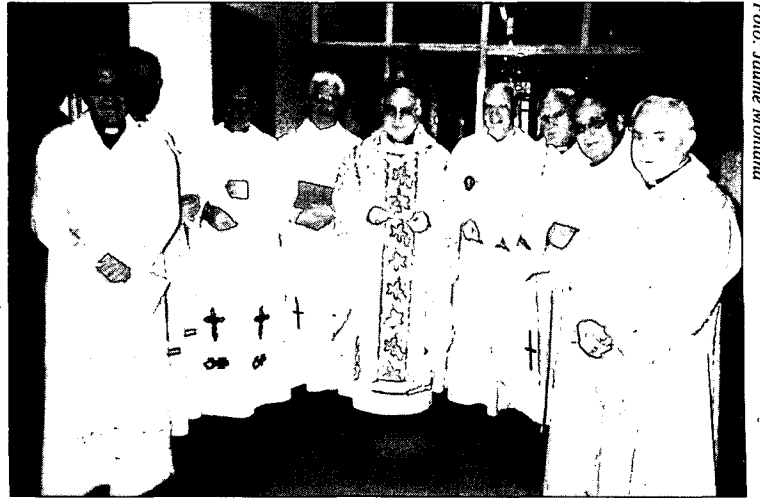

Foto: Jaume Montaña

Maria la Major de Roma, que els va parlar de *Sant Joan d'Àvila i el nostre sacerdoci*.

La jornada va acabar amb un dinar de germanor al menjador del col·legi, en el decurs del qual tots els presents van rebre com a obsequi del bisbe una fotografia emmarcada del beat Francesc Castelló.

Alhora es va distribuir un exemplar fotocopiat de la revista *Esperanza*, que publicava el Seminari Diocesà, corresponent al febrer de l'any 1951, on apareix una entrevista a tots els seminaristes que rebrien l'ordenació aquell any.

Jordi Curcó

Un jove mercedari rep el diaconat

LLEIDA.— El diumenge 20 de maig a les 8 del vespre, en el decurs d'una solemne Eucaristia celebrada a l'església parroquial de la Mare de Déu de la Mercè dels pares mercedaris de Lleida, un jove religiós de la comunitat, Fr. Nacho Blasco Guillén, va rebre el diaconat de mans del bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta.

Nombrosos fidels, entre ells, la mare i diversos familiars del nou diaca vinguts de la seva ciutat natal, Castelló, omplien el modern temple al polígon de Santa Maria de Gardeny de Lleida, presidit per l'antiga imatge de la Mare de Déu de la Mercè i a l'ombra de Sant Ramon Nonat.

L'Eucaristia, profundament viscuda pel assistents i cantada pel cor dels joves de la parròquia, fou concelebrada per vint sacerdots. La majoria eren religiosos mercedaris, encapçalats pel seu provincial, procedents de les comunitats de Catalunya, València i Aragó, així com diversos sacerdots diocesans i el diaca lleidatà Manel Mercadé, company de llicenciatura del P. Nacho en la Facultat de Teologia de Barcelona.

El bisbe Ciuraneta, en la seva homilia, digué que el diaca és testimoni viu de la Misericòrdia de Déu i convidà el P. Nacho a viure la seva diaconia amb total despreniment i servei a Déu i als germans.

Després de l'homilia tingué lloc el ritu propi d'ordenació. El P. Nacho, dret davant del bisbe feu promesa de castedat i obediència, de viure el misteri de la fe de paraula i d'obra, d'imitar Jesús i pregar. Tot seguit s'inicià el cant de les lletanies dels sants, mentre el que havia de ser ordenat diaca es prostrava a terra. El ritu va continuar amb l'acte de la imposició de les mans i la pregària d'ordenació feta pel bisbe Ciuraneta. Seguidament, i després de ser revestit amb l'estola col·locada en forma de banda com és costum en els diaques, lliurà al P. Nacho els evangelis. El ritu va acabar tot donant la pau al qui era ja nou diaca de l'església.

En l'ofertori, el P. Nacho actuà com a diaca i va rebre les ofrenes que els fidels anaven apropant a l'altar. Entre elles, una agenda amb el nom dels primers usuaris del

pis d'acollida per a presos que ha estat obert pels pares Mercedaris a Lleida. Precisament són ells qui tenen cura a la diòcesi de la Pastoral Penitenciària i de l'atenció espiritual dels presos.

En el moment de la comunió, el nou diaca ajudà el bisbe a distribuir l'Eucaristia. Finalitzada l'ordenació, tots els assistents compartiren festa i joia amb el nou diaca i la comunitat mercedària lleidatana amb un pisolabis celebrat en les dependències parroquials.

El P. Nacho Blasco Guillén s'incorporà a la comunitat Mercedària de Lleida el mes d'octubre passat substituint el P. Jesús García, delegat fins aleshores de la Pastoral Penitenciària. Aquest va deixar Lleida per anar de missioner a Veneçuela. El nou diaca serà ordenat de sacerdot a finals d'any a la seva ciutat natal de Castelló de la Plana. La comunitat de Pares Mercedaris de Lleida és avui formada per altres tres pares mercedaris: el P. Francisco Marzo, que n'és alhora el rector, el P. Joaquim Vina i el P. Benjamin, que té 95 anys. (J.C.)

Romeria a Montserrat del 9 al 16 de juliol

LLEIDA.— «L'estem preparant amb molta il·lusió», afirma el director de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida, mossèn Xavier Batiste, en anunciar en *El Matí*, títol del butlletí de la Confraria, la propera i anyal Romeria que s'organitza per pujar a Montserrat.

Enguany tindrà lloc dels dies 9 al 16 de juliol, amb participació als actes propis del monestir, com és la missa conventual i el cant de la Salve. Els pelegrins lleidatans seran rebuts pel Pare abat i el diumenge 16 de juliol s'aplegaran al santuari per participar en la missa conventual que presidirà el bisbe de la diòcesi de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta.

Mn. Xavier Batiste diu que aquesta romeria a Montserrat són vuit dies d'espiritualitat montserratina, de convivència fraternal, d'activitats formatives i de lleure sa i compartit. (J.C.)

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

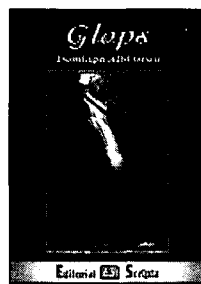
MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

☎ 93 217 56 07 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

GLOPS
Domènec Albi Grau
En aquest llibre de poemes l'autora ens proposa unes reflexions inspirades, cada una, en la lectura diària d'una cita de l'Evangeli per tal de «cercar la font d'aigua viva i la pau al cor» així com «escollir la paraula del Senyor».
256 pàg. 1.900 ptes.
Amb il·lustracions.
Ref. 2-3 (en català)

EVA LAVALLIÈRE. LA MAGDALENA DEL SIGLO XX
Jacinto Peralre Ferrer
Commovedora i apassionant història, amb caire de novel·la, de la «estrella» parisenca que va trencar amb la frivolitat i l'escàndol i, rebutjada en els convents, va viure una radicalitat evangèlica heroica en la soledat dels Vosges.
150 pàg. 1.200 ptes.
Ref. 0-7 (en castellà)

AL RITME DE LA VIDA. UN VIATGE ENTRE DOS SEGLES.
Enric Prat Jordana
Aquest llibre conté una visió àmplia i oberta de la transcendència, i es mou en un realisme vital —quasi palpable— de la divina presència en el cosmos, la terra i, més especialment, en la consciència humana.
352 pàg. 2.200 ptes.
Ref. 1-5 (en català)

Scripta

Tel. 933.184.552

...

De venda en llibreries religioses

...

Distribució

S.E.C.

Amílcar, 175

Tel.: 934 367 222

Fax: 934 355 202

Vic

Lourdes en imatges

■ Una exposició fotogràfica mostra la cara més humana del pelegrinatge al santuari

Joan Viñas vol oferir amb les seves fotos una visió personal del pelegrinatge a Lourdes.

VIC.— Una exposició que es pot veure al Seminari de Vic presenta aquests dies una visió particular del pelegrinatge a Lourdes. La mostra és obra del fotògraf barceloní Joan Viñas, de 33 anys, que compagina aquesta afició amb la feina de comercial.

L'exposició està formada per una trentena de fotografies en blanc i negre que aporten una personal visió de l'experiència del pelegrinatge que Joan Viñas va fer l'any passat. Imatges plenes de ciris, rostres marcats per la malaltia i per la llum de l'esperança, imatges quotidianes... Tot això es pot descobrir en l'exposició, que s'ha titulat *Com la mirada de Bernadette*, i que estarà al Seminari de Vic, seu de l'Hospitalitat

de la Mare de Déu de Lourdes de la comarca d'Osona, fins al dia 25 de juny.

A través de la mirada del fotògraf descobrim un pelegrinatge, que va més enllà de les grans multituds, per acostar-nos als petits detalls, les actituds humanes, la fe que acompanya els moments del pelegrinatge o els contrastos d'una experiència com aquesta amb els rètols publicitaris del carrer.

Joan Viñas ha explicat que va ser

mentre participava en el pelegrinatge de l'any passat com a acompanyant de malalts que va descobrir que «el viatge oferia un marc molt interessant per fer un reportatge». En l'opinió de l'autor, «amb l'exposició ofereixo una visió molt personal del que és el pelegrinatge, intento captar emocions, la sensibilitat...»

Després de Vic és possible que l'exposició es pugui veure a altres indrets, que de moment no han estat especificats. De tota manera, l'autor està decidit a presentar-se a la futura edició de la Primavera Fotogràfica.

Fàtima Alemany

URGELL

Vots religiosos a la Sagrada Família d'Urgell

LA SEU D'URGELL.— Perpètua Socorro Mgny Balcé va professar el 13 de maig passat a l'Institut de la Sagrada Família de la Seu d'Urgell. El P. Currans, s.i., va presidir l'eucaristia i va rebre els vots de la religiosa.

A la celebració hi assistiren Rosa Carrera, superiora general de la Sagrada Família d'Urgell, i Maria Lluïsa Salvadó, provincial. La diada va ser una trobada festiva de les persones vinculades a l'Institut: religioses, novícies, juniores, alumnes i amistats. A la professió l'acompanyaven la seva mare i un germà, que van venir expressament de Guinea.

La residència de la Sagrada Família, que és el lloc on descansen les restes de la fundadora de l'Institut, Anna Maria Janer, disposa d'una església moderna i ofereix els serveis de la casa i un ampli jardí. Gairebé és la casa mare de

l'Institut religiós fundat a l'adjunt Sant Hospital de la Seu d'Urgell. Perpètua Socorro Mgny, de 23 anys, és natural de

Guinea Equatorial, resideix a Viladecans i l'any 2006 farà els vots perpetus. El seu desig és tornar a Guinea per servir el seu poble, ajudar els pobres i anunciar l'Evangeli.

A la festa l'acompanyava Ritxi, el nen guineà de sis anys que va ser operat de cataractes congènites a la clínica Barraquer de Barcelona i ara havia tornat a Catalunya per sotmetre's a una revisió oftalmològica. Montserrat Farré, religiosa de la Sagrada Família, acompanyà des de Guinea Ritxi, que no deixava de repetir: «Ara hi veig, abans no hi veia.» La professió religiosa de la Germana Soco i la claror dels ulls de Ritxi conforten la fe de l'Església.

La Germana Soco, al centre, amb la mare i el germà.

Antoni Mirabet

Finalitzen les jornades sobre immigració a Manlleu

MANLLEU.— El dia 28 de maig es va fer la darrera de les conferències previstes en les III Jornades sobre Immigració, organitzades des de les parròquies de Manlleu, de l'Arxiprestat Ter-Collscabra. Les jornades d'aquest any van tractar el tema *Treball i Immigració* i van comptar amb tres conferències. La darrera va anar a càrrec de Mn. Joaquim Giol, delegat de Migracions de Girona, i va portar per títol *La immigració: un problema o una oportunitat*. Giol va explicitar la contradicció d'una societat que mostra «una situació esquizofrènica, que per una banda demana mà d'obra i per l'altra mostra situacions d'un cert rebuig». El conferenciant va expressar la necessitat de reflexionar sobre quin tipus de societat volem, i d'apostar per la integració definida com a «gaudi dels mateixos drets i deures en una sola comunitat».

Les altres dues activitats van ser, d'una banda, la taula rodona *Empresa, treball i Immigració*, a càrrec de l'empresari del grup Bon Preu, Joan Font, el secretari d'immigració de la Generalitat de Catalunya, Àngel Miret i Serra i el secretari de Política Social de CC.OO. de Catalunya, Llorenç Serrano. Joan Font va opinar que «la funció de l'empresa és donar llocs de treball en el ple compliment de la legislació», Llorenç Serrano va destacar la «possibilitat de donar formació als immigrants en el seu lloc d'origen» i va recordar la necessitat que hi ha de mà d'obra, especialment per a llocs de treball no qualificats. Finalment Àngel Miret va subratllar una de les afirmacions més repetides al llarg de les jornades: «El fet migratori no és un fet conjuntural, sinó estructural.»

La primera conferència sobre *El moment sociològic de la immigració*, de la qual *Catalunya Cristiana* ha informat recentment, la va fer el periodista i director de Dossier Econòmic de Catalunya, Sebastià Vivas. (F.A.)

Esfondrament del centre parroquial de Roda de Ter

RODA DE TER.— El temporal que va tenir lloc dijous dia 31 de maig va provocar l'esfondrament parcial del centre parroquial de Roda de Ter, aproximadament pels volts de les 5 de la tarda. La causa de l'esfondrament va ser la forta pluja que va caure i que va deixar anar 58 litres per metre quadrat durant els 20 minuts que va durar amb més intensitat. A més de pluja va caure pedra i fa bufar un vent molt fort, circumstàncies que van contribuir a que es produís l'incident.

Les runes de l'edifici esfondrat van caure al pati de l'escola Sant Lluís Beltran, que hi ha just al costat. Afortunadament en el moment de l'esfondrament no hi havia nens i nenes al pati, però per aquest motiu l'endemà les classes van haver de suspendre's al mateix temps que l'estona d'esbarjo es va haver de traslladar a una plaça pública del poble.

El passat dia 5 van ser avaluades les pèrdues per part d'un pèrit i tot seguit es va donar via lliure a l'enderrocament de l'edifici, que corre a càrrec del bisbat de Vic, que n'és el propietari.

L'edifici feia temps que estava força inactiu, tot i així encara hi havia algun grup de joves que s'hi reunien i guardaven material. Antigament al centre parroquial s'hi havien fet representacions teatrals.

La tempesta, una de les més intenses que es recorda dels últims anys, a Roda de Ter, va afectar també nombroses claraboies i teulades, a més d'arrencar diversos arbres. El nivell de l'aigua va fer que s'hagués de rescatar una persona de dins d'un vehicle, i pel que fa a l'escola, l'aigua va fer malbé ordinadors i part dels llibres de la biblioteca entre altres coses. (F.A.)

Tortosa

Quatre nous diaques es «confessen»

AMPOSTA/TIVISSA/ROQUETES/BENICARLÓ.— Al centre, nord i sud de la diòcesi s'encengué la flama pasqual amb el regal de quatre nous diaques que ja caminen vers el presbiterat.

En la Casa-Mare del Seminari, que tot just celebra el 50è aniversari, els hem pres el pols. Aquesta són les seves pulsacions, la seva febre:

A l'estiu, pràctiques pastorals

El bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, com els anteriors, ha planificat les ordenacions ministerials de manera que els escenaris siguin aquests: acolitat i lectorat al Seminari; diaconat al poble natal, i presbiterat a la catedral de Tortosa.

Aquest estiu els quatre diaques començaran les pràctiques pastorals en diferents parròquies fins a la tardor, quan possiblement seran ordenats de preveres.

Els recentment ordenats diaques pregunten perquè les quatre habitacions buides del Seminari, que ells deixen, puguin ser ocupades ben aviat per noves vocacions de joves. (J.B.B.)

Xavier Margalef, Amposta, 13 de maig

«Vull estar al servei de la gent com a ministre dels sagraments i en qualsevol necessitat. Penso, però, que avui cal fer una mica de profetes davant de les injustícies socials. Està clar que no només de paraula, sinó també amb la vivència de les Benaurances.»

Josep Lluís Serrano, Tivissa, 20 de maig

«Concebo el diaconat i el presbiterat com l'experiència de Déu en la meua vida i la consegüent necessitat de comunicar-la com un servei fidel a tots els germans. Faig meves les paraules del beat Manuel Domingo i Sol: "No sabem si som destinats a ser un riu ràpid que faci florir en els seus ribatges jardins plaents, o potser semblar-nos a la gota rosada que Déu envia al desert a la planta desconeguda... No estem destinats a salvar-nos sols".»

D'esquerra a dreta, David Arasa, Josep Lluís Serrano, Fernando Palau i Xavier Margalef.

David Arasa, Roquetes, 3 de juny

«Penso que Déu m'ha escollit per servir els meus germans, especialment els més pobres. El diaca ara i sempre té la funció de preparar la comunitat amb la Paraula de Déu i acompanyar-la fins al cim de l'Eucaristia. Això és el que porto al cor.»

Fernando Palau, Benicarló, 9 de juny

«Ser diaca no és altra cosa que portar en el cor les ferides de totes les persones: plorar amb qui plora i riure amb qui riu. En definitiva, revifar en el cor de cada persona la llum de Déu que habita ja en el seu interior.»

J. Blanc i Bahima

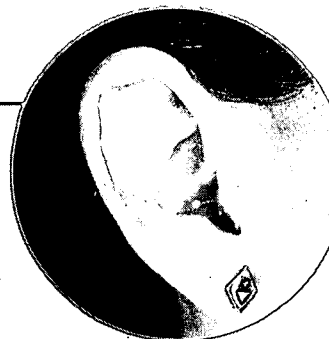
En GAES podemos ayudarle

Más de 50 años de experiencia en corrección auditiva.

Envíe el cupón adjunto o bien llame al **902 39 39 40** para concertar el día y la hora de su **revisión auditiva gratuita.**

Nuestros audífonos son:

- cómodos
- invisibles

REGALO ESPECIAL

GAES

CENTROS AUDITIVOS

*Si nos visita durante los próximos 15 días recibirá un regalo exclusivo.

Cupón reserva de Revisión Auditiva GRATUITA

Adopte una decisión que mejorará su vida

☐ Sí, deseo concertar una visita para mi revisión auditiva gratuita y recibir totalmente gratis mi regalo sorpresa, sin ningún compromiso por mi parte

Envíe este cupón de reserva con sus datos a: GAES, S.A. Pere IV, 160, 08005 Barcelona

DATOS PERSONALES

NOMBRE Y APELLIDOS:

DIRECCIÓN:

..... PISO: PUERTA:

POBLACIÓN:

C.P. PROVINCIA:

FECHA DE NACIMIENTO:/...../..... TELÉFONO:

La información que nos facilita quedará recogida en nuestro fichero. Usted tiene derecho a acceder a esta información y rectificarla o cancelarla, de ser errónea. Si desea que sus datos permanezcan en nuestros archivos, pero no desea recibir informaciones comerciales de otras empresas, háganoslo saber. (Ley orgánica 5/1992)

CC 05/01

Missions

ESPANYA

Joan Pau II nomena bisbe al Perú un dominicà espanyol

■ Francisco González Hernández treballa en aquest país des del 1996

MADRID.— El dominicà espanyol Francisco González Hernández va ser nomenat el 31 de maig pel Papa bisbe coadjutor del vicariat apostòlic de Puerto Maldonado, al Perú, país en què el religiós treballa des del 1996.

El primer destí del missioner després de la seva arribada al país llatinoamericà va ser Quillabamba, però el gener del 2000 va ser elegit prior del convent dominic de Sant Jacint de Puerto Maldonado, i nomenat vicari episcopal de la zona pastoral Madre de Dios i rector de Nostra Senyora del Rosario de Maldonado.

Nascut a Castronuño (Valladolid) el 20 de juliol del 1952, González Hernández va ingressar a l'orde dels predicadors el 1975 i, després de realitzar el noviciat a Caleruega (Burgos), on va rebre l'hàbit, va fer l'any següent la seva professió religiosa. Va estudiar Filosofia a l'Institut Superior de Filosofia de Valladolid i Teologia a l'Institut Teològic de Sant Esteve, a Salamanca. Va ser ordenat sacerdot el 18 de desembre del 1982 a

El sector andí comprèn la meitat de la població del Perú.

Villoria (Salamanca), després de residir al convent de Sotomayor de la capital i a la comunitat de pastoral rural dels dominics de Babilafuente (Salamanca).

Encara que des del 1983 va manifestar els seus desitjos de traslladar-se al Perú, les circumstàncies familiars van

obligar el nou bisbe a romandre a Espanya, treballant a l'Escola Apostòlica de la Virgen del Camino (León) on es formen joves aspirants a dominics fins al 1996, quan va marxar cap a la missió del vicariat apostòlic de Puerto Maldonado. (IVICON)

«Trenca el silenci. Pau per a Àfrica»

BARCELONA.— Aquesta iniciativa dels missioners combonians es dirigeix a homes i dones de bona voluntat amb la finalitat d'alçar la veu i unir esforços per parar les terribles guerres que assolen els països situats a la regió compresa entre els Grans Llacs i la Banya d'Àfrica: el Sudan, Uganda i la República Democràtica del Congo. Aquesta part del continent africà pateix les conseqüències de conflictes armats des de fa uns quants anys. Són guerres originades per causes internes a cada país, però també provocades pel joc d'interessos internacionals, especialment per les grans potències mundials. Conscient del patiment i del progressiu empobriment dels recursos naturals que les guerres provoquen, la Família Comboniana ha proposat la campanya «Trenca el silenci. Pau per a Àfrica», amb la finalitat de promoure la pau i la reconciliació en aquesta regió africana. D'altra banda, aquesta campanya busca aixecar el vel del silenci i el desinterès que envolta el món davant la situació conflictiva del continent africà.

La campanya a favor d'Àfrica tindrà la seva realització concreta en les següents activitats: donar una més gran rellevància a aquesta part d'Àfrica a les revistes combonians i estimular a altres mitjans de comunicació social que facin el mateix; recolzar les iniciatives diplomàtiques i populars d'altres organitzacions que tenen com a objectiu la consecució de la pau a l'Àfrica; recollir signatures, enviar cartes a exponents polítics i postals als mitjans de comunicació; un seminari a Sud-àfrica, dirigit als missioners perquè siguin constructors de justícia, de pau i de reconciliació en situacions de conflicte; un fòrum a Nova York amb representants d'organitzacions internacionals amb la finalitat de promoure relacions amb polítics i intel·lectuals que tenen influència en els processos decisionals, i identificar instruments de pressió política-popular per a una acció de pau.

Per a més informació: Justino Martínez Pérez, missioners combonians, c/ Feliu i Codina, 59 - 08031 Barcelona, a/e: mcombonianosb@planalfa.es, tel. 934 278 577, fax 934 278 841. (C.C.)

CAMBODJA

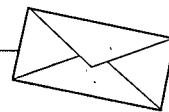
Quatre nous diaques per a l'Església catòlica

PHNOM PENH.— L'Església catòlica a Cambodja està de festa amb l'ordenació com a diaques de quatre seminaristes. És la primera vegada en trenta anys que es confereixen ordes sagrats a seminaristes formats al país després de la guerra. Els quatre nous diaques, que tenen entre 30 i 40 anys, es van veure obligats majoritàriament a realitzar treballs forçats en temps del règim sanguinari dels khmers rojos i van haver de refugiar-se en llocs allunyats de les seves ciutats o pobles d'origen. Les Missions Estrangeres

de París van fundar ja al sud-est asiàtic un seminari l'any 1660. Diverses onades de persecucions, en especial la protagonitzada pel dictador comunista Pol Pot entre 1975 i 1979, no van permetre la consolidació d'un clergat local.

Fins ara les tres jurisdiccions eclesiàstiques de Cambodja només comptaven amb un sacerdot nadiu: el pare Sophl Tonlop. La fam viscuda a Cambodja a la dècada dels vuitanta, poc després de la caiguda de Pol Pot, van provocar l'emigració massiva de la població cap als

campes de refugiats de Tailàndia. Allà va renéixer el Seminari major el 1991. Quan els missioners van poder entrar altra vegada al país, el Seminari es va instal·lar a Battambang, a la frontera amb Tailàndia, sota la direcció dels pares Bernad Durpaz i Jean-Marie Birsens, l'any 1992. El desembre de 1998 el Seminari, en ser traslladat a Phnom Penh, per obrir nous camins per a la formació del clergat local, va iniciar una nova etapa sota l'orientació dels pares Omer Giraldo i Bruno Cosme. (Fides)

Carta des de Calama

Estimats amics,
Em plau continuar les meves informacions xilenes amb tots vosaltres. Desitjo que la llum i la força de l'Esperit del Senyor estiguin amb tots els cristians del món. Aquesta setmana, aquí a Calama, tenim un fet molt important: el nostre bisbe Cristian ha ordenat de sacerdots dos diaques joves, fills d'aquesta terra. Un fet que tardarà a repetir-se, perquè només tenim dos seminaristes que estan en els primers cursos. Amb aquesta ordenació som dotze els sacerdots que estem al servei d'aquesta Església que té uns 150.000 habitants.

Ahir va néixer l'últim nen al gran hospital que els nord-americans van construir al campament miner de Chuquicamata, quan ells n'eren els «exploradors». Se n'ha construït un de nou a la ciutat de Calama que servirà —com el que es tanca ara— només per als treballadors del coure. L'hospital quedarà colgat sota la runa que s'hi abocarà al damunt en grans quantitats.

Tota la gent —unes 10.000 persones que ara viuen a Chuqui— també hauran de marxar del campament d'aquí a un any i mig. Les seves cases quedaran sepultades. El fum dels forns no és el millor aire per respirar! Mn. Enric Olivé, rector de Chuqui, es quedarà sense fidels i haurà de baixar a Calama amb la seva gent. L'edifici de l'església quedarà com a record. Es va construir el 1917. A Calama es construïren moltes cases noves i serveis. De moment, ja tenim el nou hospital dedicat al president assassinat Salvador Allende.

A Xile estem passant uns moments de crisi. Hi ha molta gent sense feina i això, a tot arreu, provoca tensions socials i els pobres encara ho són més. La situació econòmica de l'Argentina —els nostres veïns— i el baix preu del coure en els mercats internacionals, encara ho complica més. Les institucions d'Església fan tot el que poden per alleujar els més necessitats. El problema de fons és, però, que els rics i les multinacionals cada cop són més rics i no es preocupen dels pobres.

Mentre a Catalunya us acosteu a l'estiu, a l'hemisferi sud caminem cap al fred de l'hivern. Sempre és així. De totes maneres us agradaria veure les postes de sol rogenques que es poden veure al desert. És un regal de Déu que no té preu.

Fins aviat, si Déu vol. Una abraçada del vostre amic,

Jordi Jorba

Millorar la qualitat de vida dels afectats de paràlisi cerebral

■ Des de la Llar Joan Trias es treballa per la seva assistència i integració sociolaboral

La Llar Joan Trias és un centre destinat a l'atenció de persones adultes, d'edats compreses entre els 18 i 65 anys, afectades de paràlisi cerebral. Consta d'una residència i d'un centre ocupacional, el qual s'estruc-

tura en un servei de teràpia ocupacional i un servei ocupacional d'inserció. Cal dir que la paràlisi cerebral és una afectació no evolutiva del control motor, del to muscular, del moviment i de la postura.

La Llar Joan Trias pertany a la Fundació Privada Llars de l'Amistat Cheshire, una entitat no lucrativa i d'àmbit estatal que es va implantar a Catalunya el 1968 i que està agermanada amb les Llars Cheshire d'arreu del món, amb les quals manté contactes continus de col·laboració i comparteix els seus objectius de proporcionar ajuda a persones amb grans discapacitats físiques. Es tracta d'una iniciativa que va ser creada per Leonard Cheshire, un aviador que va supervisar els atacs aeris d'Hiroshima i Nagasaki. En veure les circumstàncies tan dramàtiques en què havia quedat gran part de la població, va decidir instituir aquesta associació. Cada Llar Cheshire funciona independentment, però bo i mantenint l'ideari humanitari fundacional.

Al barceloní barri de l'Eixample la Llar Joan Trias està ubicada en un edifici de 1.422 metres quadrats, distribuïts en quatre plantes i una planta baixa. La residència, que va obrir les seves portes l'octubre del 1995, és un recurs alternatiu a la llar familiar. Té com a finalitat principal oferir una assistència i una atenció integral als residents per tal d'intentar millorar-ne la qualitat de vida. L'horari del servei de residència és de vint-i-quatre hores al dia al llarg dels 365 dies de l'any. Actualment hi viuen permanentment trenta-dues persones.

«Volem fomentar que puguin mantenir els seus vincles familiars i d'amistat i que, si poden, facin sortides a casa seva durant els caps de setmana, els dies festius o per vacances. El nostre propòsit és intentar normalitzar al màxim la vida d'aquestes persones», afirma Mònica Rodríguez Pernías, assistenta social de la Llar Joan Trias. Per fer realitat l'atenció integral dels residents, l'equip de professionals treballa de manera interdisciplinària perquè les actuacions que s'hagin de fer estiguin consensuades per tot

La Llar Joan Trias disposa de residència i servei de teràpia ocupacional.

65%, segons la valoració realitzada pels equips d'orientació de l'ICASS. Va començar a funcionar el gener del 1996 i l'horari és de deu del matí a cinc de la tarda.

El servei de teràpia ocupacional —que té capacitat per a cinquanta-cinc usuaris, trenta-dos dels quals són els mateixos residents— vol aconseguir la màxima integració social d'aquestes persones. Mitjançant l'elaboració dels programes individuals de rehabilitació, els seus objectius són: desenvolupar de forma integral el creixement personal, augmentar

l'autonomia personal i social, millorar la capacitat comunicativa i afavorir la integració. «Si un pot agafar la cullera tot sol, encara que trigui cinc minuts, doncs trigarà aquests cinc minuts. Nosaltres ens esperem, però que ell ho faci», explica Mònica Rodríguez.

Entre les activitats terapèutiques que es duen a terme, destaquen els tallers de jardineria, fusteria, informàtica, esports, manualitats, música, animació i cultura. També fan una revista, titulada *La Nostra Llar*, i recentment han editat un llibre que recull poesies i dibuixos sobre la festivitat de Sant Jordi.

l'equip, mitjançant una planificació i una aplicació d'objectius, amb una avaluació posterior de resultats i de propostes de millora. A partir d'aquest model, s'estableixen els programes individuals de rehabilitació de cada resident.

Aconseguir la màxima integració social

Els usuaris del centre ocupacional de la Llar Joan Trias són persones afectades de paràlisi cerebral en edat laboral que han acabat el període formatiu i que tenen un grau de disminució igual o superior al

Una vivència enriquidora per al voluntariat

Per la seva banda, el servei ocupacional d'inserció pretén oferir-los les tècniques terapèutiques i d'ajustament personal adreçades a potenciar i conservar les capacitats laborals necessàries per facilitar l'adquisició de l'autonomia personal. «És un pas previ a un centre especial de treball, però a l'hora de la pràctica la integració laboral d'aquestes persones és molt difícil», puntualitza Mònica Rodríguez. Hi ha catorze places disponibles, però avui dia tan sols hi ha dos usuaris.

Són molt nombroses les activitats que desenvolupen els voluntaris a la Llar Joan Trias. Alguns, sobretot gent gran, ajuden als residents a donar-los el sopar. Pel que fa a les propostes de lleure i a les sortides, hi vénen voluntaris més joves. «Nosaltres volem que els voluntaris puguin compartir amb ells una experiència personal. Una vivència que sempre és enriquidora, tant per a uns com per als altres», subratlla l'assistenta social de la Llar Joan Trias. I afegeix el següent: «Demaneu als voluntaris que siguin responsables i que es comprometin a ser constants en la seva tasca. Han de ser les mans d'aquestes persones, atès que necessiten molta atenció física i també emocional.» La Llar té convenis amb escoles que fan crèdits d'Acció Social i durant el curs escolar, d'octubre a maig, vénen uns quants estudiants en pràctiques.

Miquel Àngel Codina

LLAR JOAN TRIAS
C/ Enric Granados, 87
08008 Barcelona
Tel. 934 516 671
Fax 934 517 168
a/e: llarslluis@hotmail.com
web: www.joantrias@joantrias.llarsamistat.com

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

societat

Ràdio Estel estrena nous locals

■ L'emissora enceta amb il·lusió una etapa plena de projectes

BARCELONA.—L'edifici que acull el setmanari *Catalunya Cristiana* i l'associació Amics de Catalunya Cristiana és també des del 2 de juny passat la seu de Ràdio Estel. Després d'uns quants

mesos d'obres per tal de reformar i agençar l'immoble, l'emissora va començar a emetre aquest dia des de les instal·lacions situades al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, de la Ciutat Comtal.

Ràdio Estel és una emissora creada per la Fundació Missatge Humà i Cristià de l'arquebisbat de Barcelona, amb llicència de la Generalitat de Catalunya, que va néixer a començaments del 1994 com una proposta radiofònica atractiva i innovadora. Va començar a emetre el juliol d'aquell mateix any. La seu inicial va ser l'avinguda Diagonal, 460, de Barcelona, però al cap de poc temps es va veure que les petites dependències on estava ubicada resultaven insuficients per poder desenvolupar amb total garantia la seva tasca i calia cercar un nou lloc. Fins avui no ha estat possible.

Amb les noves instal·lacions, Ràdio Estel ha fet un important pas endavant. Cal assenyalar que les obres —es preveu que acabin d'aquí a un parell de setmanes— han estat possibles gràcies al treball i a l'esforç dels membres del Patronat de la Fundació i a les donacions de molts amics i oients de l'emissora. Està previst que la inauguració oficial dels nous estudis i dependències de Ràdio Estel tingui lloc durant la segona quinzena del mes de setembre.

Una audiència fidel en ple creixement

Ràdio Estel té un estil propi que l'identifica plenament. Una forma de fer ràdio que l'ha acreditada al llarg dels seus set anys de vida com una emissora de qualitat que afavoreix la reflexió, la tolerància i la solidaritat, alhora que promou els valors humans i cristians. Un jove equip de professionals i col·laboradors ha fet realitat un nou concepte de comunicació que ha aconseguit una audiència fidel en ple creixement. Més de 80.000 oients, segons les dades d'audiències de les institucions oficials i d'agències.

L'emissora emet les vint-i-quatre hores del dia. *El Primer Cafè*, un espai informatiu i de tertúlia, s'emeteix de dilluns a divendres, de 8.00 a 9.00. Des de les 9.00 fins a les 21.00, Ràdio Estel ofereix una radiofórmula amb música suau, elegant i tranquil·la acuradament seleccionada i combinada, cada quart d'hora, amb informació

Ràdio Estel, una proposta atractiva amb capacitat de connexió amb l'home d'avui.

temes més diversos. I des de les 2.15 fins a les 8.00 s'emeteix música instrumental d'alta qualitat.

Les freqüències que cal connectar per sintonitzar Ràdio Estel, que té una posició privilegiada dins de l'àmbit radiofònic actual, són les següents: *bisbat de Barcelona*: 106.6 FM (Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat) i 93.7 FM (Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf); *bisbat de Girona*: 103.4 FM (Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa); *bisbat de Solsona*: 104.4 FM (Solsonès); *bisbat d'Urgell*: 105.0 FM (Alt Urgell, a través de Ràdio Principat) i 107.5 FM (Andorra a través de Ràdio Principat). (M.A.C.)

general, de serveis, d'Església, de solidaritat i de cultura. El diumenge canvia l'horari habitual amb aquests programes: *Tot Sardana*, de 9.00 a 10.00; *La Taula de l'Evangeli*, de 18.00 a 18.30; *Avui és el Dia del Senyor*, de 18.30 a 20.00; *Selecció musical*, de 20.00 a 20.30, i *La Pròrroga*, de 20.30 a 21.00.

Des de les 21.00 fins a les 2.15, l'emissora proposa diàriament una programació convencional amb col·loquis, entrevistes, diàlegs, reportatges i comentaris sobre els

Ignasi Miranda, cap de redacció de Ràdio Estel

«Som sobretot una ràdio cristiana i d'Església»

—Ràdio Estel ha encetat una nova etapa un cop situada en els nous locals?

—Sense dubte. El canvi de locals convergeix en realitat un projecte que tenim des del principi: una ubicació més estable després de la ràpida implantació inicial en uns estudis de la Diagonal que ja estaven fets i que, això sí, ens van facilitar molt les coses ara fa set anys. És una nova etapa, però no ha de comportar tampoc un canvi radical en el funcionament de l'emissora. Busquem una eficàcia més gran, per exemple, en la presència física de la direcció, que cada dia podrà estar pendent tant de *Catalunya Cristiana* com de Ràdio Estel. A més, la comunicació amb mi mateix i amb la resta de treballadors de la casa serà més intensa.

—Hi haurà novetats en la programació de cara a la propera temporada?

—Sí, però no sabem encara com afectarà a la nova graella. Hi ha nous projectes que s'han de concretar i hem de veure com els tirem endavant sense canviar l'estructura global diària de la programació, basada en la radiofórmula musical, els informatius breus cada quart d'hora, els programes convencionals al vespre i altres miniespais de reflexió, missatge o comentari de l'Evangeli. Evidentment, seguirem oferint la transmissió de l'Eucaristia cada diumenge a les set de la tarda des de la catedral, i altres

Ignasi Miranda és el conductor i director d'«El Primer Cafè».

espais de contingut més religiosos.

—Podem dir que l'emissora continua fidel al seus objectius inicials de promoure els valors humans i cristians per ajudar tothom a trobar sentit a la vida?

—I tant que sí! Aquí no ha renunciat mai ningú a aquests principis. Som una ràdio oberta i de servei, però sobretot cristiana i d'Església, amb tot el que això significa.

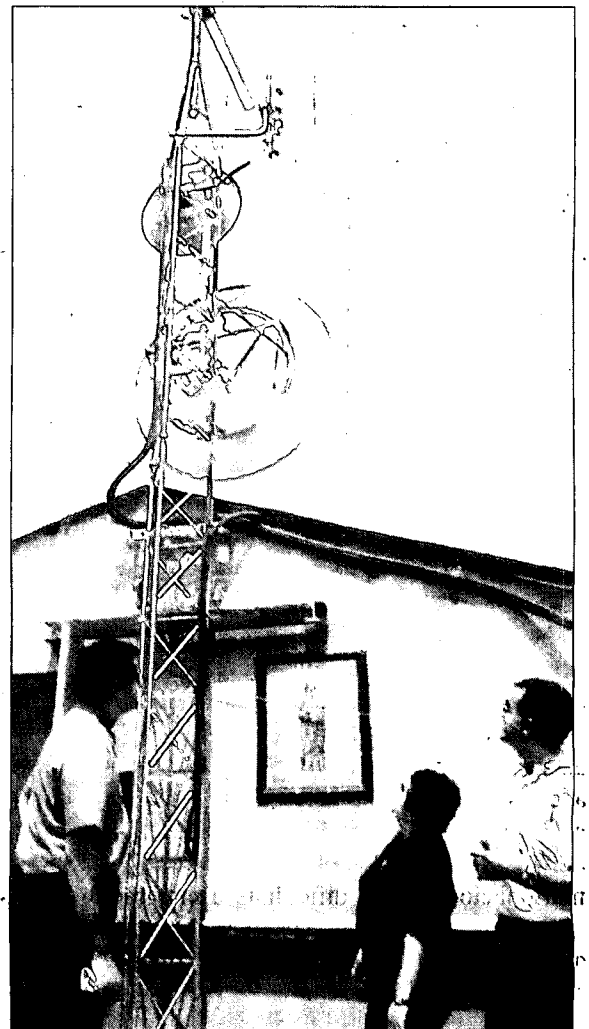
—Quin balanç faria d'aquests set anys de vida de Ràdio Estel?

—Un balanç molt positiu, sobretot perquè s'ha aconseguit arribar a molta gent, fins i tot a molts allunyats del missatge de Crist o d'Església. I això ha estat possible gràcies a Déu i a moltes persones diferents que, professionalment o des d'altres opcions, han treballat per fer realitat el projecte de Ràdio Estel. Crec que s'ha de reconèixer i agrair la tasca de tots els que al llarg dels anys hi han col·laborat i treballat. D'altra banda, han estat set anys plens de moments intensos, tant positius com negatius, però que ens han ensenyat molt a tots. També cal destacar que Ràdio Estel és una emissora pionera en moltes coses, per exemple en la difusió d'una informació d'Església i solidaritat completa, contrastada i evangelitzadora. En definitiva, tinc la sensació que aquests set anys són com un impuls inicial que pot donar pas a grans reptes.

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

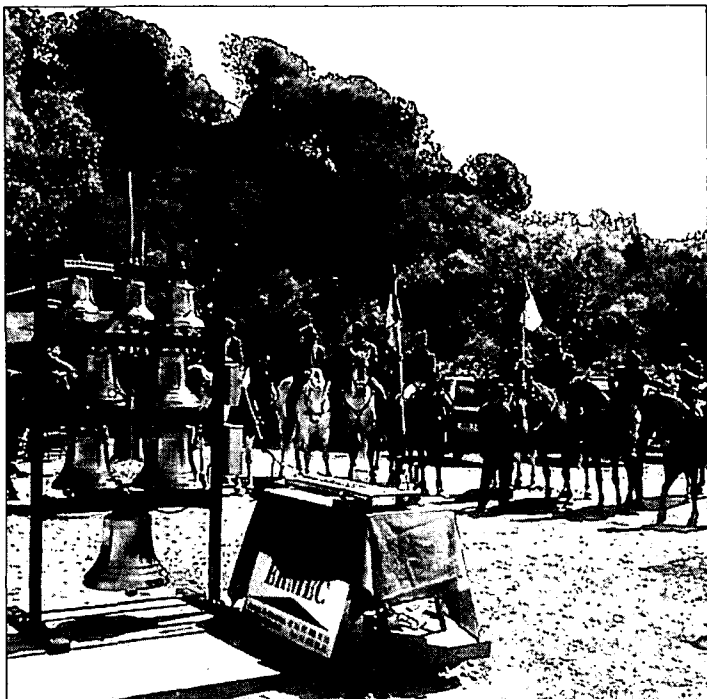
Truqueu a en Raimón o en Pau al
972 645 262

Mn. R. Octavi Sánchez, Gna. Gemma Morató i Ignasi Miranda, director, sotsdirectora i cap de redacció, respectivament, de Ràdio Estel, davant l'antena que s'acaba d'instal·lar a l'edifici.

Tocs de carilló a la Festa del Timbaler del Bruc

BARCELONA.— El 3 de juny passat va tenir lloc la II Fira de la Guerra del Francès. Aquesta festa commemora la retirada del Bruc dels francesos el 14 de juny del 1808. Durant la jornada es van realitzar diferents representacions teatrals de les batalles del 6 i del 14 de juny del 1808. També es va poder gaudir de diferents melodies (*Himne de l'alegria*, *Rosa d'abril...*) a través d'un carilló monumental de vuit campanes que va aportar l'empresa barcelonina Ermec.org. Diversos «músics espontanis» van poder tocar amb un teclat per primera vegada a la seva vida un carilló autèntic. També hi va haver una exhibició de tocs manuals de campanes a càrrec de Jaume Tarragó, mestre campaner del Palau d'Anglesola. (C.C.)

Melodies d'un carilló monumental per a una jornada festiva.

Medicaments per als més desfavorits

BARCELONA.— La Fundació Humanitària Dr. Trueta ha recollit durant el primer trimestre d'enguany trenta-quatre tones de fàrmacs i material sanitari, una xifra de la qual se n'ha aprofitat el 39%. Fins ara s'han fet gairebé dues-centes trameses de medicaments a Cuba, el Salvador, Nicaragua, Guatemala, el Perú, Algèria, Guinea Equatorial, el Congo, Moçambic, Romania i l'Afganistan. També s'han donat medicaments per al Quart Món que viu a Catalunya. Recentment la Fundació ha signat un protocol d'intencions amb l'Agència de les Nacions Unides per al Desenvolupament per poder treballar conjuntament dins del Programa de Desenvolupament Humà a nivell local a les províncies de Granma i de l'Habana, a Cuba. (C.C.)

Unir esforços contra l'atur

BARCELONA.— La Fundació Prahú, de projectes i ajuts humanitaris, i l'Associació Anna, de promoció laboral i social, de caràcter totes dues cristià i no lucratiu, estableixen en aquest any 2001 un conveni de col·laboració per augmentar els recursos personals per tal de lluitar amb més força contra l'atur.

Totes aquelles persones que necessitin ser informades, orientades en la recerca de feina i posades en contacte amb ofertes de treball adequades es poden dirigir a aquest servei gratuït, el qual va dirigit a totes aquelles persones que estiguin a l'atur, encara que s'intenta donar prioritat a aquells col·lectius que estiguin en situació de marginació i/o amb dificultats d'integració. «Conscients que la nostra protecció i benedicció ve del nostre Altíssim, aprofitem per donar les gràcies a totes aquelles persones que ens ajuden en la nostra obra social», afirma Francesc Zamora Lorente, representant de totes dues entitats. Els interessats es poden adreçar al carrer Sant Elies, 11, despatx 115 (plaça Molina) - Barcelona, tel. 932 092 432. (C.C.)

Coses de la vida

Jaén

Hola, amics! De cara a les vacances i per si algú de vosaltres pensa anar a Andalusia, us convido a visitar Jaén, una província no gaire coneguda i senzilla que inclou una gran qualitat de valors espirituals i artístics. Jaén ha estat diverses vegades preservada de perills, alguns potser llegenda, com la història del llangardaix que devorava la gent i que va ser mort amb molt d'enginy per un jove pres al qual se li va perdonar la vida. Un altre prodigi va tenir lloc a començaments del segle xv, en temps del bisbe D. Gonzalo de Zúñiga. La ciutat era atacada pels moros de Granada i una nit (el 10 de juny del 1430) es va aparèixer la Mare de Déu acompanyada de set joves, tots ells vestits de blanc. Des de llavors, l'anomenada Mare de Déu de la Capella va protegir Jaén i va ser proclamada patrona de la ciutat pel pontífex Pius XII el 1950.

Vam visitar el castell de Santa Caterina, d'estil medieval, avui convertit en un parador fantàstic, i des de les muralles del qual es poden contemplar els grans camps d'oliveres de renom mundial. Vam veure també la relíquia del llenç on està plasmat el sant rostre de Jesús i els Banys Àrabs, descoberts en un castell magnífic i restaurats posteriorment. En aquest palau hi ha una meravellosa col·lecció d'estris per a treballs artesanals amb cuir, espart, pisa, ferro forjat... que fan de Jaén una de les ciutats més importants en aquest aspecte.

Cecília Aranés Mallol

CAMPANYA PERMANENT PER A L'AUTOFINANÇAMENT DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

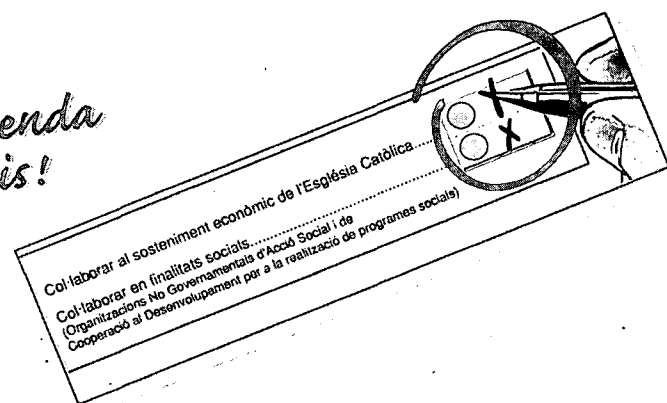
Et sents Església?

Vols ajudar-la?

Ara també pots fer-ho

Participa en el sosteniment econòmic de l'Església

A l'hora de la renda no te n'oblidis!

Bisbats de Catalunya

GERMANOR

Memorial Joan XXIII per la Pau 2001

■ Alberto Piris, general a la reserva, va ser guardonat per la seva difusió de la pau

VIC.— El món local i la pluralitat van ser àmpliament exposats en l'acte d'atorgament del Memorial Joan XXIII per la Pau 2001, que va tenir lloc a Vic el 19 de maig passat. La ponent va ser Rosa Barenys, presidenta del Consorci de Recursos i Documentació per a l'Autonomia Personal i diputada al Parlament de Catalunya entre el 1980 i el 1998, que va ressaltar la «complexitat de les administracions locals per encertar amb l'estratègia adequada per gestionar la diversitat amb què es troba cada dia».

Barenys va estar d'acord amb la predicció que el procés migratori portarà canvis molt importants, tant polítics com socials, i que aquest serà un procés llarg, motiu pel qual «cal trobar polítiques d'immigració que contribueixin al desenvolupament de la pau». Segons les Nacions Unides, els principals eixos de la pau són el diàleg i la tolerància.

Algunes de les dades que va exposar Barenys parlen per si mateixes. El mestissatge de la població és avui un fet a gran part dels municipis catalans i aquest canvi ha tingut lloc en pocs anys. A tall d'exemple, a Vic mateix actualment hi conviuen 35 nacionalitats, 57 a Manresa i 72 a Santa Coloma de Gramenet. Això comporta forçosament la petició per a l'emplaçament de centres d'altres confessions religioses que sovint resulten polèmiques.

Malgrat tot, el canvi del paisatge urbà és un fet i els estudis demogràfics ens indiquen que en els propers anys caldrà augmentar l'arribada d'immigrants. Fins a l'any 2005 l'Estat espanyol necessitarà la presència de dotze milions d'immigrants per tal de poder mantenir l'actual

sistema de pensions.

El salt convenient està, segons Barenys, a considerar l'immigrant no com una variable econòmica sinó com una variable humana. I és considerant l'aspecte humà que el debat filosòfic, humanista i polític que s'ha obert en relació amb temes d'immigració sàpiga situar-se a fi d'evitar conflictes interètnics, alhora que no es perdin els propis valors i es mantingui el nostre «no» rotund davant de «pràctiques culturals que no podem acceptar». Més que intentar preservar l'essència, el que cal és preparar-nos per a la nova etapa que se'ns presenta, tot mantenint els nostres sentiments de pertinença, tal com va dir Barenys. De cara a l'immigrant, cal propiciar que pugui tenir aquests sentiments en relació amb el país on viuen, amb el país d'on vénen i amb un món global.

Un general d'artilleria a favor de la pau

El Memorial Joan XXIII d'aquest any es va atorgar a Alberto Piris, general

Imatge de l'acte del Memorial Joan XXIII per la Pau d'enguany.

d'artilleria a la reserva. Els arguments que van fer decidir els membres de l'entitat convocant, l'Institut Víctor Seix de Polemologia, van ser la «profunditat en els seus estudis sobre els conflictes i la difusió permanent de les bases de construcció de la pau des d'un coneixement profund dels mecanismes bèl·lics i des d'una decidida actitud d'esperança». Piris, d'origen madrileny, viu actualment a les illes Canàries.

Excepcionalment el memorial va atorgar dues mencions a persones que ja no són entre nosaltres, però que n'han estat mereixedores per la seva voluntat de treballar a favor de la pau. Són Maria Rosa Farré i Pepo Delàs. La primera ha estat reconeguda com a «militant cristiana en temps difícils en sintonia amb l'esperit del Vaticà II a través del seu testimoniatge, per la seva creativitat en obres com el CICF (Centre d'Influència Catòlica Femenina), l'Escola de Periodisme de l'Església i, darrerament, l'Associació Cristianisme i Segle XXI. Pepo Delàs ha rebut la menció tenint en compte la seva condició de «pacifista gironí, defensor de totes les causes en favor de la dignitat de la persona, exemple de bonhomia i model en l'acceptació clarivident de la seva mort anunciada».

L'acte de proclamació va ser presidit per Montserrat Salvat, vídua de Seix i presidenta de l'Institut Víctor Seix; el secretari general i el director del mateix institut, Frederic Roda i Arcadi Oliveres, respectivament, i per Jacint Codina, al-

calde de Vic. En els seus trenta-quatre anys de vida, el Memorial Joan XXIII per la Pau s'ha atorgat a persones tan conegudes com Helder Cámara, Lluís M. Xirinacs, Eduardo Chillida, Josep M. Espi-

«Vic és la ciutat amfitriona d'aquest acte en memòria del concili que s'hi va celebrar l'any 1029 sota la presidència de l'abat Oliba»

nàs, Pere Casaldàliga, Tortell Poltrona, Joan Gomis, Raimon Panikkar, Eliseu Climent, entre d'altres.

Vic és la ciutat amfitriona d'aquest acte en memòria del concili que s'hi va celebrar l'any 1029 sota la presidència de l'abat Oliba. Aquest concili s'havia iniciat a Toluges, ciutat d'origen de la institució Pau i Treva, establerta el 1027 en l'àmbit dels comtats catalans amb l'objectiu d'ordenar i limitar les pràctiques de violència pública. Més tard, Pau i Treva donaria lloc a la formació de les Corts Catalanes, les primeres d'Europa.

Fàtima Alemany

FILATÈLIA

per Enric Graupera

John Wesley, fundador del metodisme

Irlanda va dedicar el 1997 aquest segell al fundador del metodisme amb motiu del 250è aniversari de la primera visita que John Wesley (1703-1791) va fer a Irlanda. El segell s'il·lustra amb un retrat d'ell realitzat pel pintor Nathaniel Hone, que es conserva a la Galeria Nacional de Londres.

Ordenat el setembre del 1728, va anar a Oxford i amb el seu germà Charles va crear un grup format per gent jove interessats en l'enriquiment espiritual. Quan Wesley va ser al capdavant d'aquest col·lectiu, el va anomenar «grup metodista». A començaments del 1739 el metodisme s'estableix arreu d'Anglaterra i Irlanda. El 1743 publica les regles de la Societat Metodista. A partir del 1784 ordena els seus ministres i instaura una constitució legal.

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 905 988

Des de Folgueroles per la integració

■ Una reflexió de la situació de molts immigrants a casa nostra

FOLGUEROLES.— Molts immigrants es troben entre nosaltres en situació de dificultat i precarietat. Un dels problemes més importants i urgents que tenen és que necessiten ajuda per legalitzar la seva situació. L'associació cultural, cristiana-catòlica i social Conesti («Conèixer i estimar») intenta donar-los un cop de mà.

Continua sent vàlida l'oferta de treball, que és el primer pas que cal per iniciar-ne els tràmits. Són molt més del miler els que avui dia, sortosament, tenen la documentació correcta, treballen i poden ajudar els familiars dels seus respectius països. Gairebé la majoria d'ells desitja tornar als seus llocs d'origen que, per a ells, és el millor del món.

Bona part de les empreses que hi han col·laborat són de Barcelona, si bé moltes s'han negat per por de l'Administració. Jo els dic que no hi ha cap perill ni risc. És una mena de vàlvula, creada pel mateix govern i no la poden tancar del tot perquè explotaria. Hem de donar les gràcies al Fom de Sant Joan, del senyor Llorenç Alemany, i també a la Gestoria Carrera, de Sant Hipòlit de Voltregà, que ens han ajudat molt a pal·liar aquest problema tan notori.

Per al govern, aquest sistema és el més fàcil. Ells s'han de pagar el viatge per anar a cercar el permís. Propiament no podrien treballar, perquè es troben en situació il·legal. Per tant, com poden viure i guanyar-se l'import per retornar-hi? Només gràcies a entitats com Conesti això pot ser una realitat. Trobant petites feines i alhora procurant no ser explotats del tot.

Un noi colombià, de Santa Cruz, operari soldador de primera, casat i amb dos fills que ha deixat al seu país, va haver de treballar de peó durant deu hores diàries i carregar camions per 4.000 pessetes. Li hem procurat una altra feina, de vuit hores, per 6.000 pessetes per jornada. Esperem que quan li arribin els papers pugui treballar en el seu ofici de soldador, ja que són diverses les empreses que l'esperen i el volen contractar.

Visita a Folgueroles

Ens hem vist obligats a demanar col·laboració a la comarca de Vic. Sóc fill de Folgueroles, una població petita però molt eixerida. L'hem visitada acompanyats de diferents grups, després de contactar amb algun empresari, bo i dient-los: «Anem a visitar el meu poble.» A tots els fa molta il·lusió conèixer el lloc on va néixer el *Padrecito*. Em diuen: «*Padrecito precioso, no sea malico, échenos una manita.*» Són paraules repetides per ells.

Vam visitar Folgueroles. La casa on vaig néixer i també la que em deixaren els pares, on hi ha un petit museu de les eines que van emprar per conrear la terra i objectes de la llar. Allí vam menjar i ens vam escalfar per treure'ns una mica el fred del damunt. En acabar, ens vam traslladar a l'Ajuntament i, des de la bonica talaia, vam contemplar una panoràmica

Al centre de la fotografia l'alcalde de Folgueroles acompanyat de Mn. Rodríguez i tres nois sud-americans.

del veïnat. Finalment, vam saludar l'alcalde, el senyor Gil, una persona molt amable i estimada que es va guanyar la simpatia i confiança de tots nosaltres. Ells van quedar sorpresos, ja que en els seus països és molt difícil connectar amb les autoritats.

Mentre l'esperàvem, vam llegir els diaris de la comarca. En un d'ells hi havia una primera pàgina dedicada a la mesquita de Vic i a l'interior més pàgines dedicades als islàmics. Tots els dies unes vint persones, per torns, resen per a la conversió dels «infidels» que, segons ells, som nosaltres. Em va venir a la memòria el que em va explicar el capellà de l'església de Santa Maria d'Igualada, que preguntava a un minyó que es preparava per fer la Primera Comunió: «Saps el que és la Quaresma?» I va contestar: «No en tinc ni idea!» Llavors li va preguntar: «Saps el que és el Ramadà?» «Sí —va dir el vailet—, és el que practiquen els musulmans, dejunar de dia tot un mes.»

Ens vam acomiadar contents i satisfets de la salutació al senyor alcalde, que tan bé ens havia rebut, i li vam comentar aquella situació. Ell és una persona oberta al diàleg i a tot, per això vaig atrevir-me a demanar-li una subscripció al setmanari *Catalunya Cristiana*. Immediatament va signar-me la butlleta.

Fills d'un mateix pare: Déu

Vaig llegir, amb estranyesa, la petició dels musulmans per tenir un cementiri propi. No volen que les seves restes es barregin i descansin juntament amb les despulles dels que ells en diuen «infidels». Va costar molt i molt desfer-nos de l'antiga idea de separar la terra sagrada per als de religió protestant o per als no batejats. Tots som fills del mateix pare: Déu. Tots tenim el mateix destí i iguals necessitats i malalties. Tots hem de morir i els nostres cossos materials es convertiran en terra. D'aquesta pols mai no en podrà ressorgir res espiritual. S'ha de tornar a Déu, que és el Gran Esperit Puríssim, perfecte i creador de les nostres ànimes.

El camí per arribar a Ell és la seva Llei natural i divina. La veritable religió és la que una persona creu, seguint amb fide-

tat el seu ensenyament. Però la més perfecta, potser, no és la que cadascú creu, sinó la que té la moral més impecable, divina i celestial. Aquella que no pot ser influïda per cap home, perquè és massa perfecta. No la va poder instituir cap poder humà. No va ser propagada ni per les armes ni per les riqueses.

Els cristians com estimaríem Jesucrist, pobre i humil, i els seus deixebles, també pobres i senzills, si els coneguéssim de

debò! Pensem en la realitat, tots van ser màrtirs, van predicar la moral i la doctrina esmentada anteriorment. Encara ara mateix, després d'empenyorar la joventut i gran part de la vida per seguir Jesucrist i l'Església catòlica, apostòlica i romana, si fos possible trobar una moral i una doctrina més perfecta i divina, canviaria.

Mn. Miquel Rodríguez Sala

President de Conesti

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

Un cuiner enfurismat

L'any 1853, un cuiner va ser contractat en un restaurant de luxe a Nova York. Un dia, un client va tornar les patates fregides perquè eren massa gruixudes. El cuiner, enfurismat, va agafar un parell de patates i, com a acte de venjança, les va tallar com un paper de fumar. Les va daurar amb oli bullent i les va portar personalment al client.

El comensal va tastar les patates i, per sorpresa del cuiner, el va felicitar. El cuiner no se'n sabia avenir ja que, sense voler, havia creat un nou concepte de patates: les patates xips.

És ben cert, amics lectors, que sovint s'inventen les coses sense voler, oi?

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Recetas para realizar en un santiamén y vivencias gastronómicas* truqueu al tel. 938 793 402.

cultura

Nova guia dels arxius de l'Església d'Espanya

■ A partir d'ara també es podran consultar a Internet

MADRID.— El 31 de maig passat va tenir lloc a la seu de la Conferència Episcopal Espanyola la presentació dels tres volums i de la pàgina web de la col·lecció «Instrumentos informàtics de consulta dels arxius de l'Església a Espanya».

La nova *Guía de los archivos de la Iglesia en España*, primer volum de la col·lecció d'«Instrumentos informàtics de consulta dels arxius de l'Església a Espanya», conté la descripció detallada i actualitzada dels cent setanta arxius eclesiàstics majors de l'Estat espanyol (els catedralicis, els diocesans, els monàstics i els conventuals) i una aproximació a l'elenc dels primers registres dels llibres de baptisme, confirmació, matrimonis, defuncions i de fàbrica dels 23.000 arxius parroquials que pertanyen a les seixanta set diòcesis de l'Església a Espanya.

L'Associació d'Arxivers de l'Església Espanyola, institució de la Conferència Episcopal Espanyola, va publicar l'any 1985 la primera *Guía de los archivos* y

bibliotecas de la Iglesia en España. Aquesta obra ha esdevingut un instrument imprescindible de consulta tant a escala nacional com internacional, i des de fa anys es troba esgotada. Aquesta obra constava de dos volums amb un total de 923 pàgines, on es realitzava una petita descripció dels arxius majors i les biblioteques eclesiàstiques, i incloïen també el currículum dels respectius responsables. Durant l'any 2000 l'Associació d'Arxivers de l'Església a l'Estat espanyol, amb la producció de l'Arxiu Diocesà de Barcelona i amb la col·laboració del Ministeri d'Educació, Cultura i Esports, ha dut a terme l'edició de la nova guia. Aquesta s'ha actualitzat i es presenta en format de cd-rom, amb la possibilitat d'una nova i definitiva revi-

sió, perquè es pretén que sigui interactiva a través d'una pàgina d'Internet.

Fons documentals molt valuosos

Per tant, la nova edició, sota el títol *Instrumentos informàtics de consulta de los archivos de la Iglesia en España*, vol. I, conté actualitzades les dades descriptives dels arxius eclesiàstics majors de l'Estat espanyol i aporta la novetat d'indexar els aproximadament 23.000 arxius parroquials de l'estat amb les dates dels primers llibres sacramentals i de fàbrica que cada un conserva, així com amb informació auxiliar (si estan microfilmats, si estan concentrats en el diocesi, si va haver-hi pèrdues durant la guerra civil del 1936 al 1939...). Aquesta quantitat d'informació ingent continguda en aquesta edició és fàcilment accessible gràcies a les noves tecnologies aplicades. Un sistema de recerca lliure de text permet trobar qualsevol informació en fraccions de segon.

En l'elaboració d'aquesta guia han col·laborat, al llarg de més de tres anys, més d'un centenar d'arxivers, sota la direcció de Josep M. Martí Bonet, arxiver diocesà de Barcelona i president de l'Associació d'Arxivers de l'Església a Espanya. El segon volum dels *Instrumentos informàtics de consulta de los archivos de la Iglesia en España* es titula *Memoria Ecclesiae*.

L'Associació d'Arxivers de l'Església a Espanya, institució de la Conferència Episcopal Espanyola, va iniciar fa quinze anys una sèrie de publicacions per fomentar i facilitar la tasca de qui exerceixen la funció de gestors del ric patrimoni documental dels arxivers eclesiàstics. Amb això, a més, s'ha aconseguit donar a conèixer a la societat el valuós treball fet pels arxivers eclesiàstics des de fa segles i en l'actualitat, a més de facilitar l'accés a aquests fons documentals a milers d'investigadors i estudiosos tant nacionals com de l'estranger.

El segon volum d'*Instrumentos informàtics de consulta de los archivos de la Iglesia en España* es presenta sota el títol de *Memoria Ecclesiae*, que aglutina en un sol cd-rom dinou publicacions de l'esmentada Associació; és a dir, els disset primers volums de la col·lecció oficial d'aquesta entitat. *Memoria Ecclesiae* és el reflex dels respectius congressos nacionals celebrats per l'Associació, més dos volums especials: *Catálogo de la exposición bibliográfica: los archivos de la Iglesia*, edició dirigida i preparada per l'arxiver A. Hevia Ballina, d'Oviedo, i *Documentación sobre cofradías en los archivos de la Iglesia en España*. Diócesis

de Burgos (A-B), pel canonge arxiver M. Vicario Santamaría de Burgos.

Servei a favor de la investigació

Al cd-rom (vol. II) es troba l'equivalent a 9.760 pàgines en suport de paper, i es pot accedir de forma immediata a més de 500 estudis, catàlegs, guies, inventaris, repertoris, col·leccions diplomàtiques, monografies i altres estudis de nombrosos i prestigiosos autors corresponents a les actes dels congressos de l'Associació, així com un ampli santoral hispanomossàrab de les diòcesis espanyoles. En concret cal destacar-ne els temes monogràfics dels congressos celebrats des del 1990 fins al 1999: «Els arxius de l'Església. Present i futur»; «Els arxius i les arrels visigòtiques de l'Església a Espanya»; «Els arxius,

Amb les noves tecnologies informàtiques es pretén divulgar el fons dels arxius eclesiàstics espanyols.

l'Església i la cultura a l'edat mitjana i moderna»; «Els arxius i la catedral i la diòcesi»; «Els arxius i els ordes religiosos i l'evangelització d'Amèrica i Filipines»; «Els arxius i els ordes monàstics»; «Els arxius i la parròquia i arxiprestat»; «Els arxius i la beneficència i hospitalitat»; «Els arxius i les institucions d'ensenyament»; «Els arxius i la visita pastoral en el ministeri del bisbe»; «Els arxius i l'art».

Tres-cents autors han participat en l'elaboració d'aquests volums, entre ells arxivers, professors d'universitat i investigadors. Aplicant les noves tecnologies informàtiques es pretén augmentar, encara més, l'esmentada tasca de divulgació dels instruments d'informació sobre les sèries documentals dels arxius eclesiàstics espanyols, i aconseguir així un servei millor i més eficaç a favor de la investigació.

A més dels dos volums esmentats (*Guia* i *Memoria Ecclesiae*), se n'ofereix un de tercer denominat *Instrumentos informàtics de consulta de los archivos de la Iglesia en España: vol III-1, Corpus de la Historia de la Iglesia*. També cal assenyalar que els tres volums es podran consultar en una pàgina web.

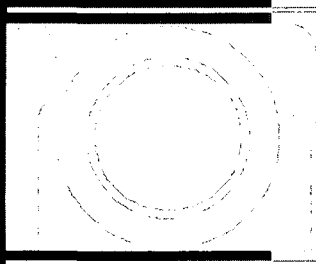
Josep M. Martí Bonet

Arxiver diocesà de Barcelona i president de l'Associació d'Arxivers de l'Església a Espanya

Plàtans farcits amb guindes

INGREDIENTS:

un plàtan per persona
préssecs en almívar
guindes
sucre cremat

PREPARACIÓ:

Per preparar aquestes postres cal un plàtan per persona. Obriu el plàtan en sentit horitzontal i buideu-lo amb l'ajuda d'una cullereta de cafè. Quan feu aquesta operació aneu amb molt de compte i deixeu una paret una mica gruixuda perquè no es trenqui la pell. Al final el plàtan ha de quedar com una caixa buida.

En un bol poseu-hi un parell de préssecs en almívar i una mica de la polpa del plàtan i bateu-ho tot ben fi. Quan ja estigui ben batut, farciu el plàtan i poseu-hi un parell de guindes per decorar-lo. Per fer més dolces les postres, regueu el plàtan farcit amb una mica de sucre cremat per sobre i bon profit!

LLIBRES

Un testimoni històric de gran valor

El Concili Vaticà II és l'esdeveniment més important que ha viscut l'Església catòlica en el segle xx. Però no només el Concili mateix, sinó la seva aplicació en els anys posteriors, resulten inexplicables si es desconeix el desenvolupament dels debats conciliars, i la conformació en ells de diferents grups d'influència. Aquest llibre del P. Ralph M. Wiltgen, missioner del Verb Diví, relata amb un estil àgil i amè les múltiples interrelacions d'aquests grups entre ells i amb les autoritats del Concili, de la Cúria romana i del Papa. Per la seva exquisida fidelitat als fets, ha esdevingut una important obra de referència. Per escriure'l l'autor ha tingut accés a tots els documents oficials lliurats als Pares conciliars durant les quatre sessions, corres-

pondència privada i oficial, les actes de les reunions i documents difosos per les conferències episcopals. (C.C.)

Ralph M. Wiltgen, s.v.d., *El Rin desemboca en el Tíber. Historia del Concilio Vaticano II.* Editorial Criterio Libros, Madrid 1999, 342 pàg.

Ángela C. Ionescu, *Vecina de Nazaret.* Editorial Narcea, Madrid 2001, 142 pàg.

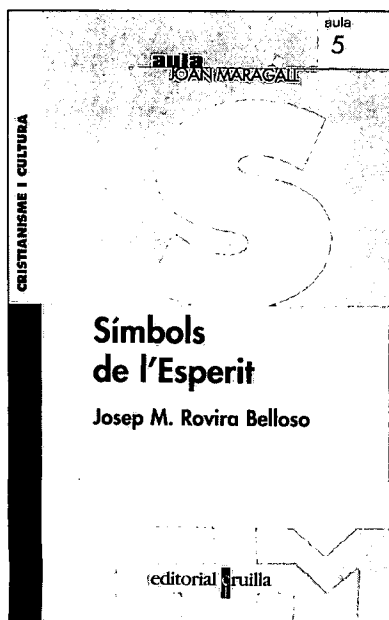
Maria, companya i amiga

Ángela C. Ionescu, nascuda a Romania, vol portar a aquestes pàgines, des de les terres de l'Alt Tajo on ara viu, l'experiència de la seva vida diària en companyia de Maria, filla de Joaquim i Ana, nascuda a Natzaret pocs anys abans de l'any zero. «Tots el dies, ella i jo caminem un tros plegades. El tros del despertar, o del dinar, o de la compra, o de la preocupació diària; de l'alegria inesperada, de la tristesa, de la injustícia, de la bellesa, de la pregària, del cansament, del constipat, de la compassió, de la lloança... És veïna meva, viu aquí al costat, en la porta del davant, en el meu cor», escriu Ionescu. Més endavant afirma el següent: «Et busco a tu, i et busco perquè sé que a través teu arribaré a Jesús, el mateix que a través d'Ell arribo al Pare. Tu ets la porta del teu Fill.» (C.C.)

El significat dels sacraments

Davant del fet que els sacraments catòlics són objecte d'una gran incomprensió, Mn. Josep M. Rovira Belloso es proposa en aquesta obra explicar-los des d'una perspectiva que parteix del seu component simbòlic. Analitza quina és la situació real, tant social com teològica, dels sacraments i defineix els conceptes fonamentals que s'han d'utilitzar en la teologia sacramental (misteri, signe, símbol, sacrament, culte, celebració i fe). Amb l'ajuda de la patristica cristiana, estableix una concepció simbòlica en la qual els sacraments adquireixen una significació rica i plena. Aquest llibre té el seu origen en les conferències pronunciades per l'autor en la cinquena edició de l'Aula Joan Maragall, organitzada per la Fundació Joan Maragall el maig del 2001. (C.C.)

Josep M. Rovira Belloso, *Símbols de l'Esperit.* Editorial Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Col·lecció Cristianisme i Cultura, Barcelona 2001, 240 pàg.

106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf · BISBAT DE BARCELONA

103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa · BISBAT DE GIRONA

104.4 FM Solsonès · BISBAT DE SOLSONA

105.0 FM Alt Urgell (Ràdio Principat)

107.5 FM Andorra (Ràdio Principat) · BISBAT D'URGELL

El llibre de la setmana

Actualment es pot ser missioner?

El terratrèmol que ha arrasat la regió índia del Gujerat ens ha impressionat a tots. Hem vist imatges televisives esgarifoses, en què entre la ruïna de pobles sencers, homes i dones intentaven recuperar les seves pertinences o els cossos dels familiars esclafats per la ruïna. S'han fet moltes crides a la generositat, i en la mesura que han pogut, han estat molts els que han aportat la seva ajuda. Un esforç important en uns, una petita contribució en altres, però en tots un desig conscient d'estar al costat de tants desheretats en un continent lacerat a causa de tanta desgràcia.

Molta gent, però, s'ha preguntat què és això del Gujerat, on cau aquesta zona tan castigada per la naturalesa, com són els seus habitants... perquè Gujerat és molt lluny, i sovint costa ser solidari amb el que està tan lluny dels nostres països occidentals.

El llibre del navarrès Manuel Díaz Gárriz, jesuïta missioner durant gairebé 50 anys, ajuda molt a respondre als interrogants que planteja la llunyania, i, per què negar-ho, la dificultat que crea la ignorància comuna d'allò que no ens afec-

Manuel DÍAZ GÁRRIZ, s.j.
Misionero hoy.
Mensajero, Bilbao 2001

ta directament.

En primer lloc, *Misionero hoy* és un llibre testimonial. Sí, actualment hi ha missioners que estan en països llunyans, i que un dia van sentir la crida de Jesús quan es lamenta que «la collita és abundant, però els segadors són pocs». Abandonar la tranquil·litat i el confort d'Estella, a Navarra, i traslladar-se a un món desconegut, que a més se suposa diferent, inhòspit o almenys complex i difícil no és una cosa a l'abast de tothom. Díaz Gárriz, com molts homes i dones dels països d'Occident, va acceptar el repte, i es va inserir totalment en la nova vida que l'esperava al Gujerat. I dels records de tot el que va viure, va observar, va fer i va patir ha sorgit aquest llibre que podem dir sense embuts que és de lectura obligada per a qui vulgui endinsar-se en l'esperit missioner en

la nostra època, i aspiri a conèixer alguna cosa més que notícies de premsa esporàdiques sobre la realitat de les zones de l'Índia que ha devastat el terratrèmol.

Misionero hoy es llegeix de gust, perquè s'adverteix de seguida que no és ficció, tot i que reflecteix moments en què sembla que la realitat es torna inversemblant. Però, precisament perquè Díaz Gárriz sap explicar-la, ens interessa i, en alguns moments, apassiona. Les seves pàgines estan plenes d'anècdotes vives, que ens expliquen com són, com viuen, com pateixen, en què creuen, en què somien, els habitants de les regions que ell va trepitjar per primera vegada, abans que cap altre missioner.

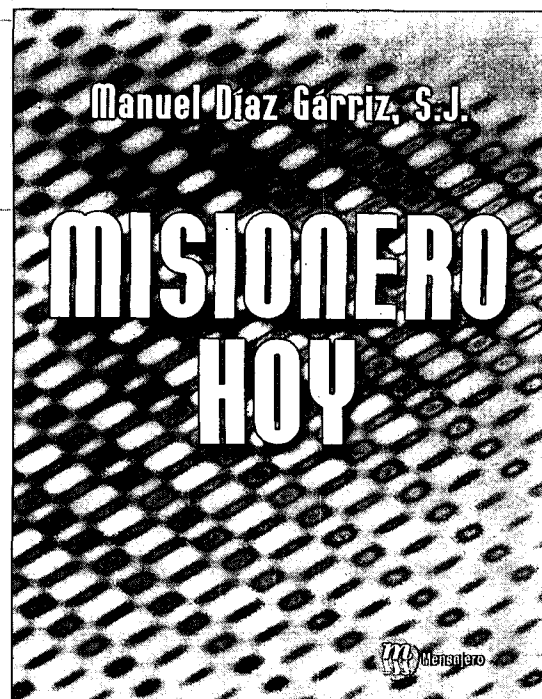
I, el més important, tot el que ens explica ens ho explica amb respecte, sense distàncies, i a vegades fins i tot amb admiració davant d'aquests pobles tan diferents i de costums tan diversos.

El llibre de Díaz Gárriz fa admirar i estimar la tasca actual dels missioners, i ajuda a voler fer-se present en la seva

feina. I fa que experimentem el sentit més seriós i coherent de la solidaritat envers els nostres germans allunyats, als quals ell, com tants altres, han anat a ajudar i il·luminar, motivats per una vocació de servei, resposta a la crida de Jesús.

Llegiu aquest llibre, us descobrirà moltes coses noves i encoratjarà potser el vostre esperit missioner d'una manera que no sospiteu pas.

Cristóbal Sàrrias

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 12.480 ptes./any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament d'12.480 ptes. per any

☐ Amb dos pagaments semestralment de 6.240 ptes.

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 905 988 - Fax 934 902 035

La sardana i la dansa

Activitats diverses

• A Lloret de Mar, el 2 de juny, va començar el cicle estiuenc de sardanes, amb una ballada cada dissabte a la nit, i amb la intervenció de diverses cobles. Les ballades es fan a la plaça de la Vila, al començament del passeig Marítim. El cicle es farà sense interrupció, cada dissabte, fins al 29 de setembre. Amb aquest cicle es compleixen 75 anys d'activitats sardanístiques estiuencs, unes ballades pensades principalment per atraure l'interès dels estiuencs i turistes, ja que, en cada ballada, les dues primeres sardanes s'interpreten com a concert, i ofereixen així la possibilitat d'una millor captació de la música per a cobla, com a sardana.

• El dia 19 de maig es va celebrar a Figueres el lliurament de premis del dinovè concurs musical Francesc Basil. Cal lamentar la participació minsa d'obres —nou en total— però també remarcar l'èxit del concert que van oferir les cobles Ciutat de Girona i Mediterrània. El jurat, format pels mestres Josep Cassú, Jaume Cristau, Manuel Oltra, Josep Solà i Jesús Ventura va adjudicar el primer premi a la sardana

de Joan Lluís Moraleda, *La Rambla*, sardana que va merèixer també el premi Popular, concedit per votació del públic assistent. Una dualitat de premis, en una mateixa sardana, no gaire freqüent. El segon premi va ser per *Petita Clàudia*, d'Urbano López, i van quedar finalistes els compositors Joan Bardés, Jordi Morales i Josep Bou. En el concert es va fer un acte de reconeixement al compositor Agapit Torrent, que perdíem el 1991, i es va interpretar les seves sardanes *Lluïsa* i *Rosa de gener*.

• El dissabte 16 de juny, a Terrassa, al centre cultural de La Caixa (Rambla d'Egara, 340), s'anuncia una trobada d'informadors sardanistes, amb un ordre del dia que presenta: els espais sardanistes actuals en els mitjans de comunicació, la creació de la Secció d'Informadors Sardanistes de la Federació Sardanista de Catalunya i una taula rodona sobre el tema del llenguatge de la comunicació aplicat al món sardanista. Cal confirmar l'assistència al telèfon 933 197 637.

Josep Ventura

Pensadors cristians del segle xx (44)

Charles de Foucauld i la imitació personal de Jesús

RETROBAR LA FE PERDUDA

Molts dels homes i dones del segle xx que han marcat el pensament i l'espiritualitat cristianes han passat per períodes d'indiferència religiosa o, fins i tot, d'ateisme radical.

Charles de Foucauld, nascut a Estrasburg i militar de professió, és un d'aquests personatges que ens sorprenen amb un canvi radical en els plantejaments de la vida. En efecte, orfe a l'edat de sis anys, perdrà la fe cristiana als disset (1875). Un any més tard ingressa a l'Escola Militar Especial de Saint-Cyr. Al llarg de la seva carrera militar actuarà diversos cops de manera indisciplinària. Lluitarà en diverses campanyes militars i finalment abandonarà l'exèrcit.

El 1886 comença una etapa de reflexió. La vida mundana no el satisfà, se sent buit. Els interrogants sobre l'existència i sobre el futur de la seva vida el portaran a retrobar-se amb la fe cristiana. Una fe perduda en l'anonimat més absolut de l'esperit. En el retorn a Déu tindrà un paper destacat el pare Huvelin i la seva tia Moitessier. Amb tots dos Foucauld mantindrà una constant correspondència al llarg de la seva vida.

El camí del retrobament senzill, però profund, de la fe, portarà el nostre pensador francès a ingressar a la Trapa (1890). Una decisió no gens fàcil i presa per la irresistible necessitat de viure la vida cristiana amb una més gran perfecció.

Foucauld, també anomenat germà Carles de Jesús, decideix marxar cap a Terra Santa el 1897. Es col·loca al servei de les germanes clarisses de Natzaret. Des d'allà escriu innumbrables meditacions i notes, publicades posteriorment. I conrea el gènere epistolar (cf. *Lettres à mes frères de la Trappe*). Tot això forma part dels seus famosos *Ecrits spirituels*, tan llegits i meditats al llarg del segle xx.

El 1990 torna a França. Serà ordenat sacerdot catòlic el 9 de juny del 1901. Ordenació que l'omplirà d'amor immens envers els altres, cosa que el farà ascendir un esgló més en l'escala cap a la identificació amb Jesús de Natzaret. En aquest mateix any, després de ser ordenat, tornarà a Àfrica, aquest cop al Sàhara. La imparable activitat missionera i catequètica es desenvolupa en cartes, meditacions i en el contacte amb els amics, militars i moltíssims laics.

Fruit de tot això serà la creació de l'Associació dels Germans i Germanes del Sagrat Cor de Jesús (1909-1913). Associació que busca engrescar i convocar els laics evangelitzadors perquè continuïn donant a conèixer Crist a aquells que el desconeixen. Després

La força i la bellesa de l'espiritualitat de Charles de Foucauld (1858-1916) guien encara avui la fe de moltes persones. Home d'una vida pobre i evangèlica, ens ensenya que és en la pregària i en la senzillesa de la vida on trobarem, sens dubte, la felicitat autèntica.

Charles de Foucauld.

d'una tasca evangelitzadora exemplar, morirà de manera violenta i dolorosa ferit el 1916.

EL SEU CAMÍ INTERIOR

Charles de Foucauld és lluny de ser un mer teòleg acadèmic. S'identifica amb un home que experimenta i ens dona a conèixer la seva experiència. La seva fe ve marcada amb intuïcions innumbrables i l'essencial de les seves creences és: Jesús de Natzaret, l'Eucaristia, la recerca de la felicitat, la unitat, Maria, la Paraula evangèlica...

Després de convertir-se, Foucauld estableix una relació personal amb Jesús. El contemplarà com el germà estimat i Senyor Jesús. Allò que impacta en Ell no és pas la seva divinitat sinó més aviat la seva humilitat, la seva tasca humana i la seva abjecció. Per a ell seria l'obrer de Natzaret.

Resulta que un altre pilar de l'espiritualitat de Foucauld és l'Eucaristia. L'identificarà totalment amb Jesús mateix. És ell qui resta amb nosaltres des de l'humil lloc del Sagrari. I escriurà: «Em trobo novament en la meua clausura, als peus del Sagrari diví, per portar, sota la mirada de l'Estimat, una vida tan semblant a la de la divina casa de Natzaret com m'ho permeti la misèria

del meu cor» (cf. XXV *Lettres inédites* de P. de Foucauld).

LA RECERCA DE LA FELICITAT

A més dels problemes quotidians de la vida, en Charles de Foucauld cal afegir que ho deixà tot: família, amics, la seva terra... tot per seguir Jesús. Davant les dificultats de la vida i de les crisis del moment, el pensador francès insisteix que també podem ser feliços. Cal cercar la felicitat en tot moment.

I trobarem la felicitat en l'oblit d'un mateix, enfrontant-nos a l'egoisme que tots portem dins. Oblit d'un mateix per viure de cara als altres, *ad alterum*. I no és un oblit perquè sí, sense sentit. Neix de l'amor a Jesús, i del seu programa d'amor als altres. De perdó, de reconciliació, de servei, d'entrega.

Foucauld converteix l'experiència diària de la pròpia debilitat i la dolorosa consciència del seu no-res en fruits de felicitat i alegria interior. Aquesta és una de les grans intuïcions del trapenc francès: estimar apassionadament, assaborint els moments de cada dia, sota la contemplació dels valors cristians, d'entre els quals destaca la pau. Per això, afirmarà: «Com més s'oblida l'ànima d'ella mateixa, i entra en aquest arravatament de la felicitat de Jesús, més entra en

aquesta pau de la qual s'ha dit: Feliços els que posen pau» (cf. Carta a la seva germana, dins *Ecrits spirituels*).

IMITACIÓ AMB LA PRÒPIA VIDA

La imitació de Jesús de Natzaret és la clau de l'espiritualitat de Foucauld. Repetia una vegada i altra que «la perfecció és ser com el Mestre». I hem explicat el que representava Jesús per a ell. De fet, la veritable imatge del Mestre la traurà constantment dels Evangelis.

És la Paraula evangèlica la font veritable de l'encontre amb l'Estimat. Una font d'on brolla la fe viva que impregnà tota la seva vida trapenca. I és així, perquè Charles de Foucauld no llegeix l'Evangelí amb el propòsit d'extreure'n idees o arguments per donar raó del seu cristianisme.

Foucauld aspira a amarar-se dels valors evangèlics, omplir-se de l'esperit d'aquestes pàgines, «llegint i rellegint, meditant i tornant a meditar sense parar les seves paraules i exemples: que facin en l'ànima com la gota d'aigua que cau i que torna a caure sobre una pedra, sempre al mateix lloc» (cf. Carta a L. Massignon, dins *Obres spirituelles*). Incideix en el fet que és propi del cristià veure Jesús, no com si aquest hagués viscut en un altre temps, sinó veient-lo viu ara, compartint la seva vida.

Per a Foucauld la fe cristiana no és una qüestió social ni de costums. És un impacte total en la vida de l'ànima, que cala a poc a poc. I tots podem aconseguir-ho. A més de la gràcia, es requereix la voluntat de desitjar-ho. Desitjar (per què no?) ser feliços també en aquesta vida, al costat del Mestre.

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista, (stein@mixmail.com)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

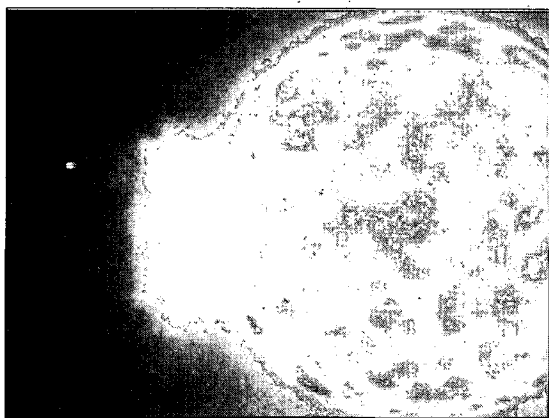
RÀDIO ESTEL

Informeu-vos al telèfon: 934 905 988
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

Una estrella s'ha cruspit un dels seus planetes

La notícia ha estat donada per TV i pels periòdics. Els lectors d'aquesta plana de *Catalunya Cristiana* segurament ja n'estan assabentats. Ho publicà en el número del 10 de maig passat la revista *Nature* i se'n feren ressò els mitjans de comunicació. A l'article Rafael Rebolo (de l'Institut Astrofísic de Canàries) explica les conclusions a què ha arribat amb la col·laboració de Garik Israelian (del mateix institut) i Michel Mayor i Nuno Santos (de l'Observatori de Ginebra, Suïssa). Que un planeta acabi caient sobre l'estel que rodeja és cosa que pot passar, ben prevista pels astrofísics, i amb més probabilitat si té una òrbita molt excèntrica, en forma d'el·lipse allargassada, i no com la tenen els planetes del nostre sistema solar —llevat de Plutó— que és gairebé circumferència, però poder-ho afirmar ara amb una certa seguretat que això passa en un cas concret té el seu interès.

Es tracta de l'estrella situada a uns 88 anys llum de la constel·lació de l'Hidra catalogada com HD 82943. Té una massa com la del Sol (la diferència és només d'un 5%) i lluminositat gairebé igual. D'estrelles amb planetes ja se n'han trobat una seixantena als darrers anys, si bé només quan el planeta és molt gran

Simulació del procés d'impacte del planeta.

(com el nostre Júpiter o més encara) i pròxim a l'estrella. Ara bé, en el cas present el planeta que aquests astrofísics ens diuen que ha estat absorbit no s'havia vist mai, i el fet d'haver estat engolit pel seu sol s'ha deduït indirectament. Després d'haver analitzat l'espectre de la llum procedent d'aquesta HD 82943 s'ha vist que té una quantitat notable de liti. Aquest element normalment no es veu a les estrelles perquè les reaccions nuclears que s'hi realitzen acaben destruint-lo. Si n'hi ha és que ha vingut d'un astre fred. Cal suposar que d'un planeta. No hi ha cap altra explicació plausible. Havia de caure-hi no fa gaire. D'aquí a pocs segles ja no n'hi haurà. I com va anar la caiguda? Havia de ser impressionant. L'energia produïda per la caiguda

del cometa Shoemaker-Levi sobre Júpiter, observada fa pocs anys pels astrònoms, va ser espectacular. Com seria la de tot un planeta sobre HD 82943 que va alliberar segurament una energia d'un centenar de milers de milions més alta? Ningú a la Terra va gaudir de l'espectacle.

Nota: es calcula que la Terra també serà absorbida un dia pel Sol. Però d'aquí uns 5.000 milions d'anys. No ho podrem pas veure (si no és des del cel).

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Església i ciència al llarg de la història

6 Un monjo científic que va ser Papa

Es mereix un capítol a part. Som a la segona meitat del segle X quan a Vic ja havien arribat textos àrabs que hi van ser traduïts al llatí abans i tot de la fundació de la cèlebre Escola de Traductors de Toledo. A la capital d'Ausona hi ha de bisbe Ató (o Aitó, o Hattó; es troba escrit de les tres maneres). I sota el seu guiatge un benedictí vingut d'Aurillac (Alvèrnia, França) s'aprofitarà dels coneixements àrabs que hi trobarà fins a ser-ne després l'introduïdor a Europa. És una història ben interessant.

Va estudiar el Quadrivium a la Ciutat Comtal

Era pels volts del 940 que a Aurillac (en alvernès Orllac) d'una família humil naixia el nostre personatge. Es deia Gerbert i ja va rebre la primera educació (el Trivium) al monestir benedictí d'Aurillac, on es distingí per la seva intel·ligència. Havent-hi professat de monjo, l'abat Gerald el deixà anar a cursar el Quadrivium (aritmètica, geometria, astronomia i música) a Barcelona el 967, amb el comte Borrell II, que el vol tutelar, confiant la responsabilitat del seu ensenyament al bisbe Ató de Vic. Aquí el jove monjo Gerbert es trobà amb una mentalitat oberta a la ciència dels àrabs assimilada ja en gran part pels savis locals, entre els quals l'ardiaca de la catedral, Sunifred Llobet, traductor de textos àrabs, amb el qual l'uni una bona amistat (es conserva part de la correspondència que després tingué amb ell). Així, doncs, adquirí una sòlida formació científica. S'entusiasmà amb la matemàtica àrab (ho demostrà més endavant) i aprengué astrologia (és a dir astronomia), com també alquímia, ciències naturals i música.

Tenia ja fama de científic quan el 975 acompanyà el comte Borrell i Ató a Roma. El

papa Joan XIII en adonar-se de la intel·ligència i ciència d'aquell monjo va voler que es quedés a la ciutat eterna. I s'hi estigué dos anys al servei del Pontífex. Quan l'emperador Otó II acudí a veure el Papa li fou presentat el monjo Gerbert i decidí protegir-lo. Va voler que fos el preceptor del seu fill, el futur Otó III, i després el posà, el 972, de professor a l'escola de la catedral de Reims. Cinc anys més tard el nomenà abat del monestir de Bobbio, però no s'entengué prou amb els monjos que hi havia ni amb els vassalls del monestir i va preferir tornar-se'n a fer el seu mestratge a Reims, si bé això no li féu perdre el títol d'abat de Bobbio. El 996 era nomenat bisbe de la ciutat en què s'havia passat gairebé dues dècades fent-hi de professor.

Però n'hagué de marxar el 996 perquè el nou rei de França, Robert, no l'acceptà i se'n va haver d'anar a refugiar-se a la cort del nou emperador Otó III, que, com hem dit, havia estat alumne seu. L'emperador, poc després, el va fer bisbe de Ravenna.

I el 999 era nomenat Papa. Va ser el primer francès que arribà al solí pontifici. Prengué el nom de Silvestre II. Tots els historiadors que hem consultat subratllen la magnanimitat que tingué amb els enemics; els perdonà tots ben generosament sense prendre cap mena de represàlia, ni contra el rei francès ni contra alguns que l'havien calumniat. Va ser també «un monjo auster en el solí pontifici» (Daniel Rops), «home humil i fort, una ànima curulla alhora de tendresa en Déu i d'intrepidesa indestructible». No hi ha cap dubte que va ser un pontífex exemplar, «home summament benèfic per a l'Església» (Bernardí Llorcà). Promogué l'evangelització de Polònia i d'Hongria (concedí el títol de rei al sobirà d'aquest país), va animar els cris-

tians davant la por infundada del l'any 1000, s'esforçà per la pau entre les nacions... I no s'oblidà de Catalunya on s'havia format en ciències: atorgà privilegis a Sant Cugat del Vallès i intervingué en la reforma del monestir de Sant Benet de Bages. Una cosa no li va sortir bé: s'esforçà en la restauració de l'imperi en la persona d'Otó III i això li originà l'enemistat de famílies italianes, com els comtes de Tívoli i, més encara, els Crescenzi de Roma. La cosa acabà amb un motí promogut pels seus enemics que l'obligà a exiliar-se. Va morir el 1003, poc després de tornar a Roma, segons sembla, i no a l'exili com algun historiador suposa.

L'obra científica del monjo Gerbert

No es pot negar que va ser un dels científics més brillants de la seva època. En matemàtiques principalment, però també en química (alquímia en deien) i astronomia. A causa d'això els seus enemics van fer córrer llegendes ignominioses, com la que deia que tenia poders màgics per haver pactat amb el diable. Com a matemàtic va ser el primer que va introduir el sistema numèric posicional amb els signes aràbics, tot mostrant l'avantatge que tenien sobre la manera d'escriure romana amb les lletres I, V, X, L, C, D i M (proveu de fer la multiplicació de XXXVIII per DCCCXL en comptes de fer 38 per 840). Va aplicar el sistema a l'ús de l'àbac per al càlcul i en va escriure un tractat (després de desenvolupar-ne un model a Reims quan n'era professor). Va escriure també sobre geometria. Curiosament, però, no tingué gaire èxit en la introducció del nou sistema de les xifres indoaràbigues. Caldrà esperar dos segles abans no es generalitzi a tot Europa. I és que es deia: «Què és aquesta moda d'escriure amb signes dels àrabs les quantitats? Això és cosa del dimoni! Les xifres romanes són cristianes; fa segles que es fan servir a l'Església, mentre que les aràbigues vénen d'infidels i no es poden acceptar.» Així raonaven els seus enemics i ni l'autoritat que adquirí com a Papa no va ser

suficient per a fer adoptar el nou sistema numèric.

Com a astrònom (o astròleg com també se'n deia, però no pas en el sentit supersticiós) va escriure *De utilitatibus astrolabii*, del qual se'n conserven onze còpies manuscrites (entre elles el n. 225 del monestir de Ripoll, del segle XI, que es conserva ara a l'arxiu de la Corona d'Aragó). Els seus coneixements de música junt amb els de física li permeteren construir un orgue per a la catedral de Reims a vapor. Inventà també algunes màquines hidràuliques, i es diu que fins i tot va fer un primer rellotge de pèndol.

L'oposició creada a l'entorn del Papa pels que no acceptaven tampoc les reformes eclesiàstiques que empenia va ser tan forta que fins i tot es va arribar a fer creure al poble que quan moriria, Satanàs se li enduria l'ànima. I que això passaria un dia que anés a Jerusalem. I es va dir que s'havia complert la predicció perquè un dia que celebrà la missa a la basílica romana de Santa Creu de Jerusalem s'havia posat pàl·lid i va morir al cap de poc. Que la pal·lidesa que se li havia vist era a causa d'haver vist el dimoni al seu costat a punt d'endur-se-li l'ànima. I es va dir que, un cop mort, la seva tomba era plena de sofre i de diables, i que el seu cos havia estat fet a trossos per ordre seva perquè Satanàs no se'n pogués apoderar. Aquesta llegenda va córrer pel poble romà i durà anys, fins que el 1648, per acabar d'una vegada, les autoritats pontificies van fer obrir el sepulcre de Silvestre II i hi trobaren el cos ben sencer i gairebé intacte amb les mans creuades sobre el pit i la mitra al cap.

Sobre la figura del monjo Gerbert-Silvestre II s'han celebrat ja tres congressos: l'any 1983 a Bobbio, d'on ell havia estat abat, l'any 1996 a Aurillac, la seva pàtria, i l'any 2000 a Vic i Ripoll amb el títol «Gerbert D'Orllac i el seu temps: Catalunya i Europa a la fi del primer mil·lenni».

Gerbert va demostrar amb la seva vida que el cultiu de la ciència no era pas incompatible amb càrrecs eclesiàstics, ni amb el de més amunt de tots.

CADENA ESTEL

Des de les 02.15 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Espurna d'Alba, a les 07.15 hores.
Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30, 20.30 i 2.10 hores.
Pensament humà i cristià, cada hora.
Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.

Dilluns

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia). Presentat per Ignasi Miranda.
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika* (espai infantil).
21.15-22.00 *L'altra lluna* (oci alternatiu). Presentat i dirigit per Xavier Pereira.
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (Església i solidaritat). Presentat per Emili Pacheco i Noemí Llorens.
23.00-00.00 *Planisferi* (viatges i turisme). Presentat per Cristina Barufet.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Xavier Aguilar.
02.00-02.05 *Espurna d'Alba* (poesia). Presentat per Carme Catà i Jaume Rocosa.
02.05-02.10 *Dietari de Música i Músics* (efemèrides musicals). Presentat per Joan Úbeda.
02.10 *Evangeli*

Dimarts

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Cum laude* (ensenyament i universitats). Presentat i dirigit per Oriol Freixenet i Enric Violan.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Foto de Família*. Presentat i dirigit per Anna Canyiguerol.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dimecres

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Planeta blau* (medi ambient). Presentat i dirigit per Cristina Crespo.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Mar de Claror* (catequesis). Presentat per Rosa Deulofeu.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dijous

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Bojos per la ciència* (ciència i tècnica). Presentat i dirigit per Antoni Paris.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-01.00 *Minut 91* (esports minoritaris).
01.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Divendres

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-22.00 *Els temps de la música* (música clàssica). Presentat i dirigit per Joan Úbeda i Roger Padullés.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges). Presentat i dirigit per Joan Armengol.
00.00-02.00 *La Gruta* (acompanyament a malalts de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes). Presentat i dirigit per Antoni Deulofeu.
02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dissabte

21.00-22.00 *Tanca els ulls i fixa-t'hi bé* (música de cinema). Presentat i dirigit per Josep Chavarría i Xavier Cazeneuve.
22.00-23.00 *El zoo de vidre* (actualitat teatral). Presentat i dirigit per Aure Farran.
23.00-00.30 *Ningú No És Perfecte* (cinema). Presentat per Montse Viadé i Àlex Vicente.
00.30-01.00 *Fila 7* (teatre musical). Presentat per Sergi Corbella.
01.00-01.30 *Cova de Jazz* (jazz i blues). Presentat per Gemma Abellán.
01.30-02.00 *De nou n'heu* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmau.
02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Diumenge

09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per J. M. Rojo i Eva Franquès.
18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli* (comentari, lectures i Evangeli del dia). Presentat per Carles Rivas.
18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i eucaristia des de la Catedral de Barcelona).
20.00-20.30 Selecció musical
20.30-21.00 *La Proroga* (esports i resum de la jornada). Presentat per David Amador.
21.00-23.00 *Minut 91* (esports minoritaris).
23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Bíblia i teologia). Presentat i dirigit per Anna Molins.
00.00-00.05 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana). Presentat i dirigit per Xavier Morlans.
00.05-00.30 *Missatge en una ampolla*. Presentat i dirigit per Miquel-Albert Soler i David Ciscar.
00.30-01.00 *A tot cor* (música coral). Presentat per Joan Casas.
01.00-01.30 *Cova de country*. Presentat per Rafael Corbí.
01.30-02.00 Selecció musical
02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00-09.15 *Informatiu matí el Temps*
Agenda
12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius el Temps*
13.15, 19.15 *Inf. migdia*
14.00-14.15 *Recomanació*
20.00-20.15 *Inf. vespre el Temps*

Cada dia

06.45 *Un bon motiu per viure*
10.45, 17.45 *Recomanació turística*
12.45, 18.45 *Agenda*

Dimarts

00.00-00.30 *Estels sobre el Principat*

Dimecres

00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

Dissabte

09.00-09.30 *Una setmana més*
Recomanació
13.00-13.30 *Església d'Urgell*
13.30-14.00 *In Corpore Sano*

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista a Mn. Enric Prat i Jordana; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

Diumenge 17

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
Realitzador: Javier Santamaria.
09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 11)
«Guatemala: aulas para la libertad.»
A causa de la repressió política durant 36 anys, el país té moltes bosses de pobresa. Aquestes han provocat grans moviments migratoris cap a la capital. Els suburbis són un exemple del destí dels desplaçats. Mans Unides dona suport a diversos projectes en l'àmbit de l'educació infantil i l'alfabetització d'adults amb molt bons resultats.
10.00 *Últimas preguntas*
«El drama humano y moral del tráfico de mujeres.»
L'última Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal va fer públic un document per denunciar una nova manera d'esclavitud: el tràfic de dones per a la prostitució. Quines són les causes d'aquesta situació? Quina protecció legal tenen aquestes dones? Què fa l'Església per elles?
10.30 *Santa Missa*
Amb la participació de l'Agrupació Polifònica de Vilafranca, de Vilafranca del Penedès (Alt Penedès), sota la direcció de Xavier Cervera.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i

Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

11.20 *Esglésies de Catalunya*
Sèrie documental.

Dilluns 18

17.20 *Pueblo de Dios*

Diumenge 17

09.00 *Signes dels Temps*

«Entrevista a Pere Borràs.»

El programa entrevista el nou secretari provincial de la Companyia de Jesús a Catalunya, Pere Borràs. En la conversa es parlarà del futur de la vida religiosa i de la presència dels jesuïtes a Catalunya. Pere Borràs té 53 anys i prendrà possessió del càrrec el 25 de juny proper.

Altres temes:

—Reportatge sobre les obres d'art religioses del Museu Diocesà i Comarcal de Lleida.
—Presentació del portal d'Internet OneWorld que reuneix més de 900 entitats i ONG d'arreu del món.
—Reportatge sobre el telèfon «La veu de l'Evangeli» del Servei Catòlic d'Informació (SECIN).
—Història de l'Església, a càrrec de Josep M. Ballarín.

—Comentari de l'Evangeli.

(Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge a les 11.20 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

Divendres 15

20.30 *Creure avui*

Parlem de l'àliga de Mataró amb Nico Guanyabens; reportatge: 150 anys de les religioses de la Immaculada Concepció a Mataró.
Presenta: Stefi Leonardi. Coordina: Albert Dresaire.
El programa repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30 h.

Cada divendres

21.00 *Camí de vida*

Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

Canal Berquedà de Televisió

Bona notícia programa quinzenal que s'emet els dijous a les 20.15h, el dissabte (nit) i el diumenge (matí, tarda i nit).

JUNY ÉS EL MES CONSAGRAT AL SAGRAT COR DE JESÚS

Internet

• **MISSES.**— www.misas.org és un lloc a Internet des del qual es pot saber on i quan assistir a missa. Des d'aquesta pàgina l'usuari pot localitzar la missa que més li convingui seleccionant la província interessada. L'objectiu és informar sobre els horaris de missa a l'Estat espanyol.

• **FÀTIMA.**— www.fatimavirtual.com/ CAESFA és l'adreça de la Casa d'Espanya a Fàtima. Hi trobareu tota la informació sobre acollida, assistència i acompanyament. Compta amb professionals del turisme que us informaran i gestionaran allotjament especialment per a grups.

Altres bisbats

• **TURBALLOS.**— La comunitat de Turballos convida el **23 de juny** a participar en la celebració de la vetlla de Sant Joan. Més informació: tel. 966 516 710 i 966 660 726.

Barcelona

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El **17 de juny**, a les 11.15, concert de l'orquestra de cambra Amics dels Clàssics, amb

Anke Sand (viola), George Motatu (violoncel) i Joan Palet (director). Hi interpretaran obres d'Albert Sanpablo, Odiló M. Planàs, Johan-Christian Bach, Carles Miquel Solà, Georges Motatu, Joan-Lluís Moraleda i Eduard Toldrà. C/ Astúries, 83 - Barcelona.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El **18 de juny**, a les 19.30, reflexió de l'actualitat cultural i religiosa amb Albert Sáez, periodista, subdirector del diari *Avui* i patró de la Fundació Joan Maragall. C/ València, 244, 1r - Barcelona.

• **PREGÀRIA.**— El **18 de juny**, a les 20.45, sobre *Des del clam dels oprimits, l'enyorança del Pare*. Condueix: J. L. González Faus, s.j. Lloc: església dels jesuïtes, c/ Casp, 27 - Barcelona.

• **ATENEU BARCELONÈS.**— El **19 de juny**, a les 19.30, Ramon Alcoberro (professor de Filosofia a la UdG), Lluís Alegret (professor de Filosofia a l'IEC Maragall) i Agustí Boadas (professor de Filosofia a la UOC) parlaran sobre «Reflexió sobre la societat del coneixement. Pensar Déu a l'era de la tècnica». Més informació: c/ Canuda, 6 - Barcelona, tel. 933 436 121, fax 933 171 525, a/e: ateneubarcelonès@eresmas.com

• **CÀRITAS.**— El **20 de juny**, a les 19.00, organitza una conferència sobre *De la tolerància a la comprensió: cap a una societat inclusora*, a càrrec de Mi-

quel Àngel Essomba, professor de Pedagogia a la UAB. Lloc: Centre Cultural Fundació "la Caixa", passeig de Sant Joan, 108 - Barcelona.

• **ESCOLA DE PREGÀRIA PER A JOVES.**— El **21 de juny**, a les 20.00, al cor de la catedral de Barcelona, sobre *En Ell, fent present l'Església*. És un espai diocesà de pregària compartida i acompanyada per la reflexió del cardenal Ricard M. Carles. Aquesta darrera sessió del curs es clourà amb una eucaristia i un refrigeri.

• **PARRÒQUIA SANTA MARIA DEL GORNAL.**— El **24 de juny**, a les 12.00, botiga de la solidaritat i missa preparada per tallers solidaris. Dins de la festa major del barri hi haurà un acte ecumènic de pregària. Av. Carmen Amaya, 31-33 - l'Hospitalet de Llobregat, tel. 933 351 738.

• **JORNADES D'ESTUDIS FRANCISCANS.**— Els dies **28 i 29 de juny** tindran lloc aquestes jornades d'estudi i de diàleg aprofundint en l'espiritualitat, la història i la teologia franciscanes. Estan organitzades per la Família Franciscana de Catalunya, amb el suport de la Facultat de Teologia, i estan obertes a tothom. Enguany aprofundiran sobre el diàleg amb l'islam.

• **CIMDOCAT.**— El Cercle d'Investigació i Documentació Medieval de Catalunya organitza, el **30 de juny**, una

sortida homenatge a Carlemany al castell de Mediona. Més informació: tel. i fax 933 521 275, a/e: www.gencat.es/entitats/cidomcat.htm

• **EXERCICIS.**— De l'**1 al 10 de juliol**, dirigits pel P. Juan Manuel García Lomas, s.j. Més informació: c/ Carrasco i Formiguera, 32 - Barcelona, tel. 932 037 212.

• **JORNADES SOBRE LA VIDA RELIGIOSA.**— Seran els dies **5, 6 i 7 de juliol**, sobre «Una mirada psicosocial», organitzades per la Fundació Vidal i Barraquer, amb la col·laboració del CEVRE. Els ponents seran Joaquim Cervera, Carlos Domínguez, s.j., Jordi Font, s.j., Antoni Gomis, c.m.f., i Mercedes Navarro, m.c. Més informació i inscripcions: tel. 934 340 001.

• **TALLERS D'ORACIÓ I VIDA.**— Del **15 al 20 de juliol** organitza un Encontre d'Experiència de Déu, dirigit pel P. Ignacio Larrañaga (caputxí). El tema serà «Aprendre a pregar per aprendre a viure». Lloc: Seminari salesià Martí Codolar, av. Cardenal Vidal i Barraquer, 1 - Barcelona. Més informació: tel. 934 589 465 (Concepción Rodón) i 934 904 148 (Cristina del Blanco).

• **PARRÒQUIA DE SANT JOAN D'ÀVILA.**— Organitza del **17 al 20 de juliol** una peregrinació a Lourdes. Preu: 24.000 pessetes. Més informació: tel. 933 131 393.

EXERCICIS ESPIRITUALS

Casa d'Exercicis

**COVA DE ST. IGNASI
MANRESA**

EXERCICIS DE MES

JULIOL

Del dia 1 al 30

P. Francesc Riera s.j. i Carme Ferreté j.m.

SETEMBRE

Del dia 1 al 30

PP. Xavier Melloni i Manel Casanova s.j.

EXERCICIS DE 8 DIES

—en grup—

JUNY

21-30 P. Estanislau de Balanzó i Carme González —en català—

JULIOL

13-22 P. Oriol Tuñí s.j. —en castellà—

22-31 P. Ignasi Salat s.j. —en català—

AGOST

01-10 P. David Guindulain s.j. —en castellà—

13-22 P. Toni Català s.j. —en castellà—

22-31 P. Josep Vives s.j. —en català—

EXERCICIS DE 8 DIES

—personalitzats—

JULIOL

01-10 P. Xavier Melloni i equip.

AGOST

01-10 P. Jaume Flaquer s.j., Nerea Alzola i Charo Moreno.

13-22 P. Jordi Font s.j.

22-31 P. Víctor Codina s.j.

22-31 P. Eduard Fonts s.j.

• En qualsevol tanda hom pot demanar amb antelació, a qui dirigeixi l'experiència, de ser acompanyat personalment.

Per a més informació: Tel. 938 720 422

Fax 938 729 116

e-mail: covae@terra.es

ESTIU
2001

EL «GRAN ESTUDIO» (DAXUE)

作大學乃曾子
自修齊至平治

Zeng Zi és l'autor del «Gran Estudio», on s'ensenya el conreu d'un mateix, l'ordenament familiar, el govern de la nació i la pacificació del món.

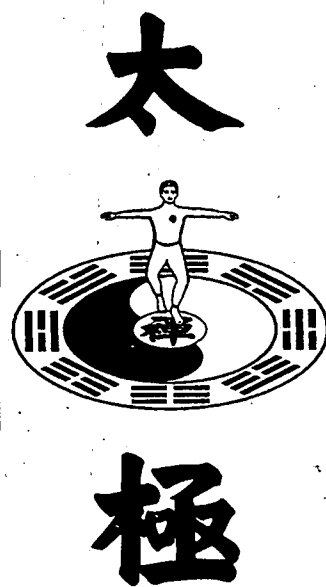
TERTÚLIES AMB PETER YANG

Entrada gratuïta el
dissabte 16 de juny a
les 18.30 hores.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

APADRINEU UN NEN/A, AVI/A

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangelí.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

100 ptes. cada dia poden fer-ho possible.

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

CFCA/Espanya C/ Avda. de Madrid, 21, 1º B. - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcnpny@teleline.es

Des del carrer

Com Antoni Gaudí, Charles Teetor (Indiana, 1923) resulta un home sorprenent. Als seus 77 anys, transmet una vitalitat que captiva. L'apassiona la vida i les coses noves que cada dia li surten a l'encontre. Una d'aquestes «coses» va ser ja fa molts anys Antoni Gaudí. No en sabia res, però aquella «crazy church» (església boja) que era la Sagrada Família el va deixar totalment seduit. Des de llavors no ha deixat d'abandonar innumerable ocasions els seus EUA natal per visitar Catalunya i conèixer més i més coses del genial arquitecte. La Providència ha volgut, a més, que una de les seves dues filles resideixi a Barcelona, causa per la qual està a mig camí entre Washington DC i la Ciutat Comtal, on es reparteixen els seus 17 néts, la seva altra gran passió.

Charles Teetor és membre de l'Associació Pro Beatificació d'Antoni Gaudí

«Gaudí va viure com ningú la santificació del treball»

—Què fa algú de tan lluny com a membre de l'Associació Pro Beatificació d'Antoni Gaudí?

—És una història una mica llarga. Vaig conèixer Catalunya el 1956 i des de llavors en vaig quedar fascinat. Una de les coses que més em va cridar l'atenció va ser l'arquitectura d'Antoni Gaudí. Senzillament em va captivar, era un geni. Després vaig conèixer més coses sobre ell i la seva persona i vaig quedar encara més entusiasmada. Tant, que vaig incloure un apartat especial sobre ell a la guia que vaig publicar sobre Barcelona. El tema de la beatificació, però, és una mica posterior. La meua dona, que és catòlica, va conèixer un sacerdot que li va demanar que l'ajudéssim a fer una traducció a l'anglès de l'estampa per a la devoció particular de Gaudí. Va ser un reencontre amb l'arquitecte i alhora l'inici de la meua participació en la seva causa de beatificació, que s'iniciava llavors. Als EUA, a més, se'l coneix poquíssim i em vaig proposar fermanentment promoure la seva figura a través d'articles a revistes i diaris.

—Tinc entès, fins i tot, que Gaudí ha tingut un paper important en la seva pròpia conversió al catolicisme, oi?

—Sí, jo sincerament penso que sí. Gaudí va viure com ningú la idea que el treball santifica la persona. Aquest arquitecte genial es prenia el seu treball com a obra de Déu. Era un arquitecte famós, que es podria haver fet ric, però que duia una vida austera i humil. Tot això em va tocar molt i em va fer donar-hi moltes voltes. D'alguna manera, veure que algú com ell, amb la qualitat i l'art que va demostrar, treballava tant i tan bé per i per a Déu, m'interpel·lava, fins que vaig acabar abdicant de les meves posicions i esquemes anteriors.

—Què és allò que més l'ha fascinat del Gaudí artista?

—Dues coses, fonamentalment. Primer, el fet que els seus projectes i dissenys arquitectònics siguin models matemàtics tan perfectes. Avui ho podem comprovar a través de l'ordinador, però no en la seva època. És tot purament matemàtic, i quadra de manera sorprenent. I la segona és la seva capacitat de reflectir en la seva obra la natura, des dels pètals d'una flor fins a la copa d'un arbre centenari.

—I del Gaudí religiós?

—Sens dubte, la importància que li atorgava a dedicar tota obra d'art a Déu.

Per això diem que és un artesà de Déu, perquè no només fa obres religioses sinó que les viu i concep com a tals. Va ser un místic el treball del qual era pur lliurament a Déu.

—Creu, doncs, que Gaudí pujarà finalment als altars?

—Això espero. Penso que només és qüestió de temps. Pocs intel·lectuals o artistes cristians hi ha hagut en la història com Gaudí, treballant amb tanta fidelitat a l'Evangeli. Per molt que alguns mirin de fer-nos creure que no era creient, la seva obra parla per ella mateixa, és la millor prova.

—Si per a la canonització necessiten un miracle el tenen a vostè.

—Absolutament, el millor dels miracles, la meua conversió.

—El seu amor a Gaudí s'estén també a la resta de Catalunya?

—Certament. M'encanta Catalunya, per això hi vinc tan sovint. Darrerament em resulta fascinant conèixer la Catalunya del segle XII i XIII, la Catalunya romànica. Fa poc vaig visitar la Vall de Boí i vaig quedar-ne impressionat, no tan sols per l'arquitectura sinó també per la cultura.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Obrers per l'Evangeli

Quatre-cents capellans obrers —del miler que formen aquest col·lectiu arreu del món— s'han reunit a Estrasburg el cap de setmana de Pentecosta. La premsa francesa n'ha posat en relleu un detall anecdòtic, però significatiu: la majoria han arribat —o n'estan a prop— a la jubilació. No és estrany, doncs, que s'hagin fet algunes preguntes com aquestes: «Estem en camí d'extinció? El nostre és encara un ministeri útil?»

Malgrat aquests interrogants, a la trobada d'Estrasburg es van sentir també afirmacions segures: «El món obrer no és mort», va dir Gerard Floret, capellà de 59 anys. I l'arquebisbe Joseph Doré va precisar: «Tot i que ens falten sacerdots a les parròquies, és molt important remarcar que l'Església estima el món. Aquesta proximitat enllaça de dret amb el fil de l'encarnació de Nostre Senyor.»

Els temes que van centrar el treball dels cinc tallers responien de ple a les preocupacions d'aquest moment: treball i exclusió, mundialització i alternatives, recerca de Déu i secularització, Església: laics i ministeris.

Sorgits a França cap al 1946, prohibits per Roma el 1954 i rehabilitats pel Concili Vaticà II el 1963... què representen, avui i de cara al futur, els capellans obrers?

Per damunt dels canvis socials i eclesials que hem viscut, formen part del gran esforç missioner de l'Església en el món obrer, en el curs de l'últim segle. Entendre que la lluita per la justícia és part integrant de l'anunci de l'Evangeli i que el ministeri del sacerdot no es pot circumscriure als límits de la comunitat ja reunida, és un valor cristià fonamental. Forma part del carisma dels capellans obrers que enriqueix tota l'Església. Les formes podran variar, però el fons és irrenunciable. Que, en un moment donat, els sacerdots joves prefereixin altres ministeris, té una importància relativa. Que no compartissin el missatge de fons dels capellans obrers seria gravíssim.

Per la seva banda, els capellans obrers hauran d'anar clarificant i resituant la seva mentalitat, atents als canvis sociològics i a la maduració del pensament teològic. El missatge del Comitè episcopal per la missió en el món obrer a la trobada d'Estrasburg planteja delicadament algunes qüestions. Per exemple: creiem en una salvació oferta gratuïtament per Déu a tots els homes; però també sabem que aquesta salvació ha de ser anunciada i significada perquè pugui ser acollida conscientment. Com articular aquestes dues afirmacions de la nostra fe?

En tot cas, ens cal celebrar aquesta gràcia de Déu que han estat i són els capellans obrers, i agrair-los tants esforços callats, tantes hores difícils, tanta esperança tenaç per la causa de l'Evangeli.

Ara mateix

Rauxa

El periodista i escriptor alemany Jürgen Roth fa més de vint anys que investiga a fons el funcionament del narcotràfic i de les màfies internacionals, i ha arribat a unes conclusions no gaire engrescadores: contràriament al que ens asseguren, determinats governs democràtics no només no lluiten eficaçment contra el tràfic de drogues i el crim organitzat, sinó que fins i tot hi col·laboren plenament. I la raó per la qual ho fan, sempre segons Roth, és que hi guanyen molts diners. En aquesta col·laboració també hi estarien implicades les forces de l'ordre i, sobretot, certes empreses multinacionals.

Si aquestes afirmacions, recollides en el llibre *Mafias de Estado*, acabat de publicar al nostre país, es confirmessin, posarien al descobert la gran hipocresia d'alguns estats, i deixarien molt malparada la suposada transparència i honestetat del sistema democràtic.

Mirant l'enorme quantitat de diners que mouen el tràfic de drogues i el crim organitzat —més d'un bilió de dòlars cada any—, i que no fa més que anar a l'alça, l'explicació que hi dona Roth és prou interessant. Una notícia que val la pena no perdre de vista.

Eduard Brufau

Una notícia que cal seguir